Accept orice

Peter Mayle

Peter Mayle (n. 1939) a lucrat în publicitate până în 1975, când și-a abandonat biroul de pe Madison Avenue și a început să scrie. La început cărți pentru copii, apoi romane comice pentru publicul larg. Stabilirea în Franța i-a fost de folos, fiindcă acolo Mayle a găsit materia primă de care avea nevoie. El a trecut acea materie prin filtrul comic și a produs o serie de romane care au încântat milioane de cititori. Sunt cărți străbătute de o ironie tandră față de țara de adopție, dar lipsite de agresivitate și sarcasm. în prezent, opera lui Mayle este tradusă în peste douăzeci de limbi, iar autorul publică frecvent articole în Sunday Times, Financial Times, Independent, GQși Esquive. Printre romanele sale se numără Hotel Pastis, Chasing Cézanne, A Good Kearsau Anything Considered. Peter Mayle a mai scris un ciclu de cărți non-fiction despre Provence, precum și o carte despre obiceiurile culinare ale locuitorilor din acea regiune.

As vrea să le mulțumesc lui Elizabeth O'Hara-Boyce și lui Richard La Plante pentru bunătatea de a mă fi ajutat furnizându-mi informații despre producția de trufe și despre karaté. Eventualele inexactități îmi aparțin mie, nu lor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Personajele și numele lor sunt inventate, neavând nimic de-a face cu viața reală, în afară, poate, de lordul Glebe.

capitolul 1

V/eva tot o să apară până la urmă, își spunea Bennett In zilele bune, când strălucea soarele și nu soseau facturi, îi venea ușor să creadă că sărăcia asta subită era doar o pată temporară pe peisajul vieții, o poticneală a sorții, o neplăcere trecătoare. Chiar și așa însă, realitatea nu putea fi ignorată: prin buzunarele lui Bennett șuiera a pustiu, cecurile emise de el nu prea mai erau acceptate, iar perspectivele lui financiare în general — după cum sublinia-se directorul băncii, cu plăcerea aceea sumbră manifestată de orice director de bancă atunci când dă o veste proastă — erau vagi și nesatisfacătoare.

Dar Bennett suferea de optimism și nu avea chef să plece din Franța. Așa că, fără alte priceperi decât flerul de amator în materie de case și terenuri, dublat de nevoia presantă de a încasa comisioane din vânzări, intrase și el în tagma nomadă de *agents immobiliers*— dintre care unii nu aveau o pregătire mai bună decât a lui —, care își petreceau viața scurmând prin ținuturile rurale provensale. Asemenea lor, își petrecea zilele căutând ruine cu individualitate, hambare cu potențial, cocini cu viitor, *hangars* cu personalitate, foste staule, *pigeonniers* părăginiți și orice altă construcție șubredă care, cu investiții masive de fantezie, dar mai ales de bani, se putea preta transformării în-tr-o reședință îmbietoare.

Nu fusese deloc simplu. Concurența era acerbă; în unele zile Bennett avea efectiv impresia că în domeniul ăsta ingrat agenții imobiliari erau mai numeroși decât clienții.

Piața se cam relaxase, iar de vină era francul francez. Devenise prea puternic — în special pentru americani, britanici, olandezi și suedezi. Elvețienii aveau bani, dar, prudenți și răbdători ca întotdeauna, preferau să aștepte ca francul să cadă. Mușteriii erau ori nemți doldora de mărci, ori parizieni dornici să investească bănetul găsit sub salteaua de la mama-mare. Dar chiar și aceștia erau puțini, așa că încasările rămâneau subțiri.

In plus, în vara precedentă, niște remarci neserioase — o glumă nu tocmai de bun gust, trebui să recunoască Bennett — conduseseră la o activitate colaterală minoră, dar potențial profitabilă, menită să-i consolideze calificarea de furnizor de proprietăți imobiliare în ochii aristocrației britanice.

Fusese poftit ca oaspete la una dintre petrecerile organizate de către membrii comunității de emigranți care descindeau cu regularitate în Provence, pentru rația anuală de soare și usturoi. Ca rezident permanent și beneficiind de avantajele sociale utile conferite de statutul de burlac prezentabil, vorbitor de limba engleză — cu alte cuvinte, fiind un valoros bărbat-de-rezervă —, Bennett nu ducea lipsă de invitații niciodată. Suporta bârfele, în schimbul burții pline.

Plictiseala făcea parte dintre riscurile meseriei, iar malițiozitatea constituia antidotul, cum se întâmplase în acea luminoasă seară de august, când dalele de pe terasă păstrau încă blânda căldură a soarelui de peste zi, iar priveliștea se întindea departe peste vale, până la conturul medieval al satului Bonnieux profilat Ia orizont. Cherche-lit un pic și năucit de nesfârșitele presupuneri ale celorlalți musafiri, apropo de viitorul politicii britanice sau de șansele membrilor tineri ai familiei regale de a-și găsi un loc de muncă, Bennett se amuzase născocind un nou coșmar pentru deținătorii prosperi ai unor case de vacanță. Ar fi o schimbare pentru ei, își zisese el, un alt subiect de

conversație pentru momentul când ajungeau acasă, un motiv exotic suplimentar de a se plânge, pe lângă uzualele neplăceri pricinuite de hoți, țevile care înghețau, vandalii care distrugeau piscinele și pungășia personalului menajer.

Avertizarea lui Bennett, formulată cu tupeu între niște înghițituri de somon afumat, lovea chiar în miezul vieții din gospodăriile de la țară: instalațiile sanitare. Bennett susținea că auzise de invazia unui nou soi de gândaci dăunători care năpădeau, în ultima vreme, orice fosă septică lăsată neutilizată și creau un haos deplin în toate țevile

instalației. Firește, mai spunea el, autoritățile încercau să mușamalizeze problema, știut fiind că asocierea dintre gândaci și turiști nu era nicidecum propice. Dar asta nu însemna că nu existau gândaci care pândeau pitiți până când casele se goleau, iar ei deveneau stăpâni pe toată țevăria.

Auditoriul lui, format din două surori de la Oxford cu doi soți rubiconzi asortați, îl asculta cu o groază crescândă. Spre uimirea lui, își dădu seama că îl luau în serios.

— Absolut *sinistrul* spuse una dintre surori, cu accentul bine croit al celor din zona londoneză. Dar ce se poate face? Păi la noi casa rămâne goală *luni de zile pe* timpul iernii!

— Mă rog, zise Bennett, singurul lucru care are efect este să tragi apa la veceu cu regularitate, cel puțin de două ori pe săptămână. înecarea drăcușorilor, ăsta-i răspunsul. Știți, gângăniile nu sunt amfibii. Vrea careva ultimul cre-vete? Ar fi păcat să se arunce la gunoi.

Zâmbind, se scuză și își croi drum pe terasă spre o tânără drăguță, pe care știa că trebuia să o scape de un decorator interior, renumit în regiune pentru cât era de plicticos, în timp ce se apropia, auzi bine-cunoscuta flecăreală, ca o flașnetă, despre farmecul, nemuritorul farmec al întristatului creton, așa că se năpusti înainte pentru a aduce un pic de alinare.

Fără ca Bennett să știe, surorile din Oxford le dăduseră de veste musafirilor despre invazia de gândaci, așa că până la sfârșitul petrecerii toată lumea ajunsese să creadă în apariția unei adevărate epidemii, care punea în pericol sistemul sanitar al tuturor caselor lăsate nesupravegheate, de la St-Rémy până la Aix. Confruntați cu această amenințare comună, șase proprietari îngrijorați formară pe loc o coaliție și-1 opriră din drum pe Bennett, tocmai când se pregătea să plece.

— Din câte se pare, spuse purtătorul de cuvânt al grupului, un fost ministru care se odihnea între două scrutine, treaba asta cu gândacii poate deveni destul de urâtă.

Solemni, cu fețele pârlite de soare, ceilalți îi țină isonul, dând din cap.

— Și ne întrebam cu toții dacă nu te-ar deranja să mai arunci câte o privire pe la casele noastre, cât o să fim plecați. Cum s-ar spune, să fii omul nostru la fața locului. Am avea grijă să fii răsplătit pentru efort, desigur — conform unor criterii comerciale adecvate serviciilor efectuate, adăugă el, coborându-și vocea, cum fac englezii când sunt ne-voiți să discute despre lucruri vulgare. Altfel, nici nu ne-ar trece prin minte să-ți cerem să te ocupi de așa ceva.

Bennett se uită la ei — niște bărbați bogați, de vârstă mijlocie, care negreșit aveau nenumărați alți prieteni bogați, de vârstă mijlocie — și luă instinctiv o decizie.

— Bineînțeles, aș fi încântat să vă scot din impas, spuse el. Dar nici nu vreau să aud de bani pentru așa ceva, le respinse el gratitudinea, dând categoric din mână.

Un favor făcut cuiva însemna la un moment dat șansa de a fi prezentat, apoi, altcuiva, ba chiar ulterior posibilitatea de a face o vânzare, după cum aflase Bennett de la alți agenți. Aproape toți, de altfel, prestau o sumedenie de munci pentru clienții lor, când aceștia erau plecați — de la burdușirea frigiderului și până la concedierea grădinarului bețiv. Dar nici unul dintre ei, de asta Bennett era

convins, nu se bucurase de această supremă dovadă de încredere, adică de funcția oficială adiacentă ei: trăgătorul apei la veceu, paznic al fosei septice, *inspecteur sanitaire.* în lunile de iarnă liniștite care urmau, va fi amuzant să își ia sarcina în serios.

Apăsă pe butonul îmbrăcat în porțelan, ascultă aprobator revărsarea viguroasă de apă și bifa pe listă în dreptul unui nume: Carlson,

magnatul mustarului din Nottingham, care nu o dată se lăudase că făcuse avere din ceea ce lăsau oamenii în farfurie. Un om înstărit, care nu se ferea să-și arate bogăția, mai ales în materie de săli de baie, unde gusturile lui frizau grandiosul. Bennett coborî de pe tronul supraînălțat, traversă pardoseala cu mozaic și se spălă pe mâini la o chiuvetă îngropată într-o placă adâncă din granit șlefuit. Privi pe fereastră la ceea ce Carlson, cu falsă modestie, numea micul lui petic de grădină — vreo cincizeci de mii metri pătrați de teren bine îngrijit, dispus în terase și înțesat cu măslini bătrâni. Importați din Italia, îi povestise Carlson, nici unul dintre acești copaci nu avea mai puțin de două sute de ani. Bennett estimase la un moment dat costul lor și ajunsese la o cifră cu care s-ar fi putut cumpăra o locuință frumușică.

Coborî la parter, trecu pe lângă niște movile cenușii de mobile învelite în huse contra prafului și acționă sistemul de alarmă, înainte de-a ieși din casă. Afară, pe aleea plivită, cu pietriș frumos greblat, inhală adânc aerul proaspăt, privind înjur. Era o dimineață aproape primă-văratică — negurile se topeau de tot în valea de dedesubt, iar florile de migdal străluceau pe fundalul unui cer albastru și senin. Cum să se poată gândi măcar să trăiască în altă parte? își aminti de comentariul unui prieten, cu mul ți ani în urmă, când se mutase în Franța. *Splendida țară, bătrâne. Păcat că are un asemenea popor. Absolut imposibil. O*

să vii tu înapoi, o să vezi. întâmplarea făcuse însă ca el să-i fi îndrăgit pe francezi și să fi rămas acolo.

Dar cât putea s-o mai ducă așa? Contactele și vânzările pe care sperase să le facă, de pe urma ajutorării clientilor de la care nu primise bani, nu se materializaseră. Ingrați nu fuseseră. îi trimiseseră felicitări de Crăciun, fotografii cu copiii lor pe ponei, cozonaci de la Fortnum&Mason, câte-o sticlă de vin de Porto. Dar, deocamdată, nici un mușteriu. Curând, va fi Paștele. Curând, husele vor fi scoase de pe mobila elegantă, iar toți se vor întoarce ca să facă singuri ceea ce

Bennett făcuse cu zel în locul lor toată iarna. în fine, meritase să încerce. Poate că tot va ieși ceva din asta, când sezonul va fi în toi.

Dar nu imediat. Așa că, îndreptându-se la volanul mașinii spre căsuța din St-Martin-le-Vieux, își trecu în revistă opțiunile. Perspectiva de a se reapuca să producă reclame de televiziune, așa cum făcuse timp de zece ani la Londra și Paris, nu-1 atrăgea deloc. Se lăsase de meseria asta exact când domeniul era acaparat de niște tineri nebărbieriți, care purtau cercei — semn fals de creativitate — și coadă de cal, considerată emblema unui temperament artistic. Nu mai avea chef de maimuțărelile lor. Fusese răsfățat, fiindcă avusese privilegiul de a lucra cu câțiva regizori cu adevărat talentați, care promovaseră acum, ajungând la Hollywood. Noua tagmă (toți aroganți și prost crescuți) recurgea la efecte speciale pentru a masca o lipsă de idei și trăia cu speranța unui apel telefonic, care să le ofere să filmeze un videoclip cu o trupă rock. Nu, exclus să se întoarcă la așa ceva.

Putea, presupunea el, să încerce să strângă bani ca să plece în căutarea ticălosului care îi furase ambarcațiunea, numai că Insulele Caraibe erau mari și atât ambarcațiunea, cât și Eddie Brynford-Smith aveau, probabil, deja alte nume. își amintea de seara euforică de la Baml Albastru din Cannes când, abțiguiți de șampanie, își botezaseră

elegantul iaht de paisprezece metri „Iazul plutitor" și făcusem planuri. Bennett venise cu banii — tot ceea ce câștigase de-a lungul timpului din producția de televiziune —, iar Brynford-Smith urma să se ocupe de închirierea vasului. Așadar, tipul pornise spre Barbados, cu un echipaj în exclusivitate feminin, iar de-atunci nici că mai auzise de el. Bennett nu primise nici un răspuns la scrisorile trimise și, când telefonase la Clubul de Iahting din Barbados, aflase că nimeni nu văzuse ambarcațiunea sau pe căpitanul ei. Destrăbălatul de Eddie dispăruse. In momentele lui sumbre, Bennett își imagina cu satisfacție că tipul se dusese de mult la fund, cu barca lui cu tot, undeva prin Triunghiul Bermudelor.

Și cu asta Bennett trebui să admită că punea punct posibilităților curente în materie de afaceri; adică ori făcea un pas înapoi în domeniul publicității, ori se lansa într-o vânătoare costisitoare, căutând un ac plutitor într-un car apos cu fân. Era timpul să se concentreze mai mult pe viitorul lui. Se decise să-și petreacă restul zilei ocupându-se de asta acasă, așa că tăie de-a curmezișul drumul național NI00, angajându-se pe cel care șerpuia pieptiș până sus, în sat.

Localitatea St-Martin fusese scutită de epitetul „șic", prin mijlocirea primarului său, un comunist bătrân, care n-avea pic de încredere în guvern, clasele mijlocii și progres. Rămăsese, la un moment dat, singurul sat din Lube-ron fără străzi pavate și apă curentă, și chiar și acum cererile unor străini zeloși, dornici să restaureze casele din piatră cenușie, gata să se surpe, unele dintre ele vechi de trei sau patru sute de ani, erau refuzate în virtutea considerabilei influențe pe care o exercita primarul. Bennett ar fi fost în stare să voteze pentru el, fie numai și din acest motiv. Ii plăcea să trăiască într-un anacronism pitoresc, practic neatins de mâna arhitecților sau a decoratorului, unde casele nu știau ce înseamnă cretonul, pereții nu văzuseră tapet

din mătase, iar chiuvetele nu se montau pe piedestaluri. Iernile în St-Martin erau reci și liniștite; vara, mirosul de cimbru și lavandă se lupta cu o duhoare persistentă de canal. Turiștii veneau și plecau, dar nu rămâneau niciodată. Nu aveau unde să stea.

Casa lui Bennett, situată pe o ulicioară în trepte și îngustă, la capătul străzii principale, prezenta suprema atracție de a fi aproape liberă. Aparținea doctorului din sat, burlac și el, pe care Bennett îl cunoscuse la o petrecere și cu care împărtășea aceleași gusturi pentru femeile tinere și vinurile vechi. Cei doi se împrieteniseră, iar când doctorul acceptase un post pe trei ani în Mauritius, îi oferise casa lui Bennett. Singura condiție fusese ca persoana care lucra ca *femme de ménage,* o cucoană voinică pe nume Georgette, să-și păstreze slujba.

Bennett deschise ușa din stejar plină de scrijelituri și intră în casă, strâmbându-se când auzi din bucătărie Radio Monte Carlo cu volumul dat la maximum — niște muzică pop tânguindu-se parcă în încercarea de a evada din temnița anilor șaptezeci. Eforturile lui de-a o învăța pe Georgette bucuria de a-i asculta pe Mozart și pe Brahms fuseseră respinse cu hotărâre. Când făcea treabă, lui Georgette îi plăcea *le beat.*

In camera de zi, toate piesele de mobilier, simple, masive și închise la culoare, fuseseră împinse la perete, iar Georgette, în patru labe, legănându-și popoul în ritmul muzicii, ataca pardoseala deja imaculată cu un amestec de apă și ulei de in. Pentru ea, casa nu reprezenta atât un serviciu, cât mai ales un hobby, ca o bijuterie pe care trebuia s-o frece, s-o Instruiască, s-o dea cu ceară și s-o șlefuiască. Praful era interzis, dezordinea o crimă. Bennett se gândise adeseori că, dacă ar sta nemișcat suficient de mult timp, până la urmă s-ar trezi și el împachetat frumos și pus bine într-un dulap.

Răcni ca să se facă auzit peste radio:

— *Bonjour,* George tte.

Cu un mormăit, silueta care stătea în genunchi se ridică pe șezut și se întoarse să-l studieze, cu mâinile în șold; o șuviță de păr negru înspicat îi scăpase de sub cascheta de baseball Ricard de un galben crom, pe care o purta la treburile grele din gospodărie. Cum ar spune francezii, plini de curtoazie, Georgette era o femeie de o anumită vârstă, undeva prin perioada aceea misterioasă dintre patruzeci și șaizeci de ani. Se asorta cu mobila din casă: scundă, îndesată, făcută să dăinuie. Pe fața oacheșă și smochinită i se întipărise o expresie de dezaprobare.

— Iar ai băut coniac în pat, zise ea. Am găsit paharul pe dușumea. *En plus,* lenjerie de corp și cămăși aruncate în bideu, ca și cum n-aș avea și-așa destulă treabă, bombăni ea, gesticulând abrupt spre el.

Și nu mai sta acolo, pe podeaua udă. Ai o *tartine și* niște cafea în bucătărie.

Nu-1 scăpă din ochi pe Bennett, cât timp acesta traversă camera în vârful picioarelor, intrând în bucătăria microscopică și strălucitoare, unde îl aștepta o tavă cu micul dejun: un șervet de in scrobit, o cană albă pentru cafea, miere de levănțică, o baghetă tăiata în două și unsă cu unt albicios de Normandia. Bennett porni cafetiera, suci butonul radioului până atinse un volum suportabil și mușcă din pâinea cu coajă crocantă și caldă. Ițindu-și capul în cadrul ușii de la bucătărie, strigă:

— Georgette?

Cascheta de baseball se ridică dinspre podea.

— Acum ce mai e?

— Cât mai durează acolo? Mă gândeam să lucrez acasă, astăzi.

Alt mormăit, când Georgette se lăsă cu fundul pe călcâie, uitându-se la el.

— Imposibil. îți închipui cumva că o casă se curăță singură? Trebuie muncit ca s-o pregătești pentru primăvară. în dimineața asta vine și Joséphine, ca să mă ajute să

întoarcem saltelele. Și Jean-Luc aduce scara, pentru ferestre. Pe urmă o să batem covoarele.

Și stoarse cârpa cu care spăla pe jos, ca și cum ar fi sucit gâtul unui pui de găină.

— Nu faci decât să ne încurci, dacă stai pe-aici. Mai bine te duci să lucrezi la cârciumă.

După care se încruntă, privind spre picioarele lui Bennett, și pufni:

— Așa, bravo, dă firimiturile pe jos!

Bennett se retrase, ștergându-se la gură vinovat. Știa și el că, zilnic, nu făcea decât să încalce principiile lui Geor-gette legate de curățenie și ordine, dar totodată se vedea din toate acțiunile ei că, de fapt, ținea mult la el. II mustru-luia ca pe un școlar care murdărește tot, dar îl și îngrijea ca pe un prinț — îi făcea de mâncare, îi cârpea hainele, îl cocoloșea când se îmbolnăvea de gripă —, ba chiar o dată o auzise, fără ca ea să știe, numindu-1 de față cu cineva *„milordul meu* englez". Vorbele frumoase și complimentele adresate direct nu făceau parte totuși din obligațiile ei de serviciu, așa că atunci când Bennett plecă de-acasă după micul dejun, Georgette îi strigă să nu care cumva să vină înapoi până nu se însera, iar atunci oricum să aibă grijă să se șteargă bine pe picioare înainte să intre.

Bennett porni pe jos, pe strada principală, până la brutăria cu stelaje pentru pâine făcute din fier și alamă strălucitoare, veșnic vânate de negustorii de antichități care voiau să le cumpere. Știa că aceștia n-aveau nici o șansă atâta vreme cât brutar rămânea Barbier. Un brutar destoinic, adus de spate după tipicul breslei, veșnic palid de la făină și păstrând cu îndărătnicie vechile metode de lucru. Ideea îl amuză pe Bennett, care se opri să adulmece mirosul de franzelă proaspătă și de prăjituri cu migdale.

—Jeune homme!

Madame Joux îi făcu semn cu mâna din pragul prăvăliei de alături, *l'épicerie.* Se supuse degetului insistent, așteptân-

du-se la tot ce putea fi mai rău. Contul lui, o dispensă pe care reușise să o obțină doar după ce Georgette o forțase pe Madame Joux să accepte o asemenea noțiune modernă, era de mult descoperit. Facilitățile de creditare, întotdeauna privite cu neîncredere în orice sătuc francez care se respectă, urmau să-i fie retrase. Bennett simți că asta urma.

Apucă mâna robustă pe care i-o întinsese MadameJoux și se aplecă deasupra ei, inhalând dârele aromate de Roquefort și de câmați afumați, care îi rămăseseră pe degete.

— *Madame,* spuse el. Ca de obicei, sporiți frumusețea lumii.

Apoi, încurajat de surâsul înfumurat care începea să i se întipărească pe față și convins că nu risca nimic dacă aducea vorba despre contul lui, Bennett rosti:

— Sunt dezolat. Mi s-a terminat carnetul de cecuri. Nici nu vă puteți închipui cât de ineficiente sunt băncile în ziua de azi. Eu, personal...

Madame Joux îl opri, atingându-1 jucăuș pe piept cu un rever de palmă.

— Un fleac, zise ea. Am încredere în dumneata ca în-tr-un fiu. *Ecoute,* Solange, scumpica de ea, sosește la sfârșitul săptămânii de la Avignon. Neapărat să vii să luăm masa *en famille.*

Zâmbetul lui Bennett se strâmbă un pic. De câteva luni, Madame Joux tot încerca să regizeze o idilă între el și scumpica de Solange. Nu avea nimic împotriva fetei, care chiar era drăguță; mai mult, la un moment dat, la serbarea sătească din vara trecută, se cam lăsase luat de val în timpul unui *paso doble* pe sub copaci, dar noroc că-1 salvase temerea de a nu deveni cumva un apendice al dinastiei Joux.

— *Madame,* spuse el. Nici nu știți ce plăcere mi-ar face. Dacă n-ar fi problema cu mătușă-mea bătrână...

— Asta care mătușă mai e?

— Aia din Menton, care are varice. Trebuie să mă duc să stau cu ea la sfârșitul ăsta de săptămână. Se pune problema să fie operată.

Madame Joux era mare specialistă când venea vorba despre operații la alții, sperând negreșit că s-ar putea ivi niscai complicații

fascinante. Ţuguie buzele, încuviinţând din cap. Bennett o bătu uşor pe umăr şi îşi luă la revedere, până ca Madame Joux să mai apuce să-i sugereze s-o aducă pe mătuşa fictivă la St-Martin, în convalescenţă. Va trebui să stea cuminte în weekend, dar şi să se pregătească să răspundă la multe întrebări pe teme chirurgicale pentru săptămâna următoare. Văzându-şi de drum pe stradă, reflectă la diplomaţia complexă a vieţii rurale şi îşi dădu seama cât de mult îi plăcea.

Cu capul între umeri, se strecură pe uşa îngustă a oficiului poştal. St-Martin — sau, mai degrabă, primarul din St-Martin — refuzase serviciul de livrare la domiciliu, considerând că era ceva elitist şi inutil, aşa că sătenii erau ne-voiţi să îşi preia corespondenţa de la cumnatul primarului, domnul Papin, pe care îl interesa serios tot ceea ce venea din afară cu poşta, fiind bănuit de mul ţi că, ţinând-o deasupra aburilor, deschidea orice scrisoare care părea cât de cât personală. II salută pe Bennett, scoţând nişte sunete guturale, şi clătină din cap.

— Nici o scrisoare de amor, astăzi, *monsieur.* Nici un *billet-doux.* Doar două facturi, adăugă el şi împinse plicurile deprimante pe plasticul pătat al tejghelei. A, şi ziarul dumneavoastră.

Bennett vârî facturile în buzunar, dădu din cap spre Papin şi se duse cu exemplarul din *International Herald Tribune* alături, în Café Crillon, centru al vieţii sociale din St-Martin, cartier general al clubului de *boules* din sat şi scenă, în fiecare zi Ia amiază, a unui prânz de cincizeci de franci. încăperea era lungă şi întunecoasă, având în-tr-o parte un bar cu tejghea de zinc, ciupit parcă de vărsat,

nişte mese şi scaune împrăştiate alandala pe pardoseala goală, precum şi un videopocher cu fise, care pierduse o dispută cu un jucător excesiv de entuziast, în urmă cu doi ani, iar de atunci rămăsese tot stricat.

Puțina ambianță care exista acolo venea de Ia Anne-Marie și Léon, o pereche de tineri care renunțaseră la viața de funcționari în Lyon pentru a face carieră, cum se exprima Anne-Marie, în ospitalitate. în sat, cei doi erau priviți cu oarecare suspiciune, fiind considerați străini și nefiresc de veseli, așa că era nevoie de cel puțin douăzeci de ani ca să fie acceptați. Pentru Bennett, alt străin care nu aflase suficient de mult despre viață încât să-și piardă optimismul, ei reprezentau o schimbare încântătoare, în comparație cu țăranii monosilabici care jucau zilnic cărți în fundul sălii, așteptând bubuitura zilei de apoi.

Léon își ridică privirea de pe exemplarul din *Le Provençal* pe care îl avea întins peste bar.

— *Bonjour, chef. Du champagne?întrebă,* el, ridicând din sprâncene, în timp ce dădea mâna cu Bennett *Bière?Pastaga?*

După mintea lui Léon, un bun client începea să bea întotdeauna la scurt timp după micul dejun, așa că se arătă extrem de dezamăgit când Bennett îi comandă doar o cafea.

— Cu un pic de ceva, poate? Am niște *Calva* făcută în casă.

Bennett clătină din cap.

— Poate după prânz. Ce face Anny de mâncare astăzi?

Cu fața ca o lună trandafirie, Léon radie de încântare, pupându-și vârful degetelor butucănoase:

— O minunăție — iahnie de fasole cu costiță și cârnați de Lyon. Un chilipir să mănânci așa ceva cu numai cincizeci de franci, adăugă el, ridicând din umeri. Dar ce să-i faci când ăștia de-aici vor chiolhanuri pe degeaba?!

— E grea viața, Léon.

— *Bien sûr.* Și pe urmă o mierlești.

Rânji și își turnă o bere, în timp ce Bennett se duse cu cafeaua la o masă de la fereastră, unde își desfăcu ziarul.

Herald Tribune era micul răsfăț zilnic al lui Bennett. îi plăcea formatul, care îl făcea ușor de manevrat, conținutul editorial echilibrat și abordarea ponderată a frecventelor indiscreții politice, care transformau publicațiile de pe celălalt mal al Mării Mânecii în simple foi de scandal, în cele din urmă, renunțase să citească presa britanică, atunci când realizase că nu mai recunoștea numele persoanelor puse la stâlpul infamiei în paginile ei.

își sorbi cafeaua și trecu în revistă starea lumii, așa cum era prezentată pe prima pagină. Frământări în Rusia. Ciondăneli în Comunitatea Europeană. Ciorovăieli în Senatul Statelor Unite. Decesul unui venerabil actor de la Hollywood. O zi nu prea veselă la *Tribune,* își zise el, holbându-se pe fereastră în piața satului, unde niște steguleț franceze se smuceau în bătaia vântului deasupra monumentului închinat eroilor de război. Soarele era acum mai sus, cerul devenise mai albastru, iar munții se profilau cenușii-ver-zui în zarea încețoșată. Ce groaznic i s-ar părea să lase locul ăsta pentru rutina unei munci de birou dintr-un oraș nordic mohorât.

Dar ideea continua să-1 sâcâie: cum să-și mai poată permite să rămână? începu să facă niște însemnări pe spatele unui plic. Atuuri actuale: sănătate excelentă, franceza vorbită deprinsă în anii cât locuise la Paris, nici o legătură familială, o garderobă sumară de haine vechi, dar de bună calitate, un ceas Cartier care scăpase până acum de casa de amanet, un Peugeot luat la mâna a doua și aproximativ douăzeci de mii de franci bani peșin — rest de la comisionul luat pe vânzarea unei case și făcut pe din două cu altcineva. Obligații actuale: facturi pentru întreținerea gospodăriei, salariul lui Georgette și lipsa demoralizantă a unor idei strălucite pentru a face bani. Avea cât să se mai descurce vreo două-trei luni, cu condiția să fie econom.

Dar cumpătarea nu se numărase niciodată printre viciile lui, iar cei zece ani de viață trăită pe picior mare în domeniul producției de televiziune nu-1 ajutaseră să capete acest nărav.

La naiba. O să-i vină lui o idee. Ii mai venise și altădată, împinse plicul la o parte și se duse la bar.

— Léon? Aș vrea un pahar cu șampanie. Dar din aia bună. Nu acritura pe care mi-ai servit-o de Anul Nou, preciza el, punând pe tejghea o bancnotă de o sută de franci.

Léon își păstră expresia de amabilitate.

— A fost ieftină.

— Amice, a fost oribilă.

— Păi, la zece franci paharul, normal c-a fost oribilă, zise Léon, ridicând un deget. Am pentru tine o comoară.

Ieși pe o ușă din spatele barului, de unde reapăru ținând cu o grijă exagerată o sticlă pe care i-o întinse lui Bennett, spre aprobare.

— *Voilà.* Perrierjouet din 1988, zise el, punând sticla jos și dezgolindu-i gâtul. Dar ce, sărbătorești ceva?

Și, sub ochii lui, Léon răsuci încet dopul, care ieși până la urmă, cu un oftat înăbușit, ceea ce îl făcu pe Bennett să savureze bine-cunoscuta senzație a unei fericite stări de bine, pe care i-o dădea întotdeauna șampania.

— Cred că o să-mi vină o idee bună.

Léon încuviință din cap și umplu un pahar înalt și îngust. Bennett ascultă fâsâitul delicat al băuturii și înclină capul, ca să inhaleze buchetul aromat. Țăranii bătrâni din fundul sălii se întoarseră ca să vadă acest nou exemplu de extravaganță afișată de străin, clătinară

dezaprobator din cap și se întoarseră la jocul lor de cărți și la degetarele cu *rosé* pe care le legumeau toată dimineața.

Bennett simți pe limbă pișcătura rece a bulelor din lichid, după care se întoarse la secțiunea ziarului care purta titlul „Mica publicitate", unde alături de anunțuri referitoare la paradisuri fiscale și oportunități de afaceri găseai

înșirate tot felul de servicii mult mai personale. Pe latura stângă a paginii, o agenție matrimonială internațională foarte selectă oferea „unor persoane responsabile" posibilitatea de a face cunoștință cu niște industriași de elită înzestrați cu o personalitate excepțională. Dincolo, în partea dreaptă a paginii, pentru eventualitatea în care treaba nu mergea, se indica un număr unde puteai telefona, dacă doreai un divorț rapid, în schimbul sumei de 495 dolari. Parcurgând oferta de automobile scutite de taxe, apartamente de *grand* Zwœdin Paris și agenții pentru persoane de companie pretutindeni în lume — din Mayfair până la Wiesbaden —, lui Bennett îi veni într-adevăr o idee.

De ce să aștepte să se întâmple ceva și să spere că soarta va fi bună cu el? Va prelua el inițiativa și norocul și-1 va fauri singur. își va face reclamă în ziar.

După câtera reformulări și un pic de editare, pe fondul plin de inspirație al încă unui pahar de șampanie, Bennett se rezemă de spătar și își examină rezultatul eforturilor de compoziție:

ENGLEZ DISPONIBIL

Trecut de 30 de ani, plăcut, franceză fluent, caut muncă interesantă și neobișnuită, preferabil în zona Aix/Avignon. Accept orice, cu excepția căsătoriei.

După-amiază, va telefona la *Herald Tribune pentru* a da anunțul. Sezonul tocmai începea. Era imposibil să nu apară măcar câteva zeci de răspunsuri. Perspectiva acestei aventuri iminente îi accelera pulsul

și-i dădu poftă de mâncare. Bennett își îndrepta atenția spre bucatele gătite de Anne-Marie.

capitolul 2

știa nu mai țin încă o vară, spuse Georgette, ridicând ultima pereche de pantaloni albi din bumbac pe care îi mai avea Bennett. Sunt terminați. *Finis.*

— Mie mi se par foarte buni, Georgette. Purtați, da. Dar mie îmi plac hainele cu aspect învechit.

— *Non.* Se vede că sunt uzați. I-am frecat de prea multe ori la spălat. Vin, supă, sosuri — de fiecare dată când mănânci e un dezastru. Englezii ăștia chiar nu folosesc niciodată șervete de masă?

Georgette clătină din cap și azvârli pantalonii ponosiți peste un maldăr de cămăși și șorturi care nu izbutiseră să întrunească standardele ei vestimentare. Mai târziu, avea să ducă toate hainele vechi celor de la misiunea *Pénitents blancs,* ca să le împartă săracilor.

— Georgette, e imposibil să mănânci *écrevisses,* cu toate hainele pe tine, fără să se întâmple vreun accident minor. Din păcate, nici măcar în Franța nu e voie să stai la masă în pielea goală.

Georgette se cutremură îngrozită.

— *Quelle horreur!* Ți-l imaginezi pe Papin? Sau pe Madame Joux?

— N-are nici un rost să implicăm aici numele unor persoane, Georgette.

— *D'accord.* Pantalonii dispar.

Bennett oftă. Era adevărat că avea mereu parte de ghinioane din astea când mânca. Și era la fel de adevărat că rar se întâmpla ca

pantalonii albi să scape nepătați după

vreo masă; mai mult, în entuziasmul momentului, de cele mai multe ori nu reușeau să treacă intacți de primul fel. însă în situația lui actuală era exclus să-și mai ia alte haine. O mai rugă o dată să nu-i arunce pantalonii. Pentru el aveau o valoare sentimentală deosebită, fiindcă i-i cumpărase una dintre iubitele lui, de care își amintea cu drag și acum. Nu-i așa că aveau să reziste și vara asta?

Georgette se aplecă spre el și îl împunse în piept de mai multe ori, cu un deget ca de fier:

— *Non*$_f$ *non et non.* Ce vrei, să umbli în zdrențe și să mă faci de rușine prin sat? Eh, ia zi, asta vrei?

Bennett mai avusese de pătimit de pe urma bosumflă-rilor lui Georgette și altădată, când motivul discordiei fusese un sacou vechi de tweed, pe care el ținuse morțiș să-1 păstreze, împotriva voinței ei. Drept urmare, Georgette îl pedepsise cu o săptămână de mutenie și, dinadins, îi scrobise îngrozitor de tare toată lenjeria de corp. O experiență de care Bennett nu-și dorea să mai aibă parte vreodată.

— Prea bine, Georgette. O să-1 pun pe șofer să mă ducă la Paris săptămâna viitoare, ca să-mi cumpăr o garderobă completă de vară. De la Charvet.

— Absolut, zise ea. Iar eu o să câștig Turul Franței.

Adună maldărul de haine de pe jos și dispăru spre bucătărie, cotcodăcind triumfătoare.

Bennett se uită la ceas și văzu că era unsprezece. Sosise și poșta, probabil, iar răspunsurile ar fi trebuit deja să înceapă să curgă. Anunțul fusese publicat cu peste două săptămâni în urmă — o perioadă aridă, petrecută în cea mai mare parte cu un client din Zürich, care ajunsese în final la concluzia că ideea lui de paradis rural nu era Provence, ci un apartament în Geneva. în timp ce la

bucătărie Georgette își potrivea volumul radioului la un nivel asurzitor, adecvat muncii în gospodărie, Bennett ieși pe stradă și se îndreptă spre ceea ce spera să fie o droaie de răspunsuri și un viitor luminos.

Domnul Papin se zgâi la el prin fereastra ghișeului, mișcă din cap în loc de „bună dimineața", după care scoase un ziar și un plic mare maro dintr-un compartiment din spatele lui. Ii dădu ziarul, dar păstră plicul, cântărindu-1 în mână.

— Un pachet important, zise el. De la Paris.

— *Ah bon,* făcu Bennett.

— Aveți de plătit șapte franci jumate, taxă de timbru suplimentară. Ori, dacă doriți, pot să-1 trimit înapoi.

Sătenii ziceau că așa obișnuia Papin să-și ia câte un *pourboire,* o mică sumă în plus, când considera că piața îi permitea. Trei franci de ici, cinci franci de colo și se strângea destul cât să-și poată cumpăra câteva sticle bune de Crăciun. Bennett îi dădu cei șapte franci cincizeci și îi ceru o chitanță. Papin se strâmbă, dar până la urmă zise că avea să-i completeze și chitanța. Cei doi se despărțiră într-o atmosferă de politețe rece. Rar i se întâmpla lui Bennett să-i fie nesuferit cineva, dar pentru Papin era dispus să facă o excepție.

In cârciumă era liniște, singurele zgomote fiind bâzâi-tul frigiderului și plesnetul cărților de joc pe masă, în fundul sălii. Bătrânii întoarseră capul la unison când Bennett intră. Acesta salută scurt, înclinând bărbia. Capetele moșilor se întoarseră la loc. Bennett își luă paharul cu *rosé* și se instală la o masă de Ia fereastră. Plicul părea voluminos și promițător, iar înainte de a-1 deschide și de a scoate ceea ce conținea, Bennett ridică paharul în tăcere, mulțumind sfântului care îi ocrotea pe englezii ajunși la sărăcie.

Dădu la o parte întâi o invitație de a investi un sfert de milion de franci în Pizza Sympa, lanțul comercial cu cea mai rapidă dezvoltare

de pe Côte d’Azur, fiindcă i se părea o aberație. Aceeași soartă o avu și o epistolă scrisă cu cerneală mov, de la un tip din Neuilly care căuta un însoțitor mai tânăr, pasionat de natură ca și el. O agenție pentru persoane de companie din Cannes promitea o

remunerație substanțială unor domni cu bun-gust și creștere aleasă și solicita o fotografie nud, pentru evidențele firmei. Bennett se gândi să i-o dea pe asta lui Papin.

Ei, iată și o slujbă pe care putea măcar s-o facă păstrân-du-și hainele pe el. Un prinț saudit avea nevoie de un șo-fer/interpret pe timpul verii — sediul la Cap Ferrât, trei Mercedesuri la dispoziție, casă gratis, bani pentru uniformă, referințe obligatorii. Asta s-ar putea să meargă, își zise Bennett, cu condiția să reușească să facă rost de referințe. Georgette? Léon? Clienții lui cu fose septice? Mai avea un mic stoc de hârtie de scris, cu antetul la House of Lords, rămasă de la un conte care închiriase una dintre case vara trecuta. Putea s-o folosească și să-și scrie singur referințele. Scrisoarea princiară deveni prima dintr-un viitor teanc de variante posibile.

Numai că teancul nu crescu deloc, pe măsură ce Bennett sortă următoarea șaijă de răspunsuri. Se hotărî să nu devină Martor al lui Iehova, ghid turistic, instructor cu jumătate de normă la o școală de limbi străini ori agent publicitar pentru un operator de ambarcațiuni de agrement în Antibe, amintirile legate de afacerea cu iahtul fiind încă prea proaspete și dureroase. în cele din urmă rămase cu un singur plic — cel pe care îl păstrase ca să-l desfacă ultimul.

Avea nuanța aceea de albastru opulent, încrezător și autentic, preferată de cercurile influente britanice, care îi amintea lui Bennett de faimosul magazin Smythson de pe Bond Street, unde bărbați în costume din stofă cu dungi fine meditau la detalii absconse, dar vitale, cum ar fi știan-țarea oarbă sau hârtia cu margini zimțate. Deschise plicul cu grijă și văzu că era căptușit pe dinăuntru cu o foiță de un albastru mai închis, o nuanță care se potrivea perfect cu antetul succint de pe scrisoare.

DOMAINE DES ROCHERS

Vă scriu ca răspuns la anunțul dumneavoastră. Este posibil să găsim o zonă de interes reciproc. Dacă v-ar plăcea să discutăm despre asta, vă rog să îmi telefonați la 90.90.00.77.

Julian Poe

Bennett studie literele ascuțite, scrise îndrăzneț cu o cerneală foarte neagră. Ridică hârtia în dreptul luminii și văzu marginile filigranului. Toate caracteristicile scrisorii sugerau bun-gust și abundență, așa că Bennett, care se ridicase de pe scaun, pornind spre telefonul de la bar, se opri la jumătatea drumului când își dădu seama că era aproape ora amiezii. Nu cumva persoanele ca Julian Poe se așezau la masa de prânz la douăsprezece fix? Ar însemna să calce strâmb de la bun început, dacă îl deranja de la masă. Bennett șovăi câteva clipe, după care se decise să își încerce norocul.

La celălalt capăt al firului dădu peste o voce de francez, rezervată și impersonală, cum aveau servitorii la case mari. Bennett îl ceru la telefon pe Monsieur Poe.

— De la part de quP

— Bennett. Nu, stai un pic. Spune-i că e Căsuța Poștală 84, de la *Herald Tribune.*

Declicul sec din receptor indică trecerea apelului în așteptare, așa că Bennett profită de răgaz și îi făcu semn lui Léon să îi mai dea un pahar cu vin. Simțea un optimism nejustificat, fiind convins că avea să iasă ceva din toată chestia asta. Iată ce efect putea să aibă o hârtie de scris scumpă asupra unui om care tocmai rămăsese fără ultima pereche de pantaloni albi.

Din nou un declic în receptor.

— Totul sună foarte clandestin. Vrei să-ți spun „Căsuța Poștală 84" sau ai vreun nume?

Glasul se potrivea cu hârtia de scris — un timbru lin, melodios și plin de siguranță. O voce de dandy. Cu obiceiul

instinctiv al englezilor de a-i cataloga pe oameni în funcție de accent, Bennett îl plasă pe Poe în vârful ierarhiei sociale. Probabil absolvent la Eton, la fel cajigodia aia de Brynford-Smith.

— Da. Scuze. Mă cheamă Bennett.

— Ei bine, domnule Bennett, ar trebui să ne întâlnim, înțeleg că nu ești prea departe de Bonnieux?

— Nu, la St-Martin-le-Vieux, de fapt. O distanță cam de o jumătate de oră.

— Splendid. Ce-ar fi să treci pe-aici după-masă, pe la șase? Dacă nu începem să ne detestăm subit, putem lua cina împreună.

Bennett își notă cum se putea ajunge până la casa lui Poe, se regală cu un prânz și revăzu în minte scurta lor conversație. La telefon, Poe i se păruse o persoană plăcută și relaxată, iar din ceea ce îi povestise despre proprietatea lui reieșea că deținea cea mai mare parte a muntelui de deasupra localității Bonnieux. Bennett se întrebă în ce consta slujba și care ar fi fost ținuta vestimentară adecvată pen-tru întrevederea de după-amiază.

Se postă în fața oglinzii din dormitor, încercând să estimeze efectul pe care l-ar fi putut avea persoana lui asupra unui posibil patr on. înalt de un metru optzeci, era slab, ca mai toți burlacii care obișnuiesc să mănânce neregulat. Avea o față prelungă, cu pielea foarte întinsă; făcuse crețuri de la soare în jurul ochilor albaștri, iar de o parte și de alta a gurii avea niște riduri de expresie bine conturate. Părul, șaten închis și cu firul drept, era un pic cam lung,

dar strălucea grație lui Georgette, care îl convinsese de mult cât de benefic era să se spele pe cap cu *Savon de Marseille.*

De la gât în jos era impecabil. Cămașă roz, cravată bleumarin din mătase tricotată, un sacou și niște pantaloni gri de stofa facuți la Hayward, în Londra, demult de tot, pe când era plin de bani, și pantofi de cordovan luați de pe

St. James. întotdeauna își cumpărase cele mai bune haine pe care și le putea permite, mai degrabă clasice decât în pas cu moda, fidel principiului că o înfățișare prosperă constituia un atu în afaceri, mai ales când afacerile nu-ți mergeau prea bine. Milionarii își puteau permite să se îmbrace ca grădinarii lor. Bennett nu gusta luxul ăsta. în plus, îi plăcea să se simtă îmbrăcat cu haine bine croite, care îi veneau perfect și care, odată cu trecerea anilor, arătau parcă și mai bine.

Alese din sertar o batistă de mătase, dar, când încercă să și-o pună în buzunarul de la piept al sacoului, simți înăuntru o mică piedică. Zâmbi de unul singur când trase afară din buzunar un săculeț cu levănțică uscată. Știa că Georgette își luase obiceiul de a-i înmiresma hainele, așa că veșnic găsea printre șosete, maiouri și chiloți firicele uscate de cimbru și rozmarin sau săpunele cu miros de mimoze. Chestia cu săculețele de levănțică era ceva nou. Bine măcar că nu optase pentru usturoi pe post de aroma-lunii. Cu un ultim retuș la batista din buzunarul sacoului, ieși din casă și porni spre Domaine des Rochers.

Din Bonnieux, D36 șerpuiește spre sud, devenind D943 când trece prin Luberon spre regiunea mai plană și nu atât de sălbatică din jurul localității Lourmarin. Drumul îngust, în formă de tirbușon, e săpat printre stânci, oferind pe timp de noapte decorul ideal pentru brigandul secolului douăzeci. în ultima vreme, prin cârciumile sătești circulaseră tot felul de zvonuri despre diverse tâlhării armate, scenariul fiind mereu același. O mașină, aparent rămasă în pană, blochează șoseaua; lângă ea, în picioare, un singur om. Naiv,

automobilistul oprește ca să dea o mână de ajutor. Amicii celui postat în mijlocul drumului, adeseori înarmați cu revolvere, țâșnesc dintre tufișurile unde se pitiseră. Și așa, automobilistul săritor se alege cu o plimbare pe jos de vreo 15 kilometri, până în lumea civilizată, în

timp ce mașinuța îi este prelucrată pentru vânzare în vreun gaiaj dosnic din Marsilia.

Dar în seara aceasta minunată de primăvară, când soarele încă mângâia piscurile calcaroase, drumul oferea niște priveliști mirifice, iar Bennett se simțea într-o dispoziție excelentă atunci când reduse viteza ca să treacă printre porțile înalte de fier, care marcau intrarea pe proprietatea lui Poe. Diurnul cu pietriș gros era lin și bine întreținut, ondulându-se după relieful terenului, mereu în urcare. Poe se scuzase la telefon pentru lungimea drumului, care era de aproape șase kilometri, însă spusese că, atunci când ajungeai la destinație, nu-ți mai părea rău că merseși atât de mult cu mașina.

Și avusese dreptate. Bennett ieși de pe ultima buclă a drumului cu pietriș și opri mașina ca să contemple, uluit, priveliștea din față.

Din creasta muntelui se tăiase parcă o felie, pentru a forma un platou suficient de drept încât să suporte o construcție. Imediat în fața mașinii lui Bennett, o alee lată, străjuită de platani bătrâni, ducea, pe două benzi perfect drepte, lungi cam de opt sute de metri, spre o arcadă masivă, care străpungea un zid înalt de piatră. în spatele zidului se vedeau porțiuni înclinate de acoperiș cu țigle de un cărămiziu dulce și cald, sub soarele amurgului, și cu turnulețul unui *pigeonn ier* înspre ceea ce părea a fi o curte, în depărtarte, dincolo de clădiri, lanțul muntos Grand Lu-beron se pierdea în zare spre răsărit. La nord, vârful alb și pleșuv al Muntelui Ventoux; la sud, șesurile care duceau la Aix sau Marsilia și spre Mediterana. Nicăieri, pe tot evantaiul acestei panorame, nu se zărea vreo urmă de cablu electric, stâlp sau altă construcție. în viața lui, Bennett nu văzuse un domeniu mai frumos amplasat decât acesta.

Străbătu agale cu mașina aleea cu platani, întrebându-se cum se putea descurca proprietarul unei asemenea vile dacă rămânea fără lapte sau țigări pe o noapte ploioasă,

știut fiind că până la cel mai apropiat sat erau cel puțin treizeci de kilometri. Ei, bravo, persoanelor de genul lui Poe nu li se terminau niciodată proviziile. Se ocupau servitorii de asta.

Emoționat și nerăbdător, Bennett trecu pe sub arcul zidului și opri mașina lângă un Range Rover verde închis și un Citroën lung și negru, parcate pe una dintre laturile unei curți imense. Porni pe jos spre casă, trecând prin dreptul unei fântâni demne de fala oricărui sat mai mărișor, dacăjudccai după cele trei garguie impresionante din piatră, din care apa țâșnea într-un *bassin* circular, și tocmai căuta ceva nu mai modern decât un clopoțel când ușile duble înalte, din lemn sculptat, se deschiseră brusc. Un bărbat în costum negru, cam înalt pentru un japonez, înclină din cap.

— Domnul Bennett?

Bennett confirmă tot înclinând din cap.

— Veni ți, vă rog.

Străbătură un coridor lung, cu dale lustruite, unde niște carpete persane în nuanțe cuminți absorbeau cumva zgomotul pașilor. Pe furiș, Bennett își plimbă degetul pe o masă veche din stejar. Nici un fir de praf. I-ar plăcea și lui Georgette, își zise el, după care trase un fluierat în surdină când intrară într-un spațiu suficient de mare încât să-i fi dat de lucru menajerei lui până făcea anii de ieșit la pensie.

Tavanul scund al fermei provensale tipice fusese îndepărtat, probabil sacrificându-se câteva încăperi de la etaj, iar ferestruicile tradiționale fuseseră înlocuite cu niște geamuri înalte și late, montate în zidurile de piatră, ceea ce aducea într-un fel înăuntru priveliștea de afară. Dincolo de tufele de lavandă și pâlcurile de măslini, Bennett vedea

acum gradul unui padoc unde un cal maro contempla apusul de soare. O scenă aranjată parcă pentru o ședință

foto, își spuse el și se întoarse să studieze interiorul la fel de fotogenic.

Flăcările unui foc de lemne dănțuiau zglobii în căminul din piatră cioplită, unde polița era montată sus, la înălțimea unui stat de om. De jur-împrejur, pe pereții zugrăviți cu humă, atârnau zeci de tablouri și fotografii de epocă alb-negru, în diferite rame și stiluri, Sisley lângă Hockney, Hopper lângă Lartigue. Mobilierul era mare, plăcut și ta-pițat cu țesături decolorate artistic, în fața cărora decoratorii de interioare ar fi fost în stare să leșine de plăcere. Așadar, o cameră elegantă, confortabilă, în care cu spatele, profilându-se pe geamul lung până în podea, cu un telefon portabil la ureche, se vedea silueta unui bărbat: Julian Poe, probabil, presupuse Bennett.

*— Monsieur^*

Bennett se întoarse brusc, cât pe-aici să răstoarne de pe tavă paharul cu șampanie, dacă japonezul nu s-ar fi tras înapoi, cu instinctul perfect al boxerului care evită un pumn.

— Poate vreți să luați loc, zise el, înclinând din cap.

Bennett luă șampania și zâmbi.

— Mulțumesc. Nu, prefer să rămân în picioare. Mă mai dezmorțesc un pic.

Bărbatul înclină iarăși din cap și se retrase fără zgomot, în timp ce Bennett se duse la șemineu, ca să se uite mai bine la tablouri. Pe vreo două dintre ele, era sigur, le văzuse în muzeu, la Paris. Fuseseră luate oare cu împrumut de la Poe? Sau erau niște falsuri? Nu păreau, deși în ziua de azi nu se știa niciodată. Se întrebă dacă putea îndrăzni să aducă vorba despre un subiect poate prea delicat, când

auzi niște pași în spate și, întorcându-se, văzu fața zâmbitoare și mâna întinsă a gazdei lui.

— Căsuța Poștală 84, presupun?

capitolul 3

/ rima impresie a Iui Bennett fu că avea în fața o persoană ieșită dintre paginile unei reviste consacrate bărbaților iluștri. Julian Poe era strălucitor, din vârful capului cărunt, cu o tunsoare impecabilă, până la bombeul lucios al pantofilor maro, care căpătaseră acea splendoare stabilă obținută de-a lungul mai multor ani de modelat cu șanuri și de lus tmit frecvent. Un cardigan din mohair negru îi atârna în jurul umerilor peste o cămașă de mătase grea, în culoarea smântânii închegate. Pantalonii erau din-tr-o gabardină bej. Lui Bennett îi părea bine că se îmbrăcase frumos pentru ocazie, așa că își propuse în gând să achite factura croitorului imediat ce va fi intrat iarăși în fonduri.

— Văd că Shimo ți-a dat deja un pahar. Mă întreb dacă o avea unul și pentru mine, zise Poe, privind înjur, în timp ce japonezul venea spre el, plutind parcă. Ah, splendid, făcu el, luând paharul și dându-i telefonul lui Shimo. In sănătatea dumitale, domnule Bennett.

Bennett ridică paharul, studiindu-1 pe Poe, care sorbea gânditor din șampanie. După părerea lui Bennett, Poe avea vreo cincizeci de ani, dar se ținea foarte bine — fața bronzată, aproape fără nici un rid, bine făcut la trup, cu spatele drept și abdomenul plat.

— Așa mai merge, spuse Poe, zâmbind spre Bennett. Am constatat că dacă beau la prânz, toată după-amiaza sunt buimac; pe de altă parte, dacă nu beau, pe la șase

abia aștept primul pahar. Sper că n-ai avut dificultăți să ne găsești?

Bennett clătină din cap.

— Trebuie să vă spun că aveți o casă minunată. Cunosc Luberonul destul de bine, dar așa ceva n-am mai văzut nicăieri.

— Nici nu mai există ceva la fel. Mi-a luat cinci ani ca s-o găsesc și cam tot atât ca s-o pun la punct, zise el, în-torcându-se spre fereastră. Ce-ar fi să ieșim un pic și să vedem ultimele raze de soare?

Scoase din buzunar un mic disc negru, cam cât o carte de credit, și o îndreptă spre ușa-fereastră care glisă lateral, intrând în perete. Cei doi bărbați traversară terasa și coborâră spre padoc.

— Venind încoace cu mașina, spuse Bennett, mă întrebam cum rezolvați aici o serie de probleme practice — electricitatea, bunăoară, o pâine când și când. Fiindcă e cam departe până la un supermarket, totuși.

— A, simplu, ne descurcăm, spuse Poe. Avem două generatoare în hambar, vreo șase servitori permanenți, iar o dată pe săptămână facem aprovizionarea la Nisa. Un zbor de numai trei sferturi de oră până acolo. Uită-te într-aco-lo, la păduricea de chiparoși. Se vede de-aici.

Bennett își întoarse privirea în direcția spre care arătase Poe ridicând bărbia și văzu elicopterul, ghemuit ca un uriaș cosaș verde în dosul lizierei. Se pregătea, din politețe, să înceapă o conversație despre elicoptere, când un tropot iute de copite îi făcu pe amândoi să întoarcă repede capul. Doi cai și călărețiii lor ieșiră dintre copacii din vale, venind în galop spre pajiștea padocului. Bennett auzi un râs de fată, iar pe urmă pe cineva strigând, când caii schimbară direcția și se apropiară de locul unde stăteau ei.

Suplă, fata sări de pe șa fără efort. însoțitorul ei, un bărbat robust și negricios, cu o față de țigan, duse mâna

la caschetă, salutându-1 pe Poe, și porni cu amândoi caii spre micul complex de grajduri de lângă padoc.

Poe era radios, iar Bennett înțelegea perfect de ce. înaltă de vreun metru optzeci, poate, cu o claie de păr șaten încâlcit care îi venea până la umeri, tânăra avea buze mari și pline; roșeața ușoară din obraji îi scotea în evidență pometii proeminenți. Pantalonii de călărie destul de strâmți dovedeau că n-avea probleme cu greutatea, iar când o văzu venind în fugă spre ei, Bennett constată cu plăcere că sutienele nu-i făceau parte din garderobă. Fiind sigur acum că o mai văzuse deja, nu-și dădea seama cum de putuse uita unde.

— Salut, chéri!

întinse spre Poe ambii obraji ca să fie sărutată și se întoarse să se uite la Bennett, cu niște ochi verzi de felină, ușor oblici, pe sub sprâncenele arcuite.

— Chou-Chou, dânsul e domnul Bennett. Locuiește în St-Martin.

Chou-Chou întinse o mână ascunsă sub mănușă. Bennett, care ar fi preferat obrajii, se întrebă dacă tânăra era fiica lui Poe sau tot vreun accesoriu de lux.

— Enchanté.

Poe o cuprinse pe Chou-Chou de mijloc, lăsându-și mâna pe șoldul ei. Un gest mai degrabă posesiv decât patern, își zise Bennett și, cu părere de rău, renunță la teoria despre fiică.

— S-a făcut răcoare, spuse Poe. Hai să mergem în casă și să stăm de vorbă.

Chou-Chou se scuză și se duse sus, ca să facă baie și să se schimbe. Cei doi se instalară în fața focului, cu paharele reumplute de către nelipsitul Shimo, iar Bennett observă în sinea lui, cu un umor cam amar, că adoptaseră automat poziția de om bogat/om sărac, cu Poe rezemat de spătarul fotoliului, iar Bennett cocoțat mai pe margine și aplecat în față.

— M-a intrigat ceva în anunțul dumitale, spuse Poe. Mai ții minte? Accept orice, cu excepția căsătoriei. Nu arăți ca un bărbat marcat de cicatrice maritale. Sau la dumneata s-au vindecat deja? adăugă el, înclinându-și capul.

Bennett ridică din umeri:

— Nu, n-am încercat asta niciodată. Au avut grijă părinții să mă lecuiască din start.

Și, îmboldit de Poe ba cu un zâmbet, ba cu o mișcare din cap, Bennett își descrise arborele genealogic comprimat Maică-sa, italiancă, era o soprană acceptabilă, cu veleități de divă; taică-său făcea parte din categoria excentricilor, care erau specialitatea Angliei — parțial scriitor, parțial explorator, un inadaptat născut într-un secol nepotrivit. Era veșnic plecat, hoinărind cu bicicleta prin Himalaia, studiind flora în Anzi, trăind printre nomazii din Hindu Kush. II atrăgeau înălțimile pustii, revenind la Londra cât mai puțin cu putință, dar tocmai într-una dintre aceste vizite o cunoscuse pe mama lui Bennett, care pe-atunci cânta într-un rol minor la Covent Garden. Induși în eroare de pasiune și confundând-o cu iubirea, cei doi se căsătoriseră. Bennett fusese rezultatul, însă viața casnică nu-i atrăgea pe părinții lui. Pruncul fusese expediat la o rudă îndepărtată, în Dorset, iar mai târziu trimis la internat. Taică-său dispăruse, ținând în mână un rucsac și un ghid de conversație în bantu. Maică-sa o ștersese la Milano cu un tânăr tenor căruia îi stătea bine în colanți. Bennett crescuse în compania altor băieți cu părinți haimanale.

Bennett se opri să ia o gură de aer și o alta de șampanie. Poe dădu înțelegător din cap.

— Mda, spuse el, înțeleg de ce chestia asta ți-a dat o imagine respingătoare despre deliciile vieții de familie. Te mai vezi cu ei — mă refer la mama și la tatăl dumitale?

Bennett se întoarse cu gândul înapoi, peste ani. Pe maică-sa nici n-ar mai recunoaște-o, dacă ar întâlni-o pe stradă. Pe taică-său îl văzuse ultima oară la optsprezece ani,

când fusese invitat la dejun la clubul din Londra al acestuia, ca să discute despre ce voia să ajungă în viață. Ținea minte perfect cum fusese — mâncare ca de regim, insipidă și incoloră, un vin excelent, taică-său supt la față și ridat, privind smintit departe, asemenea celor ahtiați după priveliști nemărginite, care ajunseseră să nu se mai simtă bine în preajma oamenilor. La cafea, îi dăduse lui Bennett un sfat privind profesia: „Nu contează, de fapt, ce ajungi în viață, atâta vreme cât nu te faci balerin." Nestemata aceasta de înțelepciune fusese însoțită de un cec de o mie de lire sterline și de un pahar cu vin de Porto. De-atunci, Bennett nu-și mai văzuse tatăl, deși primise de la el o felicitare din Cașmir, cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci și unu de ani. La momentul respectiv, avea deja douăzeci și patru.

Poe izbucni în râs.

— Iartă-mă, dar este nostim, trebuie să recunoști, spuse el, uitându-se la ceas. Sper că poți rămâne la cină. Mi-ar plăcea să-mi mai povestești și altele. Totodată, astă-seară avem și ultimul meniu de iarnă. O să observi, cred, că este vorba despre unul dintre cele mai plăcute aspecte ale vieții familiale.

Bennett se arătă bucuros să accepte. Era limpede că trecuse primul test, iar în plus constată că și lui îi plăcea de Poe, cum ni se întâmplă când întâlnim interlocutori care au răbdare să ne asculte. își termină

șampania și se întrebă dacă Chou-Chou se va pune la *décolleté* în această seară. Perspectivele erau îmbucurătoare.

— Dacă vrei să te speli pe mâini înainte de masă, e pe-acolo, imediat după hol.

Bennett, mare expert deja în materie de băi și closete, profită de ocazia de a face o vizionare ca profan; și așa se trezi într-o încăpere care semăna cu o galerie fotografică în miniatură, dar dotată cu instalații sanitare. Pereții erau acoperiți de suveniruri din viața sportivă — Poe pe schiuri,

în bărci, cu puști și diferite creaturi moarte, pesemne prin Africa, sau stând în picioare lângă un pește monstruos, atârnat de un troliu. Tovarășii vii ai lui Poe erau toți bărbați, toți bronzați, toți zâmbăreți în acea perpetuă lumină însorită care dă strălucire vieții celor bogați și privilegi-ați. Ștergându-se pe un prosop cu o monogramă discretă, Bennett se întrebă ce învârtea Poe de avea bani pentru toate astea, după care se întoarse la gazda lui.

Poe vorbea iarăși la telefon, așa că Bennett se gândi să se reapuce să studieze tablourile din jurul șemineului, când Chou-Chou își făcu apariția în cameră, cu un mers legănat, ca de manechin. Modernă, rochia era sumară, picioarele fetei erau lungi, iar tocurile înalte. Instinctiv, Bennett își aranjă cravata.

Chou-Chou zâmbi.

—Julian e veșnic Ia telefon, când am nevoie de el. Vrei dumneata să mă ajuți? întrebă ea, dându-i lui Bennett un lanț greu de aur. E foarte complicat de închis, adăugă ea, întorcându-se cu spatele și ridicându-și părul.

Bennett se înălță pe vârful picioarelor și, bâjbâind cu încuietoarea, simți în nări parfumul scump, cu iz de mosc, care se degaja din ceafa ei dezgolită.

— Scuze, spuse el. La coliere nu mă prea pricep, dar dacă ai nevoie vreodată de o mână de ajutor la un papion, sunt as, pe cuvânt. Așa, gata.

Bennett se trase la o parte, cortina de păr coborî, iar pulsul lui reveni la normal.

— Mersi, spuse Chou-Chou. Chestia asta îi ia lui Julian mult mai mult timp, de obicei.

Și zău dacă-i găsesc vreo vină, își zise Bennett.

— Spune-mi, te rog. Știu că n-am făcut cunoștință până acum, dar sunt sigur că te-am mai văzut. Ești cumva manechin?

— Nu, dar am fost, ridică ea din umeri. Julian...

— Despre Julian, numai de bine, interveni Poe, care terminase convorbirea telefonică și se uita la ei, zâmbind în colțul gurii. Nu trebuie să vă supere telefoanele astea. Pe Wall Street nu există nici un fel de respect pentru orele europene. De multe ori, mă gândesc că oamenii ăia de-aco-lo fac dinadins și așteaptă până sunt siguri că urmează să mă așez la masă. Haideți să intrăm, vreți? Sunt mort de foame.

Chou-Chou deschise drumul, urmată de Bennett, care, deși socotea că posibilitatea de a păși după o femeie frumoasă constituia unul dintre micile răsfățuri ale vieții, se străduia din răsputeri să nu se holbeze la șoldurile ei legănate sau la picioarele incredibil de lungi. Tânăra trebui să-și bage capul între umeri ca să treacă prin arcada destul de joasă într-o cameră boltită, ceva mai mică și luminată de lumânări, unde Shimo îi pofti la locurile lor și îi făcu semn din cap slujnicuței postate într-un colț. Poe își desfăcu șervetul scuturându-1 și și-1 vârî între gât și gulerul de la cămașă, iar Bennett, amintindu-și de comentariile lui Georgette apropo de englezi și de șervetele lor de masă, făcu la fel.

Poe își frecă mâinile, satisfăcut.

— Mare noroc pe dumneata astă-seară, domnule Bennett. Avem trufe la masă, pentru ultima oară în perioada asta a anului. Trufele sunt una dintre slăbiciunile mele. Dar probabil că ești mare specialist în domeniu.

— Doar un pic. Trufele sunt nițel cam scumpe pentru buzunarul meu în momentul de față.

Poe încuviință din cap, plin de înțelegere.

— în sezonul care se încheie acum, s-au vândut cu patru mii de franci kilogramul. Prietenilor mei americani nici nu le vine să creadă — patru sute de dolari o jumătate de kil. Iar hoțomanul ăla bătrân din Carpentras are tupeul să susțină că mi-a cerut un preț special, ca pentru prieteni.

Cică la Paris ai plăti de două ori mai mult. Niște ticăloși, în toată rețeaua. Ceva fascinant. Ah, mulțumesc, Shimo.

Poe ridică paharul cu vin, îi inspectă culoarea, duse pa-harul la nas și inspiră buchetul. Bennett își imagină că omul acesta era în stare ca până și la el acasă să refuze vinul adus la masă, pe motiv că nu se ridica la înălțimea pretențiilor.

— Bun, ia să vedem unde rămăseserăm cu povestea vieții lui Bennett? Dacă mi-aduc bine aminte, parcă ți s-a scos din cap ideea de a te face balerin, dar sunt convins că ai reușit să treci peste deziluzia asta. Ce s-a întâmplat mai departe?

Mai departe, urmase o lungă perioadă de migrări din-tr-o slujbă în alta, de la o țara la alta. Predase literatură engleză, fără prea multe satisfacții, într-o mică școală privată din Connecticut, apoi își încercase puterile în domeniul relațiilor publice la New York, până să se angajeze la o firmă producătoare de filme din Londra. Acolo îi plăcuse și făcuse o treabă suficient de bună încât să fie trimis la

Paris ca șef de filială. Pusese afacerea pe picioare, dobândise acțiuni în cadrul companiei și prosperase.

Poe ridică mâna.

— Stai așa, rămâi prosperând, iar noi hai să ne ocupăm un pic de astea, fiindcă ar fi păcat să le lăsăm să se răcească.

Slujnica pusese în fața fiecăruia câte o farfurie albă, mare, întinsă. Pe fiecare farfurie, contrastând nepotrivit cu eleganța simplă a porțelanului, se afla un pachețel învelit într-o folie de aluminiu, ceva mai mic decât o minge de tenis.

— Prezentarea e un pic rudimentară, spuse Poe, dar soluția e practică. In folie se află o singură trufa și o felie de pateu de ficat. Când trufa se încălzește la cuptor, pateul se topește peste ea, explică el, desfacând folia și aplecându-și capul, ca să inhaleze aroma. Mmm, miroase numai, să vezi!

Bennett îi urmă instrucțiunile și simți în nări aburul cald, cu mireseme bogate, care se degaja din folia desfăcută. Neagră, zgrunțuroasă și unsuroasă de la grăsimea topită, trufa părea urâtă, delicioasă și revoltător de scumpă. După părerea lui Bennett, porția lui avea cel puțin o sută de grame, ceea ce însemna vreo sută de dolari, așa, ca pentm prieteni.

— Splendid, nu-i așa? întrebă Poe. Acum, pune deasupra un vârf plin din asta.

Și arătă spre tăvi ța din argint din fața farfuriei lui Bennett.

— E *fleur de sel* din Guérande. Se recoltează în fiecare vară. E cea mai bună sare din Franța.

Bennett presără peste trufa niște firicele din sarea aceea cenușie și grunjoasă, tăie o felie și mușcă din ea. Mai mâncase trufe și altădată, dar niciodată nu fuseseră așa de mari, așa de gustoase sau

așa de apetisante. Ii plăceau enorm; observă că și Chou-Chou își atacase porția de parcă n-ar mai fi mâncat nimic de-o săptămână, înmuind bucăți de pâine în pateul topit.

Bennett și Poe terminară ce aveau în farfurie, sorbind apoi cu poftă din vin.

Poe se șterse la gura cu șervetul, după care se rezemă de spătarul scaunului.

— Vasăzică, spuneai că prosperai.

într-adevăr, îi mersese din plin timp de câțiva ani. Dar odată cu o anumită doză de succes și de securitate financiară, Bennett începuse să sufere de răul specific acelui domeniu de afaceri. Ajunsese să-și piardă răbdarea, sâcâit și enervat că trebuia în permanență să-și măgulească clien-ții, să se prefacă interesat de viziunile lor asupra filmului și a procesului de creație, suportând astfel nesfârșite dejunuri în care se vedea nevoit să împace deopotrivă regizori și modele. Avea senzația că se transformase într-un fel de dădacă foarte bine plătită. Și așa, într-o frumoasă

zi de aprilie, când nu mai putuse suporta gândul de a-și irosi încă o vară muncind la Paris, își dăduse demisia. își vânduse acțiunile și apartamentul și pornise spre sud. Iar acolo, într-un bar portuar din Antibe, făcuse cunoștință cu Edward Brynford-Smith, unul dintre absolvenții nu atât de distinși de Ia Eton.

Auzind numele colegiului Eton, Poe zâmbi.

— Și eu am învățat acolo — dar un pic înainte de prietenul tău, presupun. Oricum, cu atâtea persoane purtând patronime compuse, care se perindă pe-acolo, e greu să reții pe cineva. Asta e, păcat. Dar haide, continuă te rog.

Lui Brynford-Smith îi plăcea să spună despre el că era un pierde-vară. Trăia din niște cecuri sporadice, primite dintr-un depozit bancar

moștenit din familie, din tranzacții imobiliare dubioase și din leafa de căpitan al unei ambarcațiuni de închiriat, care lucra pe cont propriu. Era scund, afabil și amuzant — niște trăsături vizibile imediat. Flerul pentru tot felul de chilipiruri și necinstea lipsită de scrupule erau mai puțin vizibile, așa că, într-o seară, Bennett se trezise încuviințând energic din cap, în timp ce Brynford-Smith îi prezenta un plan menit să le asigure amândurora un trai de huzur cu burta la soare — verile pe Coasta de Azur, iernile în Caraibe. Pentru asta, nu era nevoie decât de un iaht.

Lui Bennett îi plăcea marea — să se uite la ea, să înoate în ea, să o asculte. Dar nu putea suferi bărcile de nici un fel. I se păreau incomode și claustrofobice. Detesta lipsa de intimitate, faptul că nu puteai coborî când aveai chef, dar mai ales schimbarea de personalitate care îl transforma pe navigator dintr-un om îndeobște plăcut într-un paranoic care zbiera tot timpul, un fel de căpitan Bligh modern, de îndată ce uscatul se pierdea în urmă, la orizont. Cu toate acestea, un iaht din care puteai scoate bani închi-riindu-1 zece luni pe an — „absolut garantat, bătrâne" — reprezenta o afacere atrăgătoare. Bennett mușcase din

momeală, își pusese toți banii la bătaie pentru barcă și stabilise să vină ulterior cu avionul, ca să se întâlnească în Barbados cu Brynford-Smith. Iar pe urmă Brynford-Smith se făcuse nevăzut.

Poe era încruntat, fie din compasiune, fie fiindcă ăsta era felul lui de a-și exprima dezaprobarea pentru o asemenea neglijență crasă în afaceri.

— Presupun că ați făcut un contract cât de cât legal, nu?

— Pagini peste pagini de contract, perfect legale, numai că actele de felul ăsta sunt concepute pentru cei care respectă legea. Nu prea îți mai servesc la nimic când parte-nenil tău o șterge cu bănetul, iar tu habar n-ai unde s-a dus.

Chou-Chou ascultase atentă, jucându-se între degete cu lanțul de aur prins în jurul gâtului lung și fin.

— Dar nu poți să te duci să-1 cauți? Cum să ascundă ditamai iahtul? se miră ea.

— Nu-i deloc greu să ascunzi o mică ambarcațiune în Caraibe. In plus, sincer să fiu, sunt lefter.

— Lefter? Ce înseamnă „lefter*? întrebă Chou-Chou, care era franțuzoaică.

— *Fauché,* draga mea, o lămuri Poe. Falit. Ei bine, domnule Bennett, o să vedem dacă putem face ceva. Măcar să nu rămâi flămând în seara asta.

Li se servi următorul fel de mâncare, o friptură înăbușită de vită, cu un sos gros și închis la culoare, făcut din vin, costiță, ceapă, morcovi, ierburi aromate și măsline, totul aburind și frumos mirositor, cu carnea aproape neagră.

— Specialitatea de iarnă a bucătăresei, spuse Poe. O *daube* pregătită în patru zile. Din weekend stă la marinat. Și dacă ai ști că afurisita asta de bucătăreasă îmi fură din vinul cel mai bun ca să-1 pună la friptură. Ai să vezi, e teribil de bun.

Bennett gustă din carnea fragedă și condimentată, în-trebându-se totodată de ce englezii dintr-o anumită categorie socială aveau obiceiul să folosească adverbe cu conotații

sinistre atunci când voiau să dea greutate laudelor sau aprecierilor pe care le fac — „înfiorător" de drăguț, „cumplit" de deștept sau „grozav" de bun. II întrebă și pe Poe, care sorbi gânditor din vin, înainte de a răspunde.

— Interesant, nu? N-ai să-l auzi niciodată vorbind așa pe un londonez de la periferie sau pe vreun țăran din York-shire. Bernard

Shaw ar fi știut ce să-ți răspundă. Poate că atitudinea asta are legătură cu groaza clasei de mijloc britanice față de entuziasmul absolut, opină el, zâmbind. Dar chiar *e* teribil de bun, nu crezi?

Bennett simțea că seara evolua bine. Poe era un companion plăcut și părea să-1 agreeze. Dar, în afară de aluzia la Eton, nu divulgase mai nimic despre sine, iar despre slujbă, cu atât mai puțin. Tocmai când Bennett se pregătea să aducă vorba despre viitorul lui, Shimo se ivi în spatele scaunului lui Poe și îi șopti ceva la ureche. Poe se încruntă, după care încuviință din cap și se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzați. încă un afurisit de telefon.

Bennett rămase singur cu Chou-Chou, care făcuse praf o porție întreagă de *daube,* care ar fi răpus orice zdrahon. Mai întâlnise și alte tinere franțuzoaice ca ea — frumoase, zvelte, dar cu un apetit care-l putea băga sub masă pe orice inspector de la ghidurile Michelin. I se trăgea, probabil, de la strămoșii ei celți. Bennett reveni la conversația dinainte, care rămăsese nefinalizată.

— îmi povesteai de activitatea dumitale ca model.

— A, am fost imaginea „Étoile". Știi, nu? Étoile, marea companie de cosmetice. Tipii devin proprietarii feței tale, în exclusivitate, pe o perioadă de trei ani. Te plătesc cu *une grosse fortune* pentru asta, așa că după aceea poți să-ți cumperi o fermă de cai și să te retragi la țară, zâmbi ea. Numai că la mine n-a fost să fie așa.

— Dar ce s-a întâmplat?

Chou-Chou își luă o țigară din cutia de argint de lângă ea și și-o aprinse, până ca Bennet să apuce să fie galant

și eventual periculos, manevrând una dintre lumânările aprinse. Suflă fumul în sus, spre tavanul boltit.

— L-am cunoscut pe Julian la șase luni după semnarea contractului. II deranja că trebuia să lucrez.

— Și?

— Și s-a dus să discute cu directorii de la Étoile. *El puis voilà.*

— Adică?

— Adică a răscumpărat contractul.

La valoarea la care estimase averea lui Poe, oricum apreciabilă, Bennett mai adăugă acum câteva milioane. Top modelele cu contracte de exclusivitate, știa asta din relațiile pe care le avusese cu ele în trecut, scoteau pe an o sumă grasă, din șapte cifre.

— Am impresia că e genul de om care știe să obțină ce vrea.

— întotdeauna, confirmă Chou-Chou, înclinând din cap.

Slujnica intră ca să strângă masa, iar când Poe se întoarse în sufragerie, Bennett, sătul până în gât deja după ce încheiase cina cu niște brânză proaspătă de capră și pere, o asculta fascinat pe Chou-Chou, care își bârfea fostele colege manechine, mai toate ajunse dependente ori de heroină, ori de dermatolog.

Poe ascultă câteva momente, după care se uită la ceas.

— Draga mea, n-aș fi vrut să întrerup acest captivant inventar al viciilor, însă trebuie să stau de vorbă cu domnul Bennett, spuse el, zâmbind și mângâind-o ușor pe obraz cu vârful degetelor. Ne vedem mai târziu. Domnule Bennett, propun să mergem în salon, unde putem sta mai comod.

Bennett se trase la o parte, facându-i loc lui Chou-Chou să iasă pe ușă.

— Complimente dermatologului. Totuși, cred că nu-1 cheamă Monsieur Peau, nu?

Tânăra chichoti.

— Noapte bună, domnule Bennett. Sper să ne revedem.

Poe se strâmbă auzind calamburul și porni primul spre salon, oprindu-se lângă o masă din spatele canapelei.

— Cafea? Coniac? Servește-te cu ce vrei și pune-mi și mie la fel.

In timp ce Bennett pregătea ceștile de cafea și paharele rotunde pentru coniac, întrebându-se dacă distinsei lui gazde i se întâmpla vreodată să se descurce și singur, Poe se duse spre scrinul cu umidificator din colțul camerei, unde își ținea țigările de foi.

— Vrei un trabuc? Ți le recomand cu încredere. Sunt Cohibas, havanele preferate ale lui Castro, înainte de-a se fi lăsat de fumat.

— Da, aș vrea și eu una, spuse Bennett. Se pot cumpăra de-aici?

— Habar n-am. Din fericire, mi le trimite el. Facem din când în când afaceri. Cuba se schimbă. Interesantă țară.

Reteză vârful havanelor și îi întinse una lui Bennett.

Cei doi bărbați se instalară în fotolii. Fumul plutea în sus, ca niște ghirlande albastre în lumina focului; urmă un moment de tăcere când savurară prima înghițitură de coniac, care alunecă pe gât în jos, caldă și lină.

— O ultimă întrebare, spuse Poe. Dacă o să lucrăm împreună, cred că ne putem dispensa de formalități. Nu-mi place să te tot iau cu „domnule Bennett". Care este prenumele dumitale?

— De fapt, nu-1 folosesc niciodată, spuse Bennett, sudând ușor în vârful aprins al trabucului. E marea realizare a maică-mii. Mi-era

groaznic de rușine la școală, din cauza numelui, așa că am renunțat la el.

— Ia să vedem dacă pot ghici, zise Poe. Ceva italienesc și nepotrivit?

— Luciano.

— Mda, înțeleg. Păi atunci rămânem la „Bennett", declară Poe, punând coniacul pe masă. Așa, bun. Lucrul pe

care îl am în vedere nu se poate numi neapărat „slujbă", în sensul obișnuit al cuvântului, dar din câte mi-ai povestit despre dumneata, nu cred c-o să te deranjeze. Nu-ți face griji — nu e ceva propriu-zis ilegal, zise Poe, făcând o pauză și zâmbind. Nu din punctul dumitale de vedere, în orice caz.

capitolul 4

— Oxistă o statistică interesantă, spuse Poe, care are legătură cu ceea ce urmează să-ți propun. Și anume: cam patruzeci la sută din forța de muncă franceză lucrează în sectorul de stat. Sunt sigur că, după ce ai stat atâta vreme la Paris, cunoști perfect ce înseamnă lucrul ăsta pentru niște oameni muncitori și onești, ca dumneata și ca mine.

Bennett încuviință din cap. Nu uitase noianele de formulare complicate — diareea de hârtii, cum spunea el —, lenea ursuză a birocraților îngâmfați, orele irosite în tot felul de birouri meschine, pentru a contesta ultimul asalt fiscal asupra venitului firmei lui.

— Da, zise el. A fost unul dintre motivele pentru care m-am retras; birocrația mă îngropa de viu.

— Exact Și toate milioanele alea de conțopiști mărunți și enervanți trebuie să-și ia leafa, să primească îngrijiri medicale subvenționate, concedii de cinci săptămâni și pensii indexate, adăugă Poe, scuturând scrumul trabucului. Un sistem minunat, dacă întâmplarea

face să fii unul dintre beneficiari, dar al naibii de costisitor pentru ăștia ca noi. Știi la cât se ridică nivelul impozitului în Franța, în cazul în care comiți crima de a realiza un venit decent? Șaizeci-șapte-zeci la sută. Uneori, chiar mai mult.

Tăcu, ducând la gură paharul cu coniac.

— Așa e, spuse Bennett, dar toată lumea trișează.

Poe zâmbi.

— Exact. Și, cu ajutorul dumitale, o să fac și eu ca top ceilalți. Mai vrei coniac?

Bennett aduse sticla elegantă și turnă, privind rotocoa-lele lichidului auriu pe fundul paharelor. Straniu, dar ideea ca un fost intendent extern ajuns aproape milog să fie în postura de a-1 ajuta pe un om ca Poe îi dădea o mare satisfacție, așa că Bennett se decise pe loc să accepte slujba, orice ar fi presupus acest lucru.

Poe îi mulțumi și continuă.

— De câțiva ani dețin o mică proprietate în Monaco, unde autoritățile au o viziune mult mai inteligentă asupra impozitului pe venit. Dar există două inconveniente. Unu, părerea mea despre Monaco nu se deosebește prea mult de părerea dumitale despre iahturi — e prea înghesuit și mult prea aglomerat. Și doi, în ciuda tuturor tâmpeniilor birocratice, mie îmi place să locuiesc în Franța. Dar e obositor și neplăcut să trebuiască să-mi limitez șederea aici la șase luni pe an.

Cunoștințele lui Bennett despre restricțiile fiscale impuse bogătașilor erau sumare.

— Și de ce numai șase luni pe an?

— Cum depășești perioada de șase luni — fie numai și cu o zi —, ești echivalat automat cu un rezident francez, din rațiuni de impozitare,

indiferent că îți convine sau nu.

Poe trase lung din trabuc și suflă un rotocol de fum. Fără să se mire, Bennett observă că era un cerc perfect.

— Și așa ajungem la mica mea înșelăciune inofensivă, reluă Poe. După cum bine știi, nu există graniță oficială între Monaco și Franța — adică nu există vamă, pașapoarte, controlul imigranților. Prin urmare, e dificil pentru autorități să determine cu precizie cât de mult timp stai acolo, de fapt.

— Și nici nu sunt dispuși să te creadă pe cuvânt, presupun.

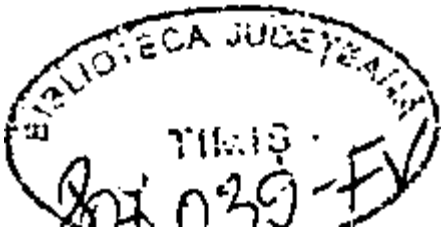

Poe se ridică în picioare, se postă cu spatele spre șemi-neu și privi în jos spre Bennett, clătinând domol din cap.

— Lucrurile nu merg așa. Vezi dumneata, nu e treaba lor să demonstreze că nu ai locuit în Monaco; e treaba du-mitale să dovedești că ai locuit acolo. Și, într-un stil tipic franțuzesc, își acordă întotdeauna beneficiul oricărei suspiciuni. Te-ai dumirit acum?

— Sigur, spuse Bennett. Dar cum poți dovedi că locuiești acolo? Ce faci, te duci în vizită la Prințul Rainier? Te prezinți la secția de poliție în fiecare zi?

— Din fericire, nu s-a ajuns încă la așa ceva. Dar e nevoie, într-adevăr, să lași niște urme foarte evidente — note de plată de la restaurant, tichete de parcare, bonuri de Ia benzinării, chitanțe de la spălătorii sau de la magazinele de vinuri, chestii de genul ăsta — și, mai ales, trebuie să ai o factură telefonică sănătoasă. Doar știi cât de

mult le plac autorităților franceze facturile telefonice. Cu alte cuvinte, e nevoie de o prezență permanentă în scripte.

— Alia, zise Bennett.

— Văd că ți-a picat fisa.

— Cred că da. Vrei să fiu dumneata.

— Pe hârtie. Pentru următoarele șase luni, după care vedem ce facem mai departe. O să te plătesc cu bani gheață, ceea ce o să te scutească de orice probleme de taxe și impozite. Firește, o să stai în apartamentul meu din Monaco. O să conduci mașina mea, o să deschizi conturi pe numele meu la comercianții locali și, la vreo două-trei restaurante, o să semnezi tot în locul meu. O să-ți dau un specimen de semnătură. O să constați că e ușor de plastografiat, dacă o sucești cu susul în jos. îi prinzi șpilul în câteva ceasuri, spuse Poe, rânjind la Bennett, cu palmele larg desfăcute. Nu-i mare scofală, ce zici?

Bennett își termină coniacul din pahar, rezistă tentației de a-și mai turna unul și încercă să nu se arate prea încântat de perspectiva de a fi plătit pentru a trăi ca un milionar.

Bineînțeles că era o escrocherie, dar o escrocherie în care victima își merita soarta.

Poe sabotă bunele intenții ale lui Bennett, turnându-i încă un deget de coniac în pahar.

— Cum ți se pare ideea? întrebări? Rețineri?

— Mda, recunosc că am câteva nedumeriri. Vreau să zic, nici nu m-ați cunoscut bine, și mi-ați și propus să devin complicele dumneavoastră într-o acțiune de evaziune fiscală.

— Te deranjează? Singur ai spus că toată lumea trișează. Crezi că treaba asta o să afecteze pe cineva, în afară de dumneata și de mine? Crezi că Franța o să se ducă de râpă? Sau că pensionarii bătrâni or să ajungă pe drumuri? Crezi că or să se închidă spitalele din atâta lucru? Că suferința o să se extindă la nivel național, iar francul o să se prăbușească spectaculos? Crezi că președintele Republicii o să fie nevoit să renunțe la dejunurile cu patru feluri de mâncare, pe care le servește la Lipp, sau știu eu pe unde se duce în ziua de azi?

— Nu, spuse Bennett. Dacă punem problema așa, presupun că nu.

— Prin urmare, dacă pornim de la premisa că în privința societății suntem cu conștiința curată, ce alte motive de îngrijorare am mai putea avea? Riscul de-a fi prinși?

— Există întotdeauna și posibilitatea asta.

— Minimă, oricum, zise Poe. Doar dacă, firește, unul dintre noi nu e indiscret, adăugă el, ridicând o sprânceană și zâmbind. Te asigur că nu eu o să fiu acela.

— Dar presupunând că — insist, doar presupunând, adică pur și simplu o eventualitate ipotetică într-o situație ca asta — s-ar dovedi că nu sunt tocmai o persoană discretă. De fapt, continuă Bennett, care căpătase curaj de la coniac, să presupunem că fac asta șase luni, dar după aceea... în fine, vă șmecheresc. Mă apuc să vă șantajez,

sau chestii din astea. De unde puteți avea încredere că n-o s-o fac?

Poe oftă, ca și cum ar fi trebuit să explice un lucru elementar unui copil greu de cap.

— In afaceri, nu trebuie să mizezi niciodată pe încredere, cum ai aflat, din păcate, de la prietenul dumitale Bryn-ford-Smith.

Se uită câteva clipe la Bennett, ca să dea mai multă greutate ideii.

‘ — Știu că discutăm la modul ipotetic, așa că nu trebuie să consideri că e vorba despre ceva care te privește personal. Dar, dacă te-ai apuca să faci ceva... supărător, aș nega că te cunosc și te-aș da în judecată pentru fals, hoție și furt de identitate. Pentru mine ar fi agasant, dar pentru dumneata ar fi mult mai rău. Avocații mei nu sunt deloc simpatici, iar închisorile franceze sunt extrem de dezagreabile. Așa am auzit.

Bennett clipi des.

— Iar eu aș șterge-o din țară.

— Te-aș găsi imediat. Sau, mai bine zis, Shimo te-ar găsi. E un tip foarte ingenios.

Bennett își imagină brusc ce i-ar putea face japonezul ăla negălăgios. In nici un caz nu i-ar oferi pahare cu șampanie. Observă expresia relaxată și amabilă de pe chipul Iui Poe. Tipul avea un stil amical și subtil de a lansa o amenințare, care lui Bennett i se păru mult mai credibil decât pura aroganță.

Poe râse și se apropie de Bennett, ca să-1 bată pe umăr prietenește.

— Dar hai să nu stricăm seara asta plăcută. Chestia asta poate fi micul nostru secret, un aranjament care ne convine reciproc. Gândește-te mai bine. Dumneata o să ai parte de o vară plină de confort, cu mulți bani în buzunar; eu o să stau aici, adică exact unde vreau să fiu. Singurul care o să aibă de suferit o să fie fiscul, or eu, unul, consider

că amândoi am fost mai mult decât generoși cu el în trecut, explică Poe, trăgând un ultim fum din havană și azvârlind chiștocul în foc. Și cine știe? Nu-i exclus să te ajut să-1 găsești pe amicul dumitale, marinarul care s-a evaporat. Am niște cunoștințe prin Caraibe.

Bennett se și vedea la Monaco — solvabil, bine hrănit, cu suficient timp la dispoziție pentru a-și aranja culcușul pentru tot restul vieții. Ce variante avea? O muncă de birou, dacă își găsea unde să se angajeze. Sau să facă pe șoferul pentru vreun prinț saudit, pe care să-1 fâțâie cu mașina încolo și încoace pe Croisette. Sau încă o vară de trăit cu unghia-n gât în Luberon. Rahat. Oare nu gândul la o asemenea pleașcă îl împinsese să dea anunț la ziar? Păi atunci, de ce să nu profite acum? De ce să nu vadă și el cum e să trăiești pe picior mare?

își ridică privirile spre Poe.

— OK. S-a făcut, accept.

— Sunt încântat.

Și îl bătu iarăși amical pe umăr.

— Să-mi lași adresa, continuă el, ca să-1 trimit pe Shimo mâine dimineață cu toate detaliile, spuse Poe, întinzân-du-și mădularele și căscând. Am să te rog să mă ierți, însă am nevoie să-mi fac cele opt ore de somn.

Ieșiră în răcoarea liniștită a nopții; neagra imensitate a cerului părea ciuruită de stele. Ajuns lângă mașină, Bennett își întoarse privirile și văzu silueta lui Poe în chenarul luminat al ușii, cu o mână ridicată în semn de rămas-bun. Ieși din curte, iar în urma lui porțile masive de lemn se închiseră, glisând lent. De la început până la sfârșit, fusese o seară perfect orchestrată, cum erau, probabil, toate serile *chez* Poe, își imaginâ Bennett.

*

Shimo parcă Citroënul voluminos în piațeta din sat și porni pe jos pe stradă, înfățișarea lui exotică și costumul

negru, pedant, făcându-le să se holbeze fărăjenă pe niște cumetre care stăteau la taifas lângă *épicerie.* Cățele se opriră din clevetit, ca să se poală uita după el mai bine, iar când văzură că o ia pe ulița care ducea la casa lui Bennett, dă-dură din cap atotștiutoare. Or s-o întrebe ele pe Georgette, mai târziu, ce treabă avusese un străin ca ăsta cu englezul ei. Shimo nici nu le băgă în seamă. Era obișnuit ca lumea să se zgâiască la el în felul acesta *gaijin,* nepoliticos.

Bătu la ușă. Bennett îi deschise. Cei doi se salutară solemn, înclinând din cap.

— *Bonjour,* Monsieur Bennett.

— *Bonjour,* Monsieur Shimo.

— *Bonjour, bonjour,* apăru și Georgette din bucătărie, cu ochii scăpărând de curiozitate sub cozorocul caschetei. *Alors, un petit café?*

Se duse înapoi în bucătărie și opri radioul, ca să poală trage cu urechea mai bine. Bennett se scărpină în cap, sub privirile impasibile ale lui Shimo. A o lăsa pe Georgette în postura de participant neoficial la întâlnire, pentru ca ulterior să adopte poziția de raportor față de prietenele ei din sat, însemna ca discuțiile purtate aici să fie la fel de publice ca un jurnal de televiziune, bunăoară. Nici ideea de a se duce cu Shimo la cârciumă nu era mai strălucită. Agățându-se de o ultimă șansă, se gândi să vorbească în altă limbă.

— Parcă țin minte că știi englezește.

O părere de zâmbet:

— Bineînțeles. Vorbesc orice limbă europeană.

Un rânjet satisfăcut, și Bennett răsuflă ușurat.

— Bun, o să vorbim în engleză, atunci, zise el, arătând din cap spre bucătărie. Nu știe o boabă. Hai să ne așezăm aici.

— N-ar strica să iei notițe, spuse Shimo. Toate informațiile sunt sus, aici, făcu el, bătându-se cu palma pe frunte. Nu există nimic scris, evident. Și, înainte de a începe, te

rog să-mi dai înapoi scrisoarea primită de la prietenul nostru comun.

Bennett se duse să aducă un carnețel de notițe și scrisoarea de la Poe, în timp ce Georgette apăru cu cești le de cafea, încercă să intre în vorbă cu Shimo și se retrase îmbufnată când acesta îi mulțumi în engleză.

— Poftim, spuse Bennett, împingând plicul albastru pe masă.

înainte de a-1 băga în buzunar, Shimo verifică dacă scrisoarea era înăuntru, după care își aprinse o țigară și începu să vorbească încet și monoton:

— Adresa este Résidence Grimaldi, Avenue de Monte Carlo, imediat lângă Place du Casino. Ultimele două etaje de sus. Mașina este un Mercedes bleumarin 380 SL, cu plăci de înmatriculare monegasce. I s-a făcut revizia săptămâna trecută. O s-o găsești în garajul subteran. Tot acolo, lângă ea, există un loc gol, pentru mașina dumitale. Au fost deschise conturi la trei restaurante — Coupole, Louis XV și Roger Vergé Café. Semnezi când iei masa acolo. Iar când primești notele de plată la sfârșitul lunii, mă suni și-mi comunici sumele. Or să ți se trimită niște cecuri, pe care pe urmă o să le expediezi de la oficiul poștal din Monaco. Același sistem e valabil pentru facturile de telefon și de electricitate, ca și în cazul tichetelor de parcare. Din astea e bine să ai cel puțin trei sau patru pe lună. Până aici e clar?

Bennett își ridică privirea de pe foaia pe care mâzgălise niște însemnări.

— Nu mi se pare prea dificil. Dar spune-mi, vine cineva la curățenie?

Shimo stinse țigara.

— Fosta *femme de ménagea fost* trimisă înapoi în Filipine. O să angajezi pe altcineva — mișcă un pic din cap înspre bucătărie —, dar nu pe ea. Plătești cu bani gheață.

— Alia, spuse Bennett. Și despre asta voiam să te întreb. Sunt cam strâmtorat în momentul de față — cu facturile pe care le am de reglat aici...

Shimo ridică mâna, iar Bennett îi remarcă pentru prima oara încheieturile noduroase și proeminente, ca și muchia de piele îngroșată, care forma un fel de carapace pe latura palmei japonezului. Pe scurt, ceva foarte practic, dacă voia să fărâme cărămizi sau căpățâni de oameni.

— Suma de douăzeci mii de franci o să fie livrată la apartament în data de cincisprezece a fiecărei luni, spuse Shimo și scoase un plic maro din buzunar. Poftim, ai aici prima plată. Tot în plic o să găsești cheile de la apartament și de la mașină, plus semnătura amicului nostru. Te sun în Monaco mâine seară la opt, ca să mă asigur că te-ai instalat fără probleme. Alte întrebări? zise el, uitându-se la ceas.

Bennett își studie notițele câteva clipe, după care clătină din cap.

— Nu. Pare destul de limpede.

Shimo se ridică în picioare, iar Bennett îl conduse până Ia ușă. Japonezul se întoarse și se înclină, salutându-1:

— Ședere plăcută în Monaco.

Urarea sunase cumva a ordin. întorcându-se în camera de zi, Bennett o găsi pe inchizitoarea cu șapcă de baseball, încă zbârlită și

ofensată; punea ceștile de cafea pe o tavă și privea cu dezaprobare resturile strivite ale țigării lui Shimo.

— Așa deci, spuse ea. Un japonez. Precis ai făcut o afacere cu el.

Bennett se gândi câteva secunde.

— Dacă vrei să știi, Georgette, intenționez să-mi cumpăr o mașină. O Toyota. Foarte bună mașină, Toyota. Foarte fiabilă.

— Dar deloc ieftină, remarcă Georgette, înclinându-și capul și așteptând explicații suplimentare.

Bennett respiră adânc.

— Absolut. Insă o să am serviciul ăsta pentru următoarele luni, ceea ce presupune că o să călătoresc mult. De fapt, trebuie să plec mâine. Nu te enerva, spuse el, când văzu că Georgette făcuse ochii mici. O să am grijă să-ți primești banii.

— Și cine o să aibă grijă de hainele dumitale? Cine o să-ți spele și o să-ți coasă? Cine o să te mai răsfețe cu cămășile? Aud? Cine?

— Nici pentru asta nu trebuie să te enervezi. O să stau la hotel.

Georgette își țuguie buzele, pufnind expresiv.

— Ah, ce barbari, ăia de-acolo. La ei scrobeala se pune ca gemul, cu nemiluita. Așa am auzit.

*

în seara aceea, în timp ce Bennett se pregătea pentru o perioadă de absență prelungită, Georgette se duse la Café Crillon pentm doza zilnică de *pastis și* de bârfă. Monsieur Papin, ca de obicei, se refăcea la bar după o zi epuizantă de extorcări meschine și de deschis plicuri la abur. Trei dintre cucoanele din sat îi povestiseră deja despre străinul care venise în vizită la Bennett — ceva absolut neobișnuit,

un *Japonais* în costum —, așa că acum se ridică și se apropie de Georgette, gata să culeagă informații.

— *Et alors, ma belle,* șopti el confidențial, de parcă i-ar fi propus o întâlnire amoroasă în dosul parcării auto, ați avut musafiri azi?

Nevrând să admită, mai ales în fața lui Papin, pe care nu-1 putea suferi, că habar n-avea ce se discutase, Georgette, fără să se grăbească, se uită pieziș la el, cu un aer atotștiutor.

— Nu-i treaba ta. Unele lucruri sunt personale.

Și trase o dușcă bună de *pastis,* înfiorându-se de plăcere când licoarea îi arse gâtul.

—Japonezul a venit cu o mașină foarte importantă. Un ditamai Citroënul. Și în costum. Un om serios, nu încape îndoială. Să fie oare prieten cu Monsieur Bennett?

— Papin, atâta îți spun, și cu asta basta. Monsieur Bennett pleacă mâine din sat, cu niște treburi. Nu am voie să spun *ce* treburi.

Papin încuviință din cap și se bătu cu degetul pe aripa nasului.

— O să vrea să i se reexpedieze corespondența.

— Da, spuse Georgette. La mine. Nedeschisă, dacă se poate.

Goli paharul, îl trânti pe tejgheaua barului și ieși din cârciumă cu un aer extrem de satisfăcut. Să se-nvețe minte, acel *salaud* obraznic, să-și mai bage nasul în treburile ei. în fine, nu tocmai ale ei, dar oricum, pe-aproape.

capitolul 5

ţj eorgette ținuse morțiș să-i facă ea însăși bagajul lui Bennett, având grijă să pună, separat, fiecare pantof în câte o pungă de plastic, să învelească frumos cămășile în foiță de hârtie, să aranjeze

meticulos șosetele, lenjeria de corp și cravatele, bombănind neîncetat despre crasa incompetență a spălătoriilor comerciale și despre veșnicul pericol reprezentat de moliile vorace, nelipsite din dulapurile dubioase de hotel, unde se face curat doar de mântuială. Lui Bennett îi părea rău că n-o putea lua cu el. Georgette nu ieșise niciodată din sat mai departe de Avignon, ceea ce însemna o oră de mers cu mașina, or un duplex în Monaco ar fi însemnat pentru ea cu totul altă lume.

— O să-mi fie dor de tine, Georgette.

— *Pouf.*

— Ba nu, zău. Dar o să ținem legătura. Precis o să mai trec pe-aici din când în când.

Georgette pufni, netezi un ultim strat de foiță de hârtie peste un trio de pulovere împăturite umăr la umăr și, cu un mormăit de satisfacție, închise valiza din piele roasă.

Bennett își pipăi buzunarele de la haină, simțind umflătura liniștitoare a banilor lichizi. Cheile. Pașaportul, pentru orice eventualitate. Gata, putea pleca.

— Bun, să ai grijă de tine, spuse el.

— Și dacă o să te caute cineva? Ce să spun?

— Spui că sunt plecat într-o călătorie, zise el, ridicând valiza. O să-ți trimit o carte poștală. O mulțime de cărți poștale.

Georgette renunță la orice altă tentativă de a smulge vreo informație de la Bennett, pufni din nou și, mângâin-du-1 cam stângaci pe brat, spuse:

— Nu uita să-ți schimbi ciorapii.

Mașinuța lui Bennett înainta pe autostradă, cu viteza constantă de 120 kilometri la oră, dându-se la o parte din calea BMW-urilor și a Mercedesurilor care zburau ca bolizii pe lângă el, sforăind disprețuitor din țevile lor de eșapament. Deși sezonul abia începea, șoseaua era plină de mașini cu numere de înmatriculare germane și elvețiene, conduse de oameni care abia așteptau să ajungă la soare, după lunga iarnă din nord. O săptămână sau două, după care, bronzați un pic, se vor năpusti înapoi la birourile lor din München sau la clinicile din Geneva, unde vor începe imediat să facă planuri cum să repete toată distracția asta în august. $i Bennett începea să aprecieze opulența care îl aștepta, simțind cum părerile de rău privind decizia de a lucra pentru Poe se risipeau complet la gândul celor șase luni de stat la soare pe banii altuia. Cum numise Poe chestia asta? *O înșelătorie inofensivă. Singurul care o să aibă de suferit o să fiefiscuL* Argumentul era seducător, iar pentru Bennett toată povestea asta nu constituia o infracțiune mai gravă decât nenumăratele ajustări financiare ingenioase, practicate zilnic de către marile corporații în numele cauzei sacre a creșterii dividendelor și a satisfacerii acționarilor.

Aruncă o privire spre ceasul de la mână, când trecu prin dreptul indicatoarelor pentru Cannes și Antibe. Prea târziu pentru masa de prânz. Oricum, abia aștepta să își vadă reședința de vară, să tragă în piept aerul rarefiat al locului pe care Brynford-Smith îl numise întotdeauna, cu o fărâmă de resentiment invidios, Millionaires-sur-Mer, și să

înceapă să-și trăiască viața după modelul Poe. Părăsi autostrada la Nisa și porni pe șoseaua care șerpuiește de-a lungul coastei, pe lângă Villefranche, Beaulieu și Eze, amintin-du-și de toate momentele frumoase pe care le petrecuse cu diferite fete în diferite hoteluri, pe vremea când filmările senzaționale din Paris nu se puteau încheia decât prin-tr-un weekend pe Riviera. Asta se numea prospectare de noi decoruri, cum ziceau ei, până când contabilul firmei pusese piciorul în prag, când Bennett încercase să justifice cumpărarea și consumarea unei sticle de un litru jumătate de

Margaux din ’73, pe post de băutura răcoritoare pentru întreaga echipă.

Ajunse în Monaco, simțindu-se dintr-odată jerpelit în mașina lui mică și prăfuită, viră la dreapta pentiu a coborî spre port și pe urmă se opri ca să se orienteze în spațiu.

Monaco este micuț. întregul principat nu este mai mare decât Hyde Park, așa că expansiunea și dezvoltarea de-a lungul anilor se făcuseră pe verticală, cea mai mare parte a celor aproximativ douăzeci de mii de locuitori trăind în niște zgârie-nori minusculi. Cel mai important locuitor, fiind prinț și reprezentantul actual al celei mai vechi familii domnitoare din lume, beneficiază de o reședință mai spațioasă — un palat, dotat cu o orchestră, o gardă de palat și o baterie de tunuri antice pentru a-i pedepsi pe invadatorii care ar încerca să plece pe furiș de la mesele de joc. Poliția este numeroasă și îmbrăcată impecabil. Infracțiunile nu există decât în articolele din presa străină. Este un loc în care omul poate trăi în armonie cu banii lui.

Bennett ocoli lent portul cu mașina, urcă dealul care ducea la Casino și găsi rampa de coborâre spre zona de parcare de sub Résidence Grimaldi. Cu ajutorul cheii, ridică bariera de securitate, trecu prudent pe lângă botul protuberant al unui Rolls Royce alb și opri pe locul gol de lângă Mercedesul lui Poe. Totul era exact cum îi povestise Shimo că trebuia să fie. Coborî din mașină și se trase

un pic în spate, privind înjur prin garajul care semăna foarte bine cu un *showroom* subteran pentru automobile de lux. Fără îndoială, nu vedeai acolo altă mașină mai pipernicită și mai murdară decât sărmanul lui Peugeot. Oare nu riscai să te pricopsești cu vreo amendă în Monaco, dacă ieșeai pe stradă cu mașina nespălată?

Liftul, mochetat și plin de oglinzi, îl duse la apartamentul de sus, cu un oftat hidraulic resemnat, ca și cum n-ar fi fost obișnuit să care o valiză atât de veche și de uzată. Bennett traversă un mic coridor și

descuie ușa pe care se vedea doar ochiul negru și rotund al unui vizor.

Era limpede că lui Poe îi plăceau priveliștile mărețe. Prin peretele de sticlă al salonului, dincolo de terasa cu ghivece pline de mușcate și leandri, se vedea scânteierea unduitoare a Mediteranei sub soarele după-amiezii. încăperea propriu-zisă avea un aspect rece și modern, cu multă sticlă, metal cromat și piele, părând impersonală, deși existau acolo câteva cărți, un teanc de compact discuri lângă stația stereo și o colecție de postere de turism de prin anii treizeci, semnate și înrămate, care făceau reclamă de-liciilor iernii la Cannes și Monte Carlo. în colțul din spate, o scară în spirală ducea la etajul de dedesubt, unde Bennett constată că întregul palier fusese golit pentru amenajarea unui dormitor imens, cu un vestiar spațios și o sală de baie — altfel spus, un aranjament extrem de egoist și confortabil. Nu existau condiții pentru a înnopta acolo, decât dacă erai dispus să dormi în același pat cu Poe. Bennett puse jos valiza, deschise ușile glisante și ieși pe o alta terasă, ceva mai mică decât cea de sus, dar, cum era firesc, așezată cu fața spre est. Terasa pentru răsăritul de soare. Afară era plăcut, cu minimum zece grade mai cald decât în Vaucluse, și când privi în jos la bărcile mici cu pânze, care pluteau ușor pe luciul golfului, Bennett simți că norocul începea să-i surâdă. Vara aici nu avea să fie deloc o povară.

Putea să mai amâne despachetatul. Trebuia să facă niște cumpărături, să scoată Mercedesul la plimbare, să adune tichete de parcare. Coborî cu liftul în garaj și, timp de câteva minute, așezat în mașina lui Poe, își reglă scaunul și oglinzile, savură mirosul de piele scumpă, sunetul solid, ca de seif bancar, care se auzea când se închideau portierele, ecoul mormăit al motorului, când îl porni. Altă viață decât cu micuțul Peugeot! Căpătai și un alt stil de condus, mult mai relaxat. După deferența neobișnuită manifestată de către ceilalți șoferi, s-ar fi zis că mașina asta îți conferea cumva dreptul la prioritate pe șosele. Ori era, poate, doar faptul că și certurile între automobiliști, la fel ca infracțiunile, sărăcia și impozitele pe venit,

erau interzise aici, pentru a nu tulbura ritmul agreabil și tihnit al vieții mo-negasce.

Bennett se opri în câteva locuri — ca să-și ia vin, pâine, cafea, lapte și, pentru a marca momentul sărbătoresc, niște ochelari de soare „Armâni" —, dar nu reuși să facă rost de nici un tichet. Dacă Mercedesurile erau scutite de plata parcării?! Hotărî să pună la încercare răbdarea poliției, așa că lăsă mașina lângă treptele de la Casino și traversă până la Café de Paris, unde cumpără de la intrare *Biblia restaurantelor,* de Gault Millau. Alese o masă pe terasă și comandă o bere de la un ospătar care afișa încă zâmbetul acela de început de sezon, care prin august avea deja să se preschimbe într-o ursuzenie provocată de surmenaj.

Din locul unde ședea la soare, Bennett se bucura de o priveliște somptuoasă. In stânga, maldărul rococo al cazinoului, cunoscut cândva, printre mușteriii lui mai puțin băftoși, drept „catedrala iadului"; în dreapta, sculpturile și grădinile aceluiași Casino, tunse și udate meticulos, unde un pluton de grădinari se deplasa lent printre palmieri, în căutarea eventualelor buruieni care făcuseră cumva prostia de a-și încerca norocul pe asemenea tărâmuri selecte; exact vizavi, Hotel de Paris, locul de naștere al celebrei

crêpe Sîizette și perfect amplasat totodată pentru turiștii dornici să investească la ruletă și *blackjack.* Bennett privea vânzoleala slugarnică produsă la intrarea în hotel, în momentul în care un bărbat extrem de bătrân, însoțit de o tânără extrem de blondă, ieși și se încruntă la soare, după care traversă în pas de melc la Casino, unde, atins din spate de multe mâini binevoitoare, care îl împingeau în sus, urcă treptele și pătrunse în amurgul permanent al sălilor de joc.

Veni berea și, odată cu ea, o notă de plată din care Bennett află că îl costa treizeci de franci, adică de trei ori mai scump decât îl taxa Léon la cârciuma din St-Martin. Dar ce naiba, își zise Bennett. Păi, în seara asta trebuia doar să semneze, nu să plătească, așa că n-^r

strica să răsfoiască un pic ghidul lui Gault Millau, ca să-i mai vină idei. Studie descrierile celor trei restaurante desemnate de Poe și decise să pornească de la cel mai de sus, cu bucatele preparate de Alain Ducasse la „Louis XV", unul dintre cele zece restaurante din Franța notate cu 19 puncte din 20 și unde, în mod aproape cert, era mult mai scump decât la oricare dintre localurile unde mâncase Bennett în ultimii ani. Ce bine că sărise peste masa de prânz.

Gândindu-se Ia cină, își aminti că trebuia să-și facă și lecțiile — o mică plastografiere ușoară, ceea ce presupunea să-și exerseze mâna la ascuțimile și buclele semnăturii lui Poe. îi dădu un bacșiș chelnerului, primi în schimb salutul acestuia printr-o mișcare din cap și se îndreptă spre Mercedes, unde găsi, în fine, un tichet de parcare. îl vârî în buzunar cu sentimentul misiunii îndeplinite și, suindu-se la volan, coti la colțul străzii spre noua lui locuință.

Soarele crepuscular nu părăsise încă terasa, poleind cu ultimele-i licăriri pereții salonului. Bennett trecu în revistă biblioteca muzicală a Iui Poe — aproape numai opere — întrebându-se, așa aiurea, dacă era și vocea maică-sii prin vreun cor, și optă pentru o selecție de arii cântate de Freni. O muzică numai bună pentru falsificări, își zise

el. Bine, dar oare ceea ce facea el acum chiar constituia o infracțiune, ori faptul că avea permisiunea posesorului iscăliturii scuza orice nelegiuire? în fine, asta era o dilemă pur teoretică. Fiindcă, practic, dacă tot ajunsese aici, de ce să nu se dea drept Poe, cum și trebuia, de fapt? Se in-stală pe canapea în fața măsuței joase, cu un carnețel și cu specimenul de semnătură, pe care îl întoarse cu susul în jos, cum îi sugerase Poe, ca să-i fie mai ușor la început. Parcă era din nou elev și, drept pedeapsă că nu fusese cuminte în clasă, trebuia să scrie de o sută de ori: *Nu o să mai vorbesc în timpul orelor. Școlarii guralivi mc învață carte.* în realitate, acum era mult mai ușor, Bennett neavând de imitat decât patru litere, așa că după o oră, varianta lui semănă cu iscălitura originală îndeajuns de bine încât să înșele vigilența oricărui ospătar sastisit.

Privirea i se opri pe una dintre cărțile de pe masă — un volum negru, dreptunghiular, cu fotografia unei mâini bătătorite și murdare de pământ, care ținea un fel de tubercul negru și ciupit de vărsat. în contrast, titlul scris cu alb suna așa: „LA TRUFFE și misterele diamantului ne-gm". Frunzări un pic cartea. Fotografii cu câini scurmând în pământ, cu alte mâini murdare ținând trufe sau teancuri de bancnote, cu tot felul de oameni cu obrajii zbârciți, arși de vânt și de soare. Și, la începutul unui capitol intitulat „Escrocherii cu trufe", câteva foi de hârtie pe care Poe scrisese cu negru, tare și apăsat, diverse însemnări și cifre. Curios, Bennett le luă cu el, ca să le citească la cină.

în realitate, nici cunoștințele lui despre trufe nu se limitau la preparatele culinare extravagante, consumate ocazional. Cine trăiește câtuși de puțin în Franța conștientizează automat importanța — de fapt, deferența — cu care sunt privite aceste ciuperci cu miros înțepător, socotite drept nestematele negre și urgisite din coroana faimoasei *France gastronomique.* Prețurile lor apar în ziare. Despre calitatea lor, care variază de la an la an, se discută în barurile și

restaurantele din toată țara. Din Lille până în Carcassonne, gurmanzii patrioți proclamă superioritatea trufelor negre față de trufa albă italiană, și ferească Dumnezeu să nu fii de acord cu ei. In țările anglo-saxone, lumea consideră că îndeobște curățenia și sfințenia merg mână în mână; francezii, în schimb, dau întâietate stomacului, în detrimentul săpunului și al apei, iar trufa este o icoană pentru ei. De fapt, nu o dată se întâmplase ca la biserica din St-Mar-tin să se țină o slujbă închinată trufei, atunci când sezonul se dovedise deosebit de bun. Cu alte cuvinte, trufele nu erau departe de a fi considerate niște obiecte sacre — cu șarmul suplimentar de a fi și scandalos de costisitoare. Sau de a le procura gratis, dacă aveai relații acolo unde trebuia.

Odată, într-o zi geroasă de ianuarie, Bennett fusese pe pantele Muntelui Ventoux, împreună cu unchiul lui Georgette, Bertrand, care iarna făcea *braconnage,* adică mergea la furat de trufe. Știau toți

sătenii, dar nu suflau o vorbă, fiindcă Bertrand se pricepea să le închidă gura, mituin-du-i printr-o împărțire judicioasă a prăzii. Nu vindea niciodată trufele. Emoția palpitantă de a le găsi, bucuria de a nu trebui să dea bani pe ele, deliciul de a le mânca reprezentau, pentru el, niște recompense suficiente. Unchiul Bertrand lucra împreună cu o femelă de șoricar pitică și musculoasă. Parcă-i vedea și acum pe amândoi: bărbatul în patru labe, scormonind ușor cu hârletul pentru trufe, în timp ce câinele privea, vibrând de nerăbdare. Fusese o zi fructuoasă, încheiată în bucătăria lui Bertrand cu cea mai bună omletă pe care o mâncase vreodată Bennett. Amintindu-și de ea, puse mâna pe telefon.

Făcu o rezervare la „Louis XV" și întrebă dacă fusese deschis contul. *„Bien sûr, Monsieur Poe, bien sûr. A très bientôt,* spuse profesional glasul binevoitor de la celălalt capăt al firului. Ce frumos se poartă lumea cu bogătașii, își zise Bennett și coborî să facă un duș, la etajul de dedesubt, unde muzica din *Traviataîl* întâmpină din difuzoarele

montate în dormitor și din baia cu dimensiuni olimpiene.

Peste o jumătate de ceas, îmbrăcat cu un costum gri dintr-o stofa subțire, o cămașă albă și un papion cu picățele înnodat lejer, ceea ce, spera el, conferea înfățișării sale o nuanță de prosperitate delăsătoare, ieși pe terasă cu un pahar de vin, privind în noapte la palmierii luminați cu reflectoare și la țărmul strălucitor al principatului Monaco. Splendoarea, senzația aceea de vrajă insesizabilă și indescriptibilă, umplea văzduhul. îl aștepta cina la unul dintre cele mai selecte localuri din Europa. Nu-i mai lipsea decât o prietenă dejoacă, o persoană cu care să împartă această nouă existență de bulevardist subvenționat Avea să dea a doua zi niște telefoane, ca să vadă dacă totuși vreuna dintre fostele lui iubite nu izbutise cumva să scape de inevitabilul Volvo, de casa la țară și de cei doi copii, care le scoseseră din circulație pe atâtea.

Intră în casă ca să-și mai umple paharul, dar se opri când auzi telefonul sunând și se uită la ceas. Era opt.

— Sunt Shimo. E totul în ordine?

— Nici nu se putea mai bine. Am reușit chiar și să fac rost de un tichet de parcare.

— Vasăzică, nu sunt probleme? N-a sunat nimeni?

— Nu. De ce? Trebuia să sune?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu, probabil că nu. Ai numărul de-aici?

— Sigur că da.

— Bine.

Și, după bâzâitul din receptor, Bennett pricepu că legătura se întrerupsese. Domnul Shimo ăsta al nostru nu-i prea vorbăreț, își zise el, ridicând din umeri. Sau poate că o fi întârziat la antrenamentul de karaté.

La o distanță de vreo sută șaizeci kilometri de Monaco, Shimo îi raportă lui Poe:

— E-acolo. Zice că nu sunt probleme și că n-a sunat nimeni.

Poe întinse mâna spre farfuria cu măsline negre din fața lui, alese una și o privi gânditor.

— Nici nu cred c-o să sune. Știi că nu-i place deloc să vorbească la telefon. Când trebuie să facă livrarea?

— Sâmbătă seara. O să-1 sun pe Bennett când se apropie momentul și o să-i spun să nu plece de-acasă.

— Perfect, spuse Poe, mușcând din măslină. Ce mult a trecut de-atunci, Shimo, nu-i așa?

Japonezul aproape că zâmbi.

— Dar a meritat așteptarea, domnule Julian. A meritat așteptarea.

Condus la masa care i se rezecase în somptuosul salon auriu, Bennett se lăsă convins să accepte un pahar cu șampanie, după care reflectă la plăcerile de a cina de unul singur. își aminti de povestea pe care o auzise despre un burlac eligibil foarte bine văzut în cercurile mondene din Londra, devenit ținta preferată a tuturor mamelor care aveau fete de măritat. La un moment dat, o matroană deosebit de ambițioasă și insistentă, enervată de programul veșnic încărcat al celibatarului, dar decisă să-1 prindă în capcană, îl invitase la o petrecere, cu trei luni înainte ca aceasta să aibă loc. Calm și politicos, omul își scosese agenda din buzunar, o deschisese la data respectivă și clătinase trist din cap. „Ce păcat, regret, dar este tocmai seara când cinez de unul singur", zisese el.

Tare mult îi plăcea istorioara asta lui Bennett. Avea și el latura lui solitară, moștenită probabil de la taică-său, așa că uneori nimic nu-1 atrăgea mai mult decât să mănânce și să bea bine și pe îndelete, dar fără să fie nevoit să discute tot felul de fleacuri, ci dimpotrivă, să poată trage cu urechea la ceilalți meseni și să-i studieze, dacă erau suficient de interesanți, sau, dacă nu, să citească liniștit.

Lotul din seara asta, își zise el, privind înjur, prin salon, n-avea cum să-i ocupe timpul prea mult. Cuminți, prosperi și agățându-se încă de vârsta mijlocie, cei mai mulți dintre ei însoțiți de câte două specimene clasice de „Riviera Girl" — femeia mlădioasă, supra-înzorzonată, permanent bronzată, care râde ca la comandă la fiecare replică rostită de bărbatul în vârstă pe care îl acompaniază. Prin iulie, toate magazinele de lux din Monaco vor colcăi de tinere de acest fel, iahturile vor purta ghirlande din trupurile lor, cluburile de noapte vor zdrăngăni de clinchetele micilor lor *bijoux* procurate de la Cartier sau Bulgari, adevărate medalii de campanie ale Fetelor-de-pe-Riviera. Bennett prinse privirea uneia dintre ele — o euroasiatică superbă, cu pielea ca șofranul pal, îmbrăcată în mătase verde închis, cu smaralde

asortate și cu o expresie de plictis politicos — și îi făcu șmecherește cu ochiul. Privirea tipei zbură sus, la vreun metru deasupra capului lui Bennett, care preferă atunci să-și îndrepte atenția spre meniu.

După o foarte scurtă lectură care îl umplu de încântare, dar și de indecizie, Bennett se dădu bătut. Oferta era prea vastă, totul suna minunat, așa că se decise să apeleze la un ajutor de specialitate, o opțiune întotdeauna inspirată într-un restaurant serios. Nici nu apucă bine să ridice sprânceana și se trezi lângă el cu ospătarul-șef.

— Monsieur Poe?

— Am de gând să merg pe mâna dumitale. Ce îmi poți sugera? Ceva ușor ar fi perfect.

Prima parte a consultării dură cinci minute. Sosi pe urmă somelierul, care, plin de gravitate, începu o discuție serioasă cu ospătarul-șef despre miros și aspect, podgorii și soiuri. Bennett se rezemă de spătar, simțindu-se răsfățat cum se cuvine. Iată cum doi înalți experți, buni cunoscători ai artei gastronomice, se străduiau să determine exact ce combinație de gusturi i-ar putea oferi niște plăceri alese în următoarele două ceasuri. Realiză că ultima oară când

luase masa în oraș fusese la cârciuma din sat, unde pe masă aveai șervețele de hârtie, iar meniul costa cincizeci de franci. Ce tratație ar fi o masă aici pentru Anny și Léon! Dar ce tratație ar fi, de fapt, pentru oricine. Era tare nostim să fii bogat, chiar și prin procură.

Cei doi bărbați plecară aferați, iar în locul lor apăru un chelner ferchez, care începu să se agite de zor cu tacâmurile și paharele lui Bennett, mutând cu un centimetru la stânga micul *vas* cu flori proaspete și netezind o încrețitură imaginară de pe fața de masă. Bennett scoase însemnările lui Poe despre trufe și se apucă să citească.

Prima pagină începea sus cu un citat fără autor: „Omul a inventat vaccinul, antibioticele, computerul; face curse prin cosmos și înfige drapele pe lună — dar până acum n-a fost în stare să descopere cum se cultivă trufele." Sub asta, o diagramă simplă prezenta recoltele de trufe ale Franței, de la punctul maxim de peste o mie de tone în 1905, la numai șaizeci și nouă de tone în 1987. Perspectiva pentru 1995-1996 era și mai sumbră — doar niște amărâte de douăzeci de tone, față de o cerere estimată la șaizeci-opt-zeci de tone. Bennett sorbi gânditor din șampanie. Ce să te mai miri atunci că la magazinele de delicatese din Paris un kilogram de trufe ajungea să coste și opt mii de franci?! Asta era economia de piață. Tocmai când încerca să socotească suma care s-ar putea scoate pe o tonă de trufe, murmurul respectuos al somelierului îl făcu să-și ridice privirea.

— Chassagne-Montrachet ’92.

Tăie capsula, scoase dopul, cu respectul cuvenit, iar nasul lui Bennett cunoscu deliciul mirosului de nectar. Puse hârtiile deoparte, când chelnerul sosi cu primul fel de mâncare.

Sparanghel proaspăt, verde-violet, servit cald, plutind într-o emulsie delicată din ulei de măsline cu oțet aromat, altfel spus, o operă de artă pe farfurie, în care nu puteai

să nu înmoi în sos, până la ultima picătură, bucățele din-tr-o pâine care îi amintea lui Bennett de revelația pe care o avusese, cu mulți ani în urmă, când gustase pentru prima oară dintr-o franzelă franțuzească autentică. Nimic nu se compară cu gustul nostalgiei, își zise el. Când farfuria arăta de parcă fusese linsă de o pisică, Bennett se rezemă de spătar și reluă lectura însemnărilor lui Poe.

Din ele reieșea mult mai mult decât o pasiune gastronomică trecătoare pentru trufe, ceea ce îl făcu pe Bennett să devină tot mai curios, da, din ce în ce mai curios. Ce voia Poe, de fapt? Să încerce să cultive trufe? Și de ce sub-liniase pasajul acesta? „Un spor de la o

trufa din anul precedent, în momentul putrefacției, este transportat (prin insecte, animale, ploi sau vânt) în sol. Acolo sporul germinează, formând un embrion de fungus al cărui miceliu constă în filamente ca niște fire, numite hife. Acestea se prind de rădăcinile copacului, care va hrăni cu seva lui trufa-parazit, într-o simbioză numită micoriză." Urmau niște însemnări despre tipurile de sol, orientare, altitudine, precipitații, specii de copaci și o repartizare regională a producției de trufe din Franța, care părea în scădere.

Penuria nu ajunsese însă să se simtă la Monaco, după cum constată Bennett când i se aduse felul principal, un *colinot* pescuit numai de câteva ceasuri din Mediterana, fript la grătar pe un foc de lemne, învelit cu unt topit și piure de trufe, și servit cu niște busuioc prăjit ușor. Nici nu-și amintea să fi gustat vreodată ceva mai fin, ceea ce-1 făcu să se uite cu compătimire la o „Riviera Girl" așezată la a doua masă de lângă el, care păștea dintr-un fel de salată chioara. Se întrebă dacă fata nu-și sugea cumva smaraldele, între două feluri de mâncare, ca să se mai întremeze un pic.

în timpul ritualului tacticos al debarasării mesei în așteptarea desertului — strângerea farfuriilor, măturarea firimiturilor de pâine într-un sicriu miniatural din argint, netezirea feței de masă, așezarea tacâmurilor pentru

dulciuri —, Bennett continuă să soarbă din vin, regretând că nu putea lua acasă ceea ce avea să rămână totuși în sticlă. Cu vinurile obișnuite se comporta ca o sugativă, însă nivelul consumului scădea drastic când avea norocul să bea ceva excepțional. Iată un argument în favoarea economiilor pe care le puteai face cumpărând doar soiuri alese. Pentru asta n-ai avea nevoie, la pornire, decât de vreo trei sau patru sute de mii de franci! Cu o ultimă sorbitură prelungă, puse paharul deoparte și se uită la chelner, care îi așeză în față un *gratin* de fragi și semințe de brad, cu niște gesturi pioase de parcă ar fi adus o ofrandă zeilor. Cum o să fie să trăiască așa în fiecare zi? Un viciu incurabil, decise Bennett, înșfacând lingura pofticios.

Cât savură cafeaua și o *fine,* termină de citit și notițele. Ultima parte conținea calculele lui Poe, care se bazau ipotetic pe un preț cu amănuntul de patru mii franci kilogramul. Pe margine, Poe scrisese *minimum cinci tone pe an și* sublimase gros totul. La prețul avut în vedere, stabilit intenționat la un nivel relativ scăzut, Bennett făcu socoteala că o cantitate de cinci tone de trufe ar valora douăzeci milioane de franci, adică patru milioane de dolari. Pe an. Dar ce mama naibii voia să facă Poe? Să cumpere sau să vândă? în oricare dintre variante, o cină de patru stele, cum fusese asta, era ca o picătură minusculă într-un ocean de apă, așa că Bennett se semnă pompos, cu noul lui nume, pe nota de plată, adăugând și un bacșiș impresionant de mare. Nicăieri nu se întâmplă ca niște vești bune de acest fel să nu se răspândească mai repede decât într-un restaurant; prin urmare, la plecarea lui Bennett fură de față, personal, atât ospătarul-șef, cât și somelierul, ambii expri-mându-și profunda și sincera dorință de a-1 revedea în foarte scurt timp.

Nu vă faceți griji, așa o să fie, comentă Bennett în gând. Făcu un tur prin jurul grădinilor cazinoului și, foarte mulțumit, se vârî în patul lui imperial.

capitolul 6

vt/alele terasei principale păstrau încă răcoarea dimineții când Bennett ieși desculț, ca să pregătească măsuța pentru micul dejun: cafea, ochelari de soare, agenda și telefonul. Pe cerul albastru ca o carte poștală plutea doar o părere de nor, undeva deasupra fundalului muntos al principatului Monaco, care poartă numele de „Tete de Chien". Afară era deja cald, așa că Bennett își scoase halatul de baie, ca să permită soarelui să intre în acțiune pe pielea lui de iarnă. Moștenise de la maică-sa pigmentația tipică italienilor, ceea ce însemna că într-o săptămână se va înnegri ca o ciocolată, o transformare anuală care nu contenea să-1 înveselească de fiecare dată. Indiferent de frecventele reacții ale medicilor, care clătinau precauți din cap și îl avertizau împotriva grozăviilor cauzate de arsurile pe epidermă și de îmbătrânirea prematură a pielii, Bennett

se simțea mai bine când era bronzat, fără să-i pese dacă facea riduri sau nu. Potrivindu-și scaunul astfel încât să poată sta în directa bătaie a soarelui, se apucă să frunzărească prin agendă, în căutarea unei companii.

De-a lungul timpului, relațiile lui cu femeile urmaseră un tipar specific multor burlaci care preferau să rămână burlaci — o serie de legături ajunse la capăt, uneori amical, alteori nu, grație ticăitului tot mai insistent al ceasului biologic. Ceva perfect natural, Bennett trebuia să recunoască, dar chiar și așa, aluziile și șușotelile nocturne despre căsătorie sau bucuriile unui cuibușor plin de bebeluși aveau

asupra lui Bennett același efect ca o găleată de apă rece azvârlită peste un câine care aleargă după o cățea în călduri.

își dădea seama, uneori chiar spera, că într-o bună zi situația avea să se schimbe, dar pentru asta era nevoie de o femeie pe care încă n-o întâlnise. Până atunci, va continua să fie, probabil, același amestec de dorință sexuală și afecțiune ca înainte. Ceea ce nu însemna că era ceva rău, atâta vreme cât mergea. Trecu în revistă numele din agendă, amintindu-și, uneori cu dificultate, de circumstanțele diferitelor despărțiri. Chantal plânsese, dar se ținuse tare. Karine îl acuzase că era un misogin de alcov și îi spusese să se maturizeze. Marie-Pierre îi aruncase o vază de flori în cap. Sau asta fusese Rachel? Nu va fi chiar așa de ușor cum crezuse el să-și găsească o parteneră de joacă pe timpul verii.

Oprindu-se cu degetul la litera „S", își aminti de o săptămână petrecută la Londra, într-o delegație, cu doi ani în urmă — o fată cu părul ca razele soarelui, o cină la „Caprice", așternuturi răvășite, promisiunea unui telefon de la Paris. Și de ce nu sunase, de fapt? Din lipsă de timp, probabil, din moment ce trebuia să se ferească tot timpul de proiectilele aruncate de Marie-PieiTe. Ezită. Mai bine mai târziu decât niciodată? Da, decise el și sună la numărul de la serviciu, pe care i-1 dăduse ea.

— Bună-dimineața. „Redeeming Features".

— Alo, aș putea vorbi cu Susie Barber, vă rog?

Bennett sorbi din cafea, așteptându-se într-un fel să audă că fata nu mai lucra acolo. Doi ani în domeniul producției de film, unde îți schimbai slujba aproape la fel de des ca lenjeria, însemnau mult ca timp. Ar fi putut foarte bine să primească o ofertă de muncă în L.A. și să plece acolo. Sau putea să aibă un iubit, un soț, un copil. Nu era exclus și să-1 fi uitat complet. Dar un „alo" protocolar îi întrerupse șirul de supoziții pesimiste; urmă sunetul tipic de țigară care se aprinde și din care cineva trage apoi cu

nesaț. Parcă ea îi spusese că nu putea vorbi la telefon fără să fumezeze, nu?

— Susie? Sunt Bennett. Ce mai faci?

Tăcere. Fumul dat afară din plămâni.

— Mă mir, dacă vrei să știi.

— Scuze. Știu că ți-am promis să sun de la Paris...

— Zău? Și?

— Da. In fine, nu. Adică n-am sunat. A fost ca la balamuc când m-am întors, unul dintre regizori s-a matolit rău înainte de filmări, iar eu nu mi-am mai văzut capul de treabă în toată porcăria...

— Bennett?

— Da?

— Asta a fost acum doi ani.

— Știu, știu. Ce pot să-ți spun? Munceam ca un rob la serviciu, Suze, ajunsesem ca o brută, nici nu mai gândeam, practic, mânat de

ambiție, zi și noapte la birou, cu niște cearcăne până la bărbie, de nesomn. Cum să mai am timp pentru lucrurile minunate din viață — cum erai tu — Dumnezeule, nenorocitul de mine. Nu mai eram bun de nimic.

— Ai isprăvit? Am multă treabă în dimineața asta.

Dar nu închise telefonul, așa că Bennett se grăbi să continue:

— Dar acum totul e altfel. M-am schimbat. De fapt, am renunțat la serviciu.

în ciuda faptul că nu auzi nici o reacție, Bennett intui curiozitatea pe care o stârnise la capătul firului, așa că profită de ocazie.

— într-un fel, sunt la faza în care mă gândesc ce să fac mai departe. Stau în Monaco. Ți-ar plăcea și ție la Monaco, Suze — cald, soare, o terasă cu vedere spre mare, polițiști politicoși, mâncare minunată, localnici prietenoși. Ne-am simți excepțional amândoi!

— Amândoi?

— Ești invitata mea, Suze. îți plătesc biletul de avion, îți aduc șampanie la pat, te ung pe spate cu „Ambre Solaire", îți pregătesc baia, îți culeg boabele de struguri de pe ciorchine, te duc la plimbări în natură, prin grădinile de la Casino, îți fac tot ce poftești. Crede-mă, am calitățile mele, o să vezi. Știu să fiu atent și bun. Gospodar. Dar o să te convingi singura.

—Jigodie!

— Splendid. Când poți să vii?

— N-am spus c-o să vin. De unde știi că nu sunt combinată cu altcineva?

— Ah. Și eu care speram că te păstrezi pentru mine, gata să aduci mângâiere și bucurii în sufletul unui bărbat însingurat. Nici nu știi ce faptă bună ai face, Suze. Plus că te-ai bronza. Cum e vremea la Londra? Ca de obicei, nu? Cenușie și umedă? Aici sunt 24 de grade Celsius și e soare. Iau micul dejun pe terasă.

— 'Te-n mă-ta.

Degeaba, însă. Bennett insistă și, după alte cinci minute de ademeneli, măguleli și jurăminte de fidelitate, fata acceptă să rină sâmbătă la Nisa, cu primul zbor de dimineață. Cuprins de o nerăbdare plăcută, Bennett închise telefonul, își propuse să nu uite că trebuia să cumpere flori și să umple frigiderul, după care își petrecu restul zilei cu burta la soare, ca o șopârlă umană.

Săptămâna se scurse ca o iluzie plină de căldură și de mâncare copioasă. Bennett încercă și celelalte două restaurante sugerate de Poe și constată că erau excelente. Cu prilejul unei mici incursiuni peste graniță, în Italia, își făcu toate cumpăraturile de la Ventimiglia. Trecu în fiecare seară pe la Café de Paris, ca să ia un aperitiv și să privească parada trecătorilor. De la o zi la alta, pe măsură ce lubrifiantul banilor netezea tot mai bine marginile rugoase ale vieții lui, Bennett se simțea din ce în ce mai confortabil în rolul trântorului bogat. Descoperea că, deși îți trebuie ani

de zile ca să te resemnezi în fața adversităților, cu norocul și avantajele lui te obișnuiești aproape peste noapte.

Singurul inconvenient în această săptămână de fericire solitară fu un telefon de la Shimo, care îi dădu instrucțiuni lui Bennett să nu plece din apartament sâmbătă seară, întrucât urma să primească un pachet pentru Poe. Era ceva important, spuse Shimo, cu glasul lui monoton, plat și intimidant. Va veni acolo personal să ia coletul, mai târziu, în aceeași seară. Clar, Bennett?

Da, clar. Bennett intenționase să o ducă pe Susie la „Louis XV", dar după câteva clipe de enervare se autosu-gestionă cu ideea că o cină

simplă afară, pe terasă, prezentând și avantajul de a fi foarte aproape de dormitor, ar putea reprezenta o modalitate mai personală de a sărbători sosirea fetei la Monaco. Somon afumat, își zise el, urmat de ceva rece și delicios în aspic, de la un *traiteur* renumit din oraș. Brânză, fructe și pe urmă un plonjon între cearșafuri. Ce și-ar putea dori o fată mai mult?

Dimineața de sâmbătă îl prinse bronzat, bărbierit meticulos și parfumat cu gust, conducând Mercedesul cu capota strânsă pe Corniche, spre aeroportul din Nisa. Pe vremuri, îi povestise un muncitor bătrân de pe Coasta de Azur, nu existase acolo decât un fel de aerodrom rural, mirosind a mahorcă și a ulei de bronzat, unde duminică dimineața diverși emigranți britanici de vârsta a treia, în papuci și halate de casă, veneau târșâindu-și picioarele la chioșcul de ziare, ca să-și cumpere ziarul *Times de* la Londra. Aproape imposibil de crezut așa ceva acum, își spuse Bennett, virând spre drumurile secundare din jurul aeroportului, încâlcite ca o porție de spaghete. Trecu mai departe prin dreptul palmierilor care formau o perdea antipoluantă și înaintă spre construcțiile moderne și strălucitoare, clădite în timpul primarului Médecin, cel care condusese Nisa în anii ei de expansiune și înflorire.

Fu inutil să mai consulte panoul de „Sosiri" pentru a identifica zborul de la Londra. Pasagerii din grupul acela cenușiu și dezordonat, care ieșeau acum, nu puteau fi decât englezi. Toate fețele aveau o paloare uniformă, iar la bărbați în special puteai ghici poziția pe scara socială după felul cum erau îmbrăcați — pălării de pai nou-nouțe, cămăși cu dungi extravagante și blazere la două rânduri, plus luxul unor nasturi de alamă, în cazul aristocrației, *jeans* boțiți, pantofi de sport scâlciați și sacoșe doldora de băuturi de la *duty-jree,* în cazul celor mai puțin privilegiați. Bennett se uită lung la un bărbat înalt și ciolănos, îmbrăcat cu un șort din care ieșeau niște picioare albe ca brânza, cu șosete negre și sandale, când văzu părul lucios al lui Susie, care îi făcea semn, fluturând frenetic din mână. Era îmbrăcată de parcă urma să participe la un dejun elegant la Ivy— un taior negru, mulat pe corp, și niște tocuri foarte înalte. Singura

concesie făcută ideii de vacanță erau niște ochelari de soare mici, la mare modă, care se ciocniră de ochelarii de pe nasul lui Bennett, când cei doi se pupară pe obraz.

Bennett făcu un pas înapoi, zâmbind.

— Arăți fantastic, zise el.

Și avea dreptate — mai blondă decât ținea el minte, Susie avea un machiaj luminos și subtil, iar trupul punea în valoare rezultatele unor exerciții fizice nemiloase. Pe ansamblu, așadar, Bennett avea în fața ochilor o variantă mult mai sofisticată a fetei drăguțe și nostime pe care o cunoscuse în urmă cu doi ani.

Blonda își scoase ochelarii și se uită la el, aplecându-și capul spre umăr.

— Iar tu ești dezgustător de negru. Dar îmi face bine să mă uit la tine, dacă mă gândesc lângă ce a trebuit să stau tot drumul până aici.

— Sper că n-a fost ăla în pantaloni scurți, nu? întrebă Bennett și, luând-o de braț, porni cu ea spre banda rulantă pentru bagaje.

La fiecare pas, tocurile lui Susie țăcăneau pe pardoseală.

— Ba da, răspunse ea, dând din cap. M-a întrebat dacă îmi place să merg în excursii. îți dai seama? Ia zi, am eu mutră de excursionistă?

— Suze, tu pentru mine ești ca un vis care se adevărește!

— Lăbar soios. Uite și geamantanul meu, ăla negru.

Și arătă spre o formă voluminoasă, cam de mărimea unui cufăr încăpător, pe care Bennett se luptă să-1 tragă de pe carusel, minunându-se de necesitățile vestimentare ale femeii moderne.

— Dar știu că-s grele costumele tale de baie, Suze.

— Bine că mi-ai amintit. Chiar trebuie să-mi cumpăr câteva. întotdeauna găsești costume mult mai frumoase în Franța. Și o pălărie. Soarele puternic strică părul.

Riscând să facă hernie de disc, Bennett cocoță valiza pe un cărucior.

— Poți să reziști la masa de prânz fără pălărie? Mă gândeam să mergem să mâncăm la Nisa. Știu un local drăguț lângă piața de flori.

Susie se arată mulțumită de Mercedes, iar modestul restaurant pescăresc din Cours Saléya se dovedi pe gustul ei. Era la ziua de proteine, îi spuse ea lui Bennett, așa că niște scoici și o *daurade}A* grătar se potriveau foarte bine. Ținea o dietă sănătoasă, îi explică ea, aprinzându-și încă o țigară și golind până la fund un pahar de Muscadet, ceea ce presupunea respectarea cu strictețe a principiului de a nu combina proteinele și carbohidrații la aceeași masă. Bennett ședea rezemat de spătar și se bucura de ea, privind-o cum mănâncă, bea, fumează și sporovăiește despre viața ei din ultimii doi ani.

La serviciu îi mersese din plin, așa că promovase de la asistent de producție la Producător — cu „P" mare, ținu

ea să accentueze —, cu tot tacâmul: cont de cheltuieli, telefon de serviciu, o garderobă scumpă, constând în haine de culoare neagră, și calitatea de membru la una dintre sălile de gimnastică foarte în vogă din Londra, unde ea și altele asemenea ei se căzneau să își formeze sâni și fese de o perfecțiune sculpturală, în timp ce schimbau impresii despre defectele bărbaților din viața lor. Iar la acest capitol, spuse Susie, veștile erau proaste. II lăsă pe Bennett să-i mai toarne un pahar cu vin și să o mângâie pe mână, compătimitor:

— Care-i necazul, Suze? Toți bărbații buni sunt deja însura ți?

— Mai rău, zise ea, încrețind din nas. Toți sunt divorțați și amărâți de soarta lor. Habar n-ai de câte ori mi s-a întâmplat să merg cu câte unul la restaurant și să trebuiască să ascult toată seara povești de

groază despre fosta lui nevastă. Ca pe urmă tipul să mai aibă și tupeul să sară pe mine. Niște animale, absolut toți.

— Mda, revoltător, zise Bennett, admirând o parte din coapsa satinată a lui Susie, când aceasta se rezemă de spătarul scaunul și își puse un picior peste celălalt. Dar lasă, nu contează. Veacul cavalerilor n-a pierit încă. Termină-ți vinul și hai să mergem să-ți cumpărăm cea mai frumoasă pălărie din Nisa.

Susie se uită la el peste pahar.

— Nu te-am întrebat încă, spuse ea. Tu nu te-ai însurat, nu-i așa?

— Eu?

— Ce întrebare tâmpită, ricană ea. Păi, cine naiba să te vrea pe tine de bărbat?

Porniră pe jos, braț la braț, pe străzile însorite din spatele celebrei Promenade des Anglais, unde nenumărate magazine de lux îi așteptau pe cei cărora dejunul copios le deschisese apetitul de extravaganțe. Răbdarea lui Bennett la cumpărături era limitată, în mod normal, la cel mult o

jumătate de oră în pas alert și hotărât, dar astăzi făcu o excepție, intrând și ieșind după Susie, chiar de mai multe ori în același magazin, la Saint Laurent, Armani și Cacha-rel, unde făcu ba pe paznicul lângă poșetă, când posesoarea ei dispăru după perdeaua unor alcovuri minuscule, ba pe criticul și cronicarul de modă, când Susie ieși la vedere, confruntându-se cu lingușelile nerușinate ale vânzătoarelor.

— *Mais c'est génial,* declară una dintre ele în culmea extazului, când Susie apăru într-o ținută vestimentară microscopică, făcută parcă din trei batistuțe de tifon. *Moi, j'adore ça. Ç'est très, très cool.*

Susie se întoarse spre Bennett.

— Ce părere ai?

Bennett clipi de câteva ori.

— Unde-i restul costumului?

— Știam eu că o să-ți placă.

După două ceasuri, încărcați cu o droaie de trofee, care o făceau pe Susie să se simtă mulțumită deocamdată de cumpărăturile făcute, se deplasară încet cu mașina prin traficul aglomerat de la ieșirea din Nisa, simțind pe umeri căldura blândă a soarelui ia asfințit și șoapta brizei dinspre Mediterana. Propunerea lui Bennett de a lua cina pe terasă fu bine primită. Susie spuse că, oricum, nu avea de gând să se arate prin Monaco, unde era plin de cocote bronzate, până nu căpăta și ea un pic de culoare. In timp ce automobilul urca placid dealul spre Place du Casino, Bennett remarcă în sinea lui cât de bine ieșise totul până la urmă. Se spune, îndeobște, că nu-i bine să încerci să re-înnozi o veche iubire. Dar în cazul lui era altfel.

Bennett o pofti pe Susie în apartament și intră în urma ei, împleticindu-se de la greutatea sacoșelor.

— Ei, spuse el, ce zici, merge? Un loc sărman și modest, dar măcar se cheamă că ești acasă, adăugă el și trase ușa de la terasă. Nu-i rea priveliștea, așa-i?

Susie se uită spre apus, unde soarele începea să se scufunde spectaculos în mare.

— Splendid, spuse ea, întorcându-se spre el și zâmbind. Dar știu că te-ai descurcat. Toată chestia asta e a ta?

— Intr-un fel. In fine, pentru următoarele șase luni măcar. Dar e o poveste mai lungă. O să-ți explic eu la masă.

Coborâră dedesubt, unde Susie se îndrăgosti imediat de baia enormă, plimbându-și degetul pe teancul gros de prosoape cu monogramă și pe sticlele cu muchii ascuțite, conținând esențe de baie de la Grass; își analiză imaginea în trei oglinzi diferite montate pe pereți, strigând încântată când Bennett îi arătă difuzoarele din fiecare colț al încăperii.

— Dumnezeule! exclamă ea. Cred că o să fac o baie muzicală, cât timp tu o să te apuci bărbătește de treabă la bucătărie.

Bennett sperase să se apuce bărbătește de treabă cu ea, în baie, dar lăsă deoparte, pe moment, orice vis de trântă igienică, consolându-se cu gândul că va avea timp suficient pentru asta mai târziu. Mai bine să fie o gazdă perfectă, plină de răbdare și solicitudine.

— Pun niște muzică, zise el. Iar șampania o să fie servită în cinci minute. Ce zici de asta?

Suzie îi trimise o bezea și se aplecă să dea drumul apei în cadă. Cu o ultimă privire admirativă spre posteriorul ei bine făcut și, în mod incontestabil, lucrat la sală, Bennett se duse la etajul de deasupra, puse o simfonie de Brahms la stația stereo și pomi spre frigider, ca să ia șampania, când auzi soneria de la intrare.

Prin vizor, văzu o față negricioasă de bărbat, peste un guler de cămașă mototolit și o cravată strâmbă. Ochii tipului zburau iute dintr-o parte în cealaltă. Bennett deschise ușa. Până să apuce să spună ceva, omul împinse repede spre el o servietă-diplomat

— Ç'est pour Monsieur Poe, d'accordé

După care se întoarse și împunse cu degetul în butonul de la lift, nerăbdător să plece mai repede. Bennett rămase în pragul ușii, cu servieta în mână. Tipul puțea a transpirație. S-ar fi zis că livrarea de colete pentrujulian Poe era o îndeletnicire care te zdruncina nervos.

Bennett ridică din umeri, după care închise ușa. Se uită la servieta-diplomat — un paralelipiped subțire din aluminiu cu striuri, prevăzut cu o mică încuietoare cu cifru, sub mânerul de transportat. Probabil banii de buzunar ai lui Poe pentru sfârșitul de săptămână. Bennett apăsă pe clapete și nu se miră când constată că erau blocate. Oricum, nu era treaba lui. Puse servieta pe masa din hol, ca să i-o poată da lui Shimo fără să-1 mai invite înăuntru, și se duse înapoi la bucătărie unde, nici el nu știa cum, chiuveta se umpluse de pahare murdare. Săptămâna viitoare, își zise el, trebuia să găsească totuși o femeie la curățenie. Bogătașii nu spală vase.

Cei doi italieni din Fiatul murdar după atâta drum începeau să se enerveze din ce în ce mai rău. Nu exista nici un loc unde să oprească lângă blocul de apartamente, iar de fiecare dată când încercau să parcheze în paralel cu o altă mașină apărea același polițai fudul, cum erau toți în Monaco, și îi punea să elibereze terenul, forțându-i să dea iarăși roată în jurul străzii. De-aia îl și rataseră. Avuseseră însă bafta să treacă la un moment dat prin dreptul clădirii, exact când tipul ieșea. îl văzură atunci mergând iute spre parcarea auto subterană, din celălalt capăt al Place du Casino.

Șoferul călcă frâna nervos.

— *Merda!* El e.

Pasagerul, adică bărbatul mai tânăr și mai masiv, cu niște umeri mătăhăloși, porniți din dreptul urechilor, deschise portiera.

— II înhaț eu. Nici o problemă.

Șoferul clătină din cap.

— Las-o baltă. Ce rost mai are? Oricum, a livrat-o deja. — *Merda.*

— O să trebuiască să ne ducem s-o luăm din apartament — *Merda.*

Bennett se întrecuse pe sine. Găsise o tăviță de argint și o vază micuță, în care pusese acum un singur trandafir scos din buchetul pe care îl cumpărase ca să-i facă o surpriză lui Susie, înainte de cină. Așeză un pahar de șampanie lângă vază, coborî cu grijă la baie și bătu la ușă.

— Room-service.

Se auzi un chițăit de încântare din norul de aburi calzi și parfumați care se ridicau din cadă. Susie, acoperită cu spumă până la umeri, întinse o mână ca să ia șampania.

— Splendid, spuse ea. Ești dulce. Ce minunat.

— Scopul nostru este să facem plăcere, doamnă.

Bennett puse vaza pe placa de marmură din capătul căzii și se uită la Susie.

— Se pare că ai rătăcit săpunul. îmi dai voie să te ajut?

— Bennett, chiar ai putea face ceva pentru mine, zise ea, ridicând sprâncenele. Asta dacă mai ai chef să fii drăguț.

— Ia să vedem.

— Am uitat să-mi cumpăr niște țigări de la Heathrow, așa că mă gândeam ce boier ai fi dacă ai da o fugă să-mi iei un pachet. Promit că până te întorci o să fiu parțial îmbrăcată, preciză ea și își supse obrajii, bătând din gene energic. S-ar putea chiar să îți dau și un bacșiș.

Bennett zâmbi, adună niște spumă în palmă și o lăsă să cadă peste capul lui Susie.

— Mă întorc repede.

Place du Casino era înțesată de mulțimile de turiști care dădeau năvală aici la sfârșit de săptămână, observă Bennett, în timp ce traversa spre Café de Paris, care s-ar fi zis că în acea seară fusese luată cu asalt de către o consfătuire

de oameni de afaceri, fiecare afișându-și numele pe un ecuson proeminent, purtat la reverul hainei. Terasa era ca o mare de costume convenționale, iar la micul chioșc de unde puteai cumpăra cărți poștale, ghiduri turistice și țigări, clienții așezați pe trei rânduri așteptau ca vânzătoarea să termine de vorbit la telefon. Bennett se decise să aștepte la bar.

Se postă în picioare lângă unul dintre participanții la congres, pe al cărui ecuson scria „Bună! Sunt Rick Hoffman**, și comandă un scotch. Plăti cu o bancnotă de o sută de franci, la care Hoffman clătină din cap.

— Incredibil ce se întâmplă în localul ăsta! îi zise el lui Bennett. Dacă-ți poți închipui, m-au fript cu șase parai la o bere. Plus că mai pretind și bacșiș. Plus, ca să nu mai zic, că se uită de sus la tine și te tratează de parcă ai fi handicapat mintal, spuse el cu năduf, uitându-se mai atent la Bennett. Dar ce, nu ești de la International Digits?

— Din păcate, nu, recunoscu Bennett, mulțumind însă în gând astrelor pentru un asemenea noroc. Sunt localnic.

— Zău?! făcu Hoffman, luminându-se la față. Spune-mi și mie ceva, continuă el conspirativ. Unde-i viața pe-aici?

— Cazinoul este chiar vizavi.

— Nooo. Lasă, știi dumneata, *viața,* pricepi? Pipițe.

— întreabă-1 pe portarul de la hotel, îl sfătui Bennett, simțindu-se însă obligat să-1 prevină: Dar să știi că nu-i ieftin.

Hoffman mișcă din cap, în semn că pricepuse, după care se trase și mai aproape:

— Dar puicuțele astea franțuzoaice acceptă...

Se opri și trase o dușcă de bere.

Bennett era sigur că urma o întrebare intimă despre vreo fantezie sexuală foarte îndrăgită.

— Ce să accepte?

— Acceptă American Expres? Am cârdul de aur.

Bennett își luă o mutră serioasă și îi șopti lui Hoffman la ureche:

— Nici nu-ți închipui ce pot face fetițele astea cu un cârd American Express. Dar trebuie să plec, continuă el, terminând de băut whisky-ul din pahar. Baftă!

Cumpără un pachet de țigări de la chioșc, după care traversă înapoi spre casă. Sperând că Hoffman își va găsi până la urmă paradisul sexual prin carte de credit, la care visa, nu putea totodată să nu se gândească încântat la seara minunată care îl aștepta acum. Tare bine era să fii cu o țipă! Dacă săptămâna va fi o reușită, poate că Susie va veni din nou în vizită, mai târziu, în vara asta. O va plimba la Cannes și St-Tropez. Urcând cu liftul spre apartament, se gândea unde era mai bine s-o ducă a doua zi, ca să-i ofere un prânz franțuzesc adevărat, cum se cuvenea duminica. Frumoasă era viața!

Brahms fusese înlocuit la stația stereo cu noul CD al lui Alain Souchon, pe care Susie și-1 cumpărase de la Nisa. Cu un mers legănat și un pahar de șampanie în mână, blonda apăru din salon ca să-1 întâmpine.

— *Buona sera, signore,* chicoti ea, rotindu-se în loc. Ei, ce zici, îți mai place și acum?

Greu de crezut, dar peticele de tifon pe care le purta păreau chiar mai transparente și vestigiale decât la magazin, iar Bennett trebui să-și înghită nodul din gât, ca să reușească să vorbească:

— Mă bucur nespus că ai făcut o alegere înțeleaptă, Suze. Sunt convins că mama ta ar fi mândră de tine.

Blonda făcu bot.

— Groaznic, tipic *englezesc.* Păcat că nu i-ai văzut pe italienii ăia drăguți — cum își mai pupau degetele, dându-și ochii peste cap și strigând în gura mare *„Bellissima*"—*,* m-au uns pe suflet, pe cuvânt.

Bennett se încruntă.

— Când a fost asta? Ce italieni?

— Acum să nu-ncepi să te zbârlești degeaba și să faci pe gelosul. A bătut cineva la ușă. Crezând că ți-ai uitat cheia,

m-am dus să deschid și am dat de ei acolo. Au trecut doar să ia diplomatul ăla mic din hol. Tare dulci erau. Englezii ar avea ce învăța de la doi băieți grozavi ca ei. Cum să-ți zic, crezi că boșorogul ăla de Henry de la Chelsea ar putea zice *„Ciao, bella*"*,* fără să pară complet idiot?

— Ia stai un pic, Suze. Shimo trebuia să vină aici ca să ia servieta aia. Dar n-a pomenit nimic despre doi italieni în călduri.

— Poftim! Iar începi! Nu „în călduri", ci „șarmanți", aș zice eu. Șarmanți. Apropo, cine mai e și Shimo ăsta?

Presimțind ceva rău, Bennett avu senzația că stomacul i se strânge ghem.

— Cineva la care aș face bine să sun chiar acum.

Dar Shimo lipsea. Plecase la Monaco. Voia domnul să lase un mesaj? Bennett închise telefonul.

— Ah, rahat!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am senzația nasoală că tocmai s-a petrecut o nenorocire.

capitolul 7

— Czennett, ai făcut o mutră de parcă-ți vine să verși. Ce ai? Ce se întâmplă?

Susie își umpluse iarăși paharul și se postase în picioare lângă Bennett, care se holba afară, dincolo de terasă, în noaptea mediteraneană.

— încă nu-mi dau seama, Suze, dar cred că situația nu-i deloc roz, oftă el. Hai să stăm jos un pic. A venit momentul, probabil, să-ți dau niște explicații.

Susie căscă ochii mari, când Bennett ajunse să-i povestească despre instrucțiunile referitoare la servieta-diplomat.

— O, Dumnezeule, zise ea. Păi, nu trebuia să-i las s-o ia nici în ruptul capului, nu-i așa?

— N-aveai de unde să știi. Probabil că și eu le-aș fi dat-o, dacă eram aici. Aș fi presupus că au fost trimiși de Shimo.

Se priviră în tăcere, Susie nedumerită, Bennett simțin-du-se tot mai abătut și speriat în legătură cu slujba lui. Cariera lui incipientă de milionar se ducea de râpă aproape sigur dacă servieta asta afurisită devenea marea problemă, își aminti de cuvintele lui Shimo. „Este ceva important. O să vin personal acolo ca să iau coletul. Clar?" Da, nimic mai limpede decât asta, și totuși ratase stupid. Se ridică în

picioare, ca să se ducă să-și ia un whisky, când auzi soneria de la intrare.

Shimo venise cu un vlăjgan care ar fi trebuit să aibă tipărit cuvântul „bodyguard" pe costumul negru — ținuta regulamentară, probabil, pentru angajații lui Poe. Bennett îi conduse în salon, unde cei doi se cocoțară pe canapea

ca două ciori dușmănoase, în timp ce el încerca să se scuze, bălmăjind niște explicații.

Shimo își aprinse o țigară, iar când trase primul fum se auzi un fel de sâsâit gros. După care se întoarse spre Susie.

— Vasăzică, spuse el, cei doi erau italieni. Ești sigură? Nu erau totuși francezi?

— Păi, vorbeau italienește. Adică, de obicei e și ăsta un criteriu, nu?

Shimo o studie impasibil. Bennett îi dădu un cot.

— Lasă glumele, Suze. Nu cred că-i momentul pentru așa ceva.

Shimo se aplecă în față, scuturând țigara pe marginea scrumierei de cristal.

— Descrie-i pe cei doi, spuse el.

— A, bruneți, haine închise la culoare, foarte politi-coși. Și... ia să vedem — a, da, unul dintre ei era cam umflat, de ziceai că plesnește costumul pe el. Cam ca el, de fapt, adăugă ea, uitându-se spre colegul lui Shimo, care tăcea. Cărnos, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Shimo confirmă, mișcând vertical din cap.

— Și celălalt?

— Mai slab, mai bătrân, cu mustăcioară, spuse Susie, încruntându-se concentrată. Și mai era ceva la el. Șchiopăta un pic. Dar altfel era tare dulce, foarte drăguț.

— Șchiopăta? repetă Shimo, dând iarăși aprobator din cap. Știu cine e. Ai noroc că l-ai prins în toane bune. De obicei, nu e așa. Vallone era, continuă el, întorcându-se spre bodyguard. Unul dintre oamenii lui Tuzzi.

Se ridică în picioare, se duse spre biroul din colțul camerei, luă receptorul și se întoarse cu spatele la ceilalți. Susie și Bennett se priviră stupefiați. Bodyguardul își întinse mădularele, căscă și încercă să își înăbușe un râgâit.

Expeditiv, Shimo încheie scurta convorbire discretă și reveni lângă canapea, unde rămase în picioare, privind în jos spre Bennett.

— Dumneata o să vii cu noi. Prietena dumitale poate să rămână aici și să se distreze singură.

In ciuda fricii, Bennett simți cum i se zburlește părul pe ceafă.

— Categoric nu, zise el. Prietena mea abia a sosit; ne-am făcut niște planuri pentru seara asta, adăugă el, cu un zâmbet care se voia cuceritor. Nu ne-am mai văzut de-o veșnicie, așa că avem mult de recuperat. Sunt convins că mă înțelegi.

Nici o reacție însă din partea lui Shimo.

— Uite, continuă Bennett, îmi pare rău pentru servietă și bineînțeles că o să fac tot ce-mi stă în putință ca să fiu de ajutor, dar astă-seară e exclus. Hai mai bine să stăm de vorbă mâine.

Shimo lăsă mucul de țigară să cadă în scrumieră.

— Domnule Bennett, plecăm acum. Ai de ales, ori rii de bunăvoie, ori Gérard, pe care îl vezi aici, o să-ți dea o mână de ajutor, ceea ce o

să fie cam dureros. Pentru mine însă, e totuna.

Bennett se uită la Gérard, care, zâmbind amiabil, își împreună palmele groase și își trosni încheieturile degetelor. Zgomotul îl făcu pe Bennett să se gândească la niște oase rupte. Se întoarse spre Susie și clătină din cap.

— îmi pare tare rău că s-a întâmplat așa, Suze. Te descurci și singură, da? Mă întorc cât pot de repede.

— Când?

Bennett se ridică în picioare și se uită la Shimo.

— Ei, bine?

— N-am idee.

Susie puse paharul pe masă și se întinse ca să ia pachetul de țigări.

— Splendid, zise ea. Bun venit în Monaco, ce naiba!

Aproape toată călătoria cu mașina până la aeroportul din Nisa se desfășură în tăcere. Shimo ședea pe bancheta din spate, ignorând cu perseverență întrebările lui Bennett, care până la urmă se dădu bătut. Remarcile lui Gérard se limitau la niște înjurături mormăite când și când la adresa oricărei mașini care îndrăznea să nu se dea la o parte din calea lui suficient de repede. Bennett presupunea că mergeau înapoi, la Poe; simți un gol rece în piept, ca un criminal care urmează să-și primească pedeapsa. Ce ghinion păcătos. Soarta, cu biciul în mână, îl lovise tocmai când totul părea mai roz. Plin de presimțiri sumbre, urcă în elicopter și își puse centura de siguranță, pregă-tindu-se pentru zborul până la domeniul lui Poe, unde — de asta era convins — îl aștepta o concediere lapidară.

Sau poate ceva chiar mai rău, își zise el, în timp ce se îndreptau spre nord-vest, lăsând în urmă fâșia coastei luminată scânteietor și

zburând peste pustietatea neagră a ținuturilor interioare. Categoric, Poe era un individ puternic, iar unii dintre angajații lui — în mod cert, și cei doi care zburau acum cu el — erau cei mai siniștri exe-cutanți pe care îi văzuse, de când nu mai avusese de-a face cu reprezentanții sindicatelor din cinematografie și cu mardeiașii lor din Paris.

Când elicopterul se înclină brusc, Bennett se prinse instinctiv cu mâinile de spătarul scaunului pe care ședea pilotul. Shimo zâmbi.

— Ți-e frică să mergi cu avionul, domnule Bennett?

Bennett își șterse palmele de pantaloni.

— în locul tău, m-aș păzi. Am rău de avion și vomit groaznic. Găleți întregi, împroșc peste tot.

Shimo se strâmbă și se mută de lângă el, cât mai departe cu putință. Pentru Bennett, acesta fu singurul moment plăcut al călătoriei.

Se roteau deja deasupra locului de aterizare luminat de reflectoare. Chiparoșii începură să se încline de la curenții

de aer formați aproape de sol, când elicopterul se lăsă jos, oprindu-se fix într-un punct, ca o pasăre pe cuibul cu ouă. Mergând cu capul aplecat în față prin vârtejul de aer de sub elicele rotorului, Shimo și Bennett străbătură grădina spre partea din spate a casei, urcând apoi pe terasă. Peretele de sticlă glisă tăcut. Poe stătea în fața șemineului, cu telecomanda într-o mână și o havană neaprinsă în cealaltă.

Bennett auzi cum ușa de sticlă se închide în urma lui, îl salută pe Poe și se duse spre fotoliul spre care arăta trabucul. Shimo se postă ceva mai încolo, vigilent și circumspect.

— Ei bine, domnule Bennett, te-ai cam făcut de rahat, cum s-ar spune.

Și Poe își văzu de trabuc, aprinzându-1 cu un chibrit lung și pufăind pe urmă deliberat, până când se declară satisfăcut, probabil, de roșul intens și uniform al vârfului incandescent.

— Să știi că nu sunt deloc mulțumit. Nu te-ai evidențiat favorabil.

Bennett respiră adânc.

— îmi pare tare rău, pe cuvânt, dar cum spuneam adineauri...

Poe ridică o mână.

— Scutește-mă, te rog, de scuzele dumitale. Shimo mi-a relatat ce i-ai povestit. Pe mine nu mă interesează decât un lucru: ești absolut sigur că nu ai fost văzut de cei doi bărbați care au luat servieta? întrebă el, zgâindu-se intens Ia Bennet, cu ochii mijiți prin fumul gri-albăstrui.

— Da, absolut. Când am ajuns înapoi, plecaseră de cel puțin zece minute.

— Bun. E și asta un fel de consolare, presupun, zise Poe, așezându-se și punând picior peste picior, astfel încât lumina se reflecta acum pe bombeul pantofului lui lustruit ca o oglindă. Ei, bine. Dacă așa stau lucrurile, o să ră-sufli, desigur, ușurat când o să-ți spun că deocamdată îți

poți păstra slujba, dar în niște condiții un pic diferite. Ești mulțumit?

— Așa cred. Da, bineînțeles. Ar fi nemaipomenit.

— Excelent, remarcă Poe, zâmbind pentru prima oară de la venirea lui Bennett. Consider că oamenii dau un randament mult mai mare când pun suflet în ceea ce fac. E o motivație aproape la fel de convingătoare ca banii. Deși, în ultimă instanță, nimic nu se compară cu frica, precizează el, zâmbind din nou și trăgând din havană. Dar ce

nepoliticos sunt. Te rog să te servești cu ceva de băut, după care o să trebuiască să analizăm câteva chestiuni.

Bennett își turnă niște scotch într-un pahar mare, pe care îl umplu până la jumătate. Ar fi putut să fie și mai rău, își zise el. Bine măcar că nu-i dăduseră brânci din elicopter și că nici Poe nu se înfuriase prea rău. Poate că era prematur să spună că scăpase, dar cam ăsta era sentimentul lui acum — o clipă de speranță indusă de whisky—, când sorbi prima înghițitură din pahar. Se aplecă în față, iar Poe începu să vorbească.

— Parcă mi-amintesc să-ți fi spus că una dintre preocupările mele minore este trufa, nu doar din cauza gustului ei, dar și datorită misticii care o înconjoară — întregul secret care există, imprevizibilitatea pieței, prețurile revoltător de mari, înșelătoriile și necinstea.

Poe vorbea cu poftă, ca și cum cuvintele ar fi avut un gust bun.

— Dar, mai presus de toate, continuă el, mă incită faptul că trufele au rezistat până acum tuturor eforturilor omenești de a crește la comandă. Cultivarea lor nu prezintă nici o garanție de succes. Crede-mă, francezii încearcă asta de ani de zile — și nu numai fermierii, ci chiar și guvernul.

Poe se opri, așteptând ca Shimo să-i aducă un pahar, iar Bennett își aminti de însemnările pe care le citise în Monaco. Categoric, tipul era pasionat de trufe, dar îți venea greu să ți-1 imaginezi pe post de țăranul Poe, cu unghiile

negre și pantofii plini de noroi, încropindu-și un mijloc de subzistență din roadele pământului. Ideea asta îl făcu să zâmbească.

— Ce te-amuză așa, domnule Bennett?

— Păi... nu vă văd hoinărind prin păduri cu un porc și un băț — știți, mergând la cules de trufe, cum se zice.

Poe ridică sprâncenele.

— Ce imagine hidoasă. Uite ce e, ți-aș sugera să lași deoparte ilaritatea câteva minute și să mă asculți cu atenție.

Acestea fiind zise, Poe își ridică privirea spre tavan, •adoptând un ton cumpătat și profesoral:

— Cu câțiva ani în urmă, mi-a atras atenția activitatea unui om cu adevărat extraordinar. Un savant, adică un cercetător agricol cu viziuni și capacități grandioase — dar, așa cum se întâmplă mai întotdeauna cu oamenii excepțional de inteligenți, oarecum arogant și, cum ar zice niște sportivi de meserie, nepotrivit pentru jocul în echipă. In cele din urmă, tipul s-a săturat de toți mai-marii și șefii de la Ministerul Agriculturii din Franța, iar când l-am cunoscut eu era șomer, falit și plin de ranchiună. Cercetările lui fuseseră ignorate de către niște indivizi invidioși și mult mai puțin dotați intelectual decât el. Nimic neobișnuit în asta, cum sunt sigur că știi prea bine.

Poe suflă un rotocol de fum, urmărind tremurul și unduirile haloului cenușiu prin aer.

— Asta a fost momentul când interesul meu pentru trufe a trecut de la nivelul gastronomic la cel al afacerilor. Fiindcă, domnule Bennett, savantul nostru teribilist susținea că era pe punctul de a descoperi o formulă, un ser, care ar putea garanta creșterea substanțială a acestui *Tuber melanosporum*—cu condiția, evident, să existe copacii, climatul și solul propice pentru asta, ceea ce nu este deloc dificil. Găsești în Franța sute de mii de hectare care se pretează la așa ceva.

Simțindu-se ca un elev codaș la învățătură, Bennett ridică mâna.

— Cum ziceați că se numește, *Tuber...?*

— *Melanosporum.* Trufa neagră. Cunoscută, pe drept cuvânt, și sub denumirea de „trufa din Périgord". Aici, în Provence, i se spune

rabasse. Crește la întâmplare — cel puțin până acum — pe rădăcinile de aluni și stejari. Se zice că este heterotropică.

— Zău? făcu Bennett, dând viguros din cap, deși nu pricepea nimic.

— Se aseamănă mai mult cu regnul animal decât cu cel vegetal. Fascinant, nu-i așa?

— Absolut.

Bennett se îndoia că scotch-ul din pahar va ține până la capătul prelegerii și se întreba totodată ce legătură puteau avea toate astea cu schimbarea condițiilor din contractul lui de muncă. Dar întrucât s-ar fi zis că rolul de dascăl îl îmbunase cumva pe Poe, Bennett conchise că era preferabil să nu-1 sâcâie tocmai acum cu întrebări de acest fel.

— Nu vreau să-ți încarc memoria cu prea multe detalii, dar pentru a aprecia geniul savantului meu, e bine să știi că nașterea unei trufe este un proces aleatoriu. O chestiune de spori.

— Aha, zise Bennett. De spori.

— Da, de la o trufa care putrezește în pământ. In timpul perioadei de putrefacție, un spor poate fi transportat — prin insecte, păsări, vânt, orice — dintr-un loc în altul. Dacă se întâmplă să găsească un copac-gazdă, cum ar fi stejarul pubescent, se prinde de el și se hrănește din rădăcinile lui. Și, dacă are condiții proprice, crește.

— Remarcabil, spuse Bennett.

— într-adevăr. Dar nu și previzibil. Așa cum ți-ar putea spune orice țăran, mama natură nu este o parteneră de nădejde.

Poe examină cilindrul de cenușă, lung și zbârcit, care crescuse la capătul trabucului și, cu un bobârnac, îi făcu vânt în șemineu.

— Or, asta a fost problema mereu. Oamenii au încercat, sigur că da — au existat diferite planuri: Somycel, Sig-noret, INRA — în fine, tot felul de scheme pentru a face trufele să crească ordonat. N-a funcționat nici unul. Dar acolo unde guvernul francez a dat chix, domnule Bennett, savantul meu a reușit — cu un ajutor considerabil din partea mea, s-ar cuveni să adaug. Eu l-am făcut om. Am cumpărat o parcelă de teren în Drôme, i-am construit un laborator, i-am lăsat timp la dispoziție — ceea ce înseamnă ani, nu altceva—, i-am dat bani. în plus, i-am oferit și ceea ce își dorea efectiv. Recunoaștere, spuse Poe, dând din cap. Am crezut în el. Și nu m-a dezamăgit.

Ce suflet caritabil ai, își zise Bennett. Și pariez că nici nu vrei nimic în schimb.

— Păi, ce să zic, felicitări. A fost o mare loterie, nu-i așa?

— Dar a făcut toți banii. Acum doi ani, stejarii de pe terenul meu din Drôme au fost tratați la rădăcină cu ser injectat. în primul sezon, rata succesului a fost de șaptezeci la sută. în al doilea sezon, a crescut la peste nouăzeci la sută. îți imaginezi, domnule Bennett, să ai capacitatea de a produce tone — an de an — dintr-o marfa care se vinde cu sume cuprinse între trei și opt mii de franci kilogramul? Și vorbim aici despre niște sume de bani substanțiale. Milioane, completă Poe și se bătu cu degetul peste nas, amintind de gesturile țăranului francez viclean și șiret Și, desigur, ținând seama de domeniul de afaceri, o mare parte din suma asta o să fie cash.

Urmară câteva momente de tăcere, cât timp Poe sorbi niște whisky. După care puse paharul jos și se aplecă în față.

— Bun, și acum să trecem la veștile proaste.

Vocea i se schimbă, devenind parcă tăioasă. Lui Bennett îi veni să intre în pământ.

— Servieta, spuse Poe, mica servietă-diplomat, pe care prietena dumitale a dat-o mai departe cu atâta generozitate, conține totul — flacoane cu ser, formula de producere a acestuia, observații de teren, statistici de producție, instrucțiuni de aplicare, tot-tot. Persoana care are servieta poate controla piața de trufe. Acum pricepi de ce este atât de importantă?

Bennett simți brusc că i se uscase gura.

— Da, dar nu se poate ca omul ăla, savantul, să nu mai fabrice alte cantități de ser, la nevoie, nu?

— Din păcate, nu mai este printre noi. Se pare că l-au lăsat frânele de la mașină în timpul mersului. O mare pierdere pentru agricultură, spuse Poe, care nu părea deloc impresionat de această tragedie.

Bennett sorbi paharul până la fund, cu un fel de nervozitate nestăpânită.

— Pot să vă pun o întrebare?

Poe încuviință din cap.

— Dacă servieta era așa de importantă, de ce a fost adusă în Monaco? De ce nu aici?

— Este imposibil să dezvolți un proiect pe termen lung ca ăsta păstrând un secret total. Zvonuri, speculații, cleveteli la cârciumă, bârfe prin sat — într-un fel sau altul, tot se află până la urmă. Evident, noi am fost cât mai discreți cu putință, dar știu că în ultimele luni diferite părți interesate și-au trimis oameni prin Provence, ca să găsească laboratorul, zise Poe, ridicând mâna și începând să numere pe degete: corsicani, japonezi, o firmă din California și, firește, italienii. Unii sunt oameni de afaceri respectabili, alții nu. Sau, mai bine zis, practicile lor de afaceri nu sunt deloc respectabile.

Bennett nu se putu abține să se întrebe dacă nu intra în aceasta categorie și defectarea intenționată a frânelor de la automobilul altcuiva.

— Cum adică?

— A, păi, mită, persuasiune fizică— treburi primitive, de fapt, dar care s-au dovedit eficiente în cazul anumitor persoane.

Cum aș fi eu, de pildă, își spuse Bennet.

— Vasăzică, ăsta-i motivul pentru care ați vrut să fiu la Monaco, nu-i așa? Pentru eventualitatea în care lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă. Mersi frumos, nimic de zis.

Poe clătină din cap.

— Dă-mi mai mult credit, domnule Bennett. Dumneata ai fost un mijloc, nu un scop. Vezi dumneata, italienii știu unde mă aflu. Poate că și ceilalți la fel. în orice variantă, domeniul acesta este sub supraveghere. Și de aceea mi s-a părut mai prudent ca servieta-diplomat să fie livrată în Monaco, zise el, uitându-se la Bennett pe sub sprâncenele larg arcuite. Se pare că m-am înșelat.

Bennett zâmbi și ridică din umeri.

— Păi, nu trebuie să vă faceți prea mult sânge rău. Tot omul mai greșește.

— Și trebuie să plătească pentru asta. Așa că am ajuns iarăși la dumneata, făcu Poe, întinzând paharul gol spre Bennett. Mai bem un rând?

Se așternu tăcerea, cât timp Bennett umplu iarăși paharele și se așeză la loc pe fotoliu. Poe studie gânditor tavanul. Când reîncepu să vorbească, nu mai avea tonul profesorului care transmite cunoștințe

celorlalți, ci glasul impunător al generalului care își instruiește trupele.

— Știm la cine este servieta. La un tip pe nume Enzo Tuzzi. Nu e un gentleman din fire, dar știe să fie eficient, în felul lui crud și brutal. Am avut două-trei disensiuni în trecut, care s-au sfârșit rău pentru el, așa că o să fie foarte

încântat să știe că a pus mâna pe servietă — pe servieta *mea.* Are o dorință infantilă de răzbunare.

— Sunteți om de afaceri. Nu există vreo modalitate, în fine, nu știu, de a ajunge la un soi de înțelegere?

— *înțelegere?!* EU cu el?! exclamă Poe, cu o mutră de parcă i-ar fi scuipat cineva în pahar.

Gura i se încleștase, iar de încordare se vedea cum îi zvâcneau maxilarele.

— Mi s-a furat un lucru care îmi aparține, investițiile mele sunt în pericol, iar dumneata îmi vorbești despre o *înțelegere* cu el? Cu cine, cu maimuța aia de flașnetar?

— Scuze, zise Bennett. A fost doar așa, o idee. încercam să fiu util.

Poe trase adânc aer în piept și își recăpătă cumpătul.

— Și o să fii util, domnule Bennett, crede-mă. Ei, bine, unul dintre nenumăratele puncte slabe ale lui Tuzzi este că nu poate rezista niciodată când e vorba de un câștig rapid. Convingerea mea este că o să vrea să vândă formula și că o să încerce, probabil, să determine celelalte grupuri să supraliciteze unele împotriva altora. Indiferent ce o să se decidă să facă, o să aflăm și noi în câteva zile. Nu e genul de om care să aibă răbdare. N-o să vrea să aștepte.

Bennett tresări ca ars, când auzi în spate un hârșâit de chibrit aprins. Uitase că Shimo se postase la pândă, în umbră. Ce nemernic scârbos!

— Uite cum o să se întâmple, zise Poe.

Când se ridică în picioare, fața lui se văzu ca o mască din umbre mohorâte, din cauza strălucirii luminii de la veioza de jos.

— Când o să aflu unde și când o să aibă loc vânzarea, o să-mi trimit reprezentantul la licitație.

— Strașnică idee, zise Bennett. Doar să nu afle și el că participați la licitație...

— N-o să afle. Pe dumneata nu te-a văzut niciodată. Nici oamenii lui nu te cunosc.

— Pe *mineîVre^.* să mă duc eu la licitație?

— Nu tocmai, domnule Bennett, nu. Am plătit deja destul pentru formulă. N-am de gând să mai plătesc o dată. Vreau doar să găsești servieta și să mi-o aduci înapoi.

— S-o fur, adică?

— S-o recuperezi. O să constați că n-o să fiu nemărini-mos. O să existe un bonus, ceea ce nici n-ai merita, având în vedere situația. Și, pe urmă, poți să te duci înapoi la Monaco și să te joci cu fetițele dumitale.

Bennett simțea că stomacul lui începea să piardă bătălia cu whisky-ul băut, așa că se forță să înghită de mai multe ori.

— Dar cum să fac așa ceva? Oamenii ăștia sunt niște bandiți — sunt periculoși, cum ați spus și dumneavoastră. Ce naiba, doar nu credeți

că sunt vreun James Bond. Nu, nu, spuse el, clătinând cu hotărâre din cap. îmi pare rău, dar nu. Nu pot face așa ceva.

— Nici nu te-am mgat. îți spun doar să faci asta.

— Și presupunând că refuz?

— N-ar fi deloc recomandabil, zise Poe, după care se uită la ceas. Du-te la culcare acum, domnule Bennet, și gân-dește-te la variantele posibile. Nu sunt atrăgătoare. Shimo o să te conducă în camera dumitale.

Bennett înainta în urma japonezului până la capătul unui coridor lung, unde intră într-un dormitor mare și mobilat confortabil. Cuvertura fusese răsfrântă pe pat, iar perdelele erau trase la fereastră. Flori proaspete, apă minerală, câteva biografii și romane de succes, în engleză și în franceză, fuseseră puse pe noptiere. Pe o ușă deschisă se vedea pardoseala de marmură a unei săli de baie. Se simțea încolțit, furios, obosit brusc și tânjea după o baie fierbinte, își aduse aminte de Susie, acoperită cu spumă de baie, în Monaco. Se întoarse spre Shimo.

— Aș vrea să dau un telefon. Prietenei mele.

— Mâine.

— Mâine, repetă Bennett, clătinând agasat din cap. în regulament scrie dacă am voie să fac baie?

Shimo se uită la el, de parcă nu auzise nimic.

— Să nu încerci să sari pe fereastră, fiindcă se declanșează alarma, iar asta îi scoate din sărite pe dobermanii domnului Poe.

Bennett încuviință din cap. Asta mai lipsea ca să încheie perfect ziua — o întâlnire cu un doberman supărat.

Shimo ieși și închise ușa, iar Bennett auzi cheia răsu-cindu-se în broască. începu să se dezbrace. Ce porcărie. Ce porcărie imensă, oribilă, sinistră.

capitolul 8

</ui Bennett nu-i prea pria în captivitate. Mâncarea i se aducea în cameră. Nu avea voie să iasă din casă decât pentru o plimbare scurtă pe jos, în fiecare seară după lăsarea întunericului, în compania îngrijitorului de câini și a dobermanilor. Animalele se strecurau fără zgomot printre copaci, ca un banc de rechini patrupezi. Luminați de lanternă, ochii lor păreau roșii ca sângele. Bennett încercase doar o dată să-1 mângâie pe unul dintre ei, dar avusese prezența de spirit să renunțe la timp, când văzuse cum dulăul își dezgolise colții, cu urechile pleoștite. îngrijitorul asistase amuzat la scena asta, părând cumva dezamăgit când Bennett își trăsese mâna înapoi.

Elicopterul venea și pleca de trei-patru ori pe zi, numărase Bennett de la fereastra camerei lui, de unde vedea exact marginea terenului de aterizare. Una dintre plecările foarte matinale fusese a lui Chou-Chou, însoțită până la elicopter de către Poe și doi țipi care cărau cantități imense de valize Vuitton. Urmase un rămas-bun plin de tandrețe, cu Poe rămânând pe pistă și fluturând din mână până la decolarea elicopterului. Bennett se întrebă unde o trimitea și de ce. Să facă stocuri din bijuteriile vândute în acest an la Paris? Sau să fie ferită de primejdii, în eventualitatea în care apăreau neplăceri aici, la domeniu? De altfel, populația de bărbați în costume negre se mărise deja. Cu excepția perioadelor când Bennett stătea închis în cameră, cineva îl supraveghea permanent. Atmosfera

era tensionată, iar Domaine des Rochers începea să semene cu o fortăreață.

O fortăreață frumoasă, ce-i drept, recunoștea Bennett, dar parcă și mai plăcută, grație vremii de-afară, pe care avea tot timpul s-o

admire din dormitor. Vara venise de timpuriu, dar soarele nu pâijolise încă natura. Peticele împădurite de pe dealuri păreau proaspăt vopsite într-un verde viu și strălucitor, iar claritatea luminii accentua conturul reliefului. Era raiul pe pământ, își spunea Bennett, având toate motivele să fie și mai deprimat din cauza situației în care se afla.

Telefonase Ia Monaco de câteva ori, sub privirea rece și atentă a Iui Shimo, ca să mai schimbe o vorbă cu Susie. De fiecare dată nu-și auzise decât propria voce, la robotul telefonic, care promitea să sune înapoi. Probabil că Susie se săturase să aștepte acolo degeaba și se întorsese la Londra, spumegând de furie. Halal idilă romantică la soare! Halal viață nouă și mai bună, își zise Bennett.

Camerista ciocăni la ușă. Venise să-i aducă unicul schimb de haine, care erau spălate și călcate zilnic — unul dintre micile avantaje de a fi ținut prizonier de către un milionar cusurgiu. Bennett își scoase halatul de casă și se îmbrăcă, pregătindu-se pentru o nouă zi agitată, în care avea să încerce să citească, să contemple natura și să se frământe în privința viitorului. Alese biografia lui Balzac scrisă de Robb, sperând să poată evada în secolul al XIX-lea până la capătul zilei.

Abia citise o pagină, când auzi cheia răsucindu-se în broască. Ridicând privirea, văzu unul dintre costumele negre postat în prag. O smucitură a capului. *Venez.*

Bennett porni în urma tipului pe coridor, apoi prin bucătărie și în jos pe o scară cu trepte de piatră tocite, până în pivnița care se întindea pe toată lungimea casei. Bennett se opri pe ultima treaptă: imaginea care i se deschidea în fața ochilor putea crea coșmaruri multiple oricărui

abstinent. De sus până jos, de-a lungul fiecărui perete fuseseră construite niște boxe din cărămidă văruita, fiecare ticsită de sticle. Diferitele vinuri fuseseră organizate după origine și identificate prin

niște tăbliță din lemn lăcuite, pe care denumirile fuseseră scrise de mână, pompos și dick-ensian, cu litere negre pe fond alb. Meursault, Krug, Ro-manée-Conti, Petrus, Figeac, Lafite-Rothschild, Yquem — toate soiurile mari erau bine reprezentate și, Bennett nu se îndoia, la fel și anii de referință.

— Plăcută priveliște, domnule Bennett, nu crezi? Se spune că este una dintre cele mai bune pivnițe private din Franța.

Poe, cu ochelarii de citit proptiți pe vârful nasului, ședea la o măsuță pe care avea deschis registrul pivniței, legat frumos cu scoarțe de piele. Scoțându-și acum ochelarii, se ridică în picioare.

— Dar nu te-am târât până jos aici ca să-ți arăt sticlele. Vino cu mine. Aș vrea să-ți arăt un lucru la fel de impresionant, în felul lui.

Era relaxat și afabil; suspect de afabil. Bennett presimți că îl aștepta o experiență neplăcută.

Poe deschise o ușă la celălalt capăt al pivniței. Când trecură dincolo, Bennett își miji ochii, ferindu-i de strălucirea luminii crude reflectate de pe pereții unui interior alb și auster.

— Iată mândria și bucuria lui Shimo, spuse Poe. Sala lui personală de arte marțiale. Stă cu orele aici. L-am rugat să ne facă o scurtă demonstrație, așa, ca să mai uiți de monotonia captivității. M-am gândit că o să ți se pară fascinant să vezi ce poate face corpul omenesc.

încăperea era dreptunghiulară, măsurând cam 12 meni pe 6, cu oglinzi pe pereți și cu parchet de brad ceruit. în afară de o bancă îngustă din stinghii de lemn, așezată lângă ușă, singura dotare era un fel de trambulină pusă în picioare, cu baza încastrată în podea. Partea de sus, pe

o porțiune de vreo treizeci de centimetri, era bandajată cu paie.

— Asta e o scândură de boxat, zise Poe. îmi scapă de-numireajaponeză pe moment, dar, cum spune Shimo, este un obiect ideal pentru fortificarea încheieturilor degetelor de la mână. Sunt zile în care se întâmplă să uite de el și de tot, când ajunge aici. Știu că a dat și de o mie de ori cu pumnii în asta, fără să se oprească. Ah, dar uite-1 pe omul nostru.

Shimo apăru venind din pivniță, fără să-i bage în seamă. Era desculț, îmbrăcat cu un fel de trening din pânză albă, cu o centură neagră legată în talie. Ținea în mână un băț scurt din bambus, gros de vreo cinci centimetri, pe care îl puse lângă bancă, înainte de a se duce în mijlocul camerei.

Vocea lui Poe, tot prietenoasă, era mai degrabă o șoaptă.

— Uită-te bine la centură. Vezi cum s-a uzat acolo până la firele albe? E de la atâția ani de folosință. Shimo deține centura neagră de când era tânăr. Acum are șase dani. E excepțional de talentat, după cum spun prietenii mei japonezi.

— Dar bambusul ăla pentru ce e? murmură Bennett

— Pentru unul dintre numerele senzaționale ale lui Shimo. O să vezi.

Shimo începu încălzirea: își depărtă picioarele nu mai mult decât lățimea umerilor și, cu mișcări continue și curgătoare, cu fața împietrită de concentrare, își încrucișa brațele la piept, le desfăcea, iar le încrucișa și tot așa. Parcă e un dansator, își zise Bennett, grațios și sigur pe el.

Dar pe urmă ritmul se schimbă. în locul mișcărilor line și potolite, apărură secvențe neclare de violență controlată, în care Shimo lovea cu pumnii, cu picioarele și cu latul palmei, în timp ce corpul rămânea într-un echilibru perfect. Forța destructivă care se ascundea în pumnii și în

picioarele lui era vizibilă chiar și de la distanță. în fața lor nu mai era un dansator, ci o armă pe picioare.

Shimo continuă seriile de tăiăboi disciplinat, apropi-indu-se treptat de banca pe care ședeau cei doi spectatori. Cu o ultimă piruetă și o lovitură cu piciorul în sus până la nivelul capului, se opri ghemuit și nemișcat în fața lui Bennett. Privindu-1 în ochi, scoase din gâtlej un răget gutural și gros, în timp ce brațul îi zvâcni în față ca un piston.

Șocul zgomotului și toată demonstrația în ansamblu îl făcură pe Bennett să smucească din cap spre spate. Când își coborî privirea, văzu că pumnul lui Shimo, cu încheieturile degetelor umflate și calcifiate, se oprise la câțiva milimetri de cămașa lui, în dreptul inimii.

— Noroc că știe să aprecieze bine distanțele, spuse Poe, când Shimo se ridică, îndepărtându-se. Un centimetru în plus și te-ar fi omorât. Dar și efectele sonore sunt interesante, nu crezi? E strigătul spiritului, cum zic ei. Scopul este să deruteze și să înspăimânte, în timp ce se produce lovitura, spuse Poe, zâmbindu-i lui Bennett. Păi, în comparație cu așa ceva, boxul după regulamentul Queensberry pare o joacă de copil, nu-i așa?

Bennett expiră lung și înghiți.

— Dar face chestia asta și serios — adică, se bate cu cineva?

— Nu există mulți oameni de nivelul lui în lume. Majoritatea se află la Tokio, dar e cam departe să bați drumul până acolo doar ca să tragi o cafteală. Dar privește asta, făcu Poe, arătând din cap spre mijlocul camerei.

Shimo se postase în fața scândurii de boxat, holbân-du-se la ea de parcă ar fi intenționat s-o facă surcele. începu să dea în ea, cu niște lovituri din umăr, întinzând perfect brațul, cu răutate și precizie. Scândura se îndoia la fiecare impact, țâșnea înapoi, iar se îndoia.

— Ăsta se cheamă „pumn ochit", zise Poe. Te ia cu fiori când te gândești ce-ar putea face așa ceva în contact cu un cap de om.

O sută, două sute de pumni, fără nici un semn vizibil de vlăguire — și apoi pumnul final, aplicat cu un răcnet exploziv, jumătate-muget, jumătate-urlet. Scândura de boxat trepida. Shimo făcu un pas înapoi, se întoarse și se apropie de bancă. Fără să-și ia privirea de la Bennett, apucă bățul de bambus și, cu brațul întins, îl fixă în dreptul feței acestuia. Trupul i se încordă. Hipnotizat, Bennett privea mâna care ținea bambusul; văzu tremurul provocat de efortul de concentrare când degetele se încleștară, văzu umflătura mușchiului de la baza degetului mare, văzu, ne-venindu-i să creadă, cum degetul mare despică lemnul și pătrunde în el.

Shimo își lăsă brațul în jos, pe lângă corp. Ii dădu bambusul lui Poe, îl salută din cap și ieși din sala de antrenament.

Poe luă bambusul și își plimbă degetele peste crăpătura făcută de Shimo cu degetul mare.

— Habar n-am cum face asta. Bineînțeles, e doar un exercițiu de întărire. în caz de luptă, degetul mare ar fi folosit pentru a reteza traheea sau pentru a scoate un ochi. Cu Shimo al nostru nu-i de glumit. Ține, poate vrei să păstrezi asta ca amintire, mai zise Poe zâmbind și îi întinse bățul de bambus.

Ajuns înapoi în camera lui, Bennett se zgâia la priveliștea de-afară și încerca să uite tot ce văzuse adineauri. Asta fusese „alternativa" despre care pomenise Poe, o modalitate brutală și demonstrativă de a-i aminti la ce se putea aștepta, dacă făcea prostia de a nu-și oferi serviciile de bunăvoie. Bennett își pipăi beregata și se gândi la degetul de oțel al lui Shimo. Cât avea să mai dureze până să poată ieși de-aici?

Shimo veni să-1 ia târziu în după-amiaza următoare. Bennett nici nu mai știa ce să creadă, în timp ce mergea în urma japonezului, bucurându-se pe de-o parte Ia ideea de activitate, dar și temându-

se, pe de altă parte, de specificul ei. Urcară niște trepte late de piatră spre o parte a clădirii pe care Bennett o văzuse doar de-afară — turnul care creștea dintr-un colț al casei. Shimo ciocăni, după care deschise o ușă grea de fier, pe unde intrară într-o cameră de lucru ca în secolul al XXI-lea.

Poe era așezat la birou — o bucată groasă și lungă din lemn de tec lustruit, susținută de un singur stâlp din oțel cromat. Peretele din fața lui era acoperit în întregime de imaginile mute și mișcătoare de pe cel puțin zece ecrane, în spatele lui, un șir de ecrane mai mici, deocamdată stinse, și două faxuri. Forma cenușie a unui computer ocupa un întreg spațiu lateral. Din toate aceste echipamente ieșea un bâzâit monoton, abia sesizabil — sunetul răsuflării electronice. Era o încăpere eficientă, rece. Fără cărți, fără tablouri, fără indulgențe.

Shimo îi făcu semn din cap lui Bennett să se așeze în-tr-unul dintre fotoliile joase din piele și crom, aflate în fața mesei de lucru, după care așteptară amândoi până când Poe, terminând ceea ce avea de scris într-un carnețel, își scoase ochelarii și, oarecum spre surprinderea lui Bennett, zâmbi amabil.

— Ei bine, domnule Bennett, poți să te bucuri — perioada dumitale de stat la pârnaie este pe punctul de-a se încheia. Sper că nu ai suferit de prea mult disconfort. Regret că nu am putut să te lăsăm să ieși din casă pe timpul zilei, dar, cum ți-am spus deja, suntem urmăriți, or nu ar fi fost deloc bine să te arăți la față. Extrem de nesănătos, aș spune.

Și Poe zâmbi din nou, cum ar fi făcut orice gazdă binevoitoare, care se preocupa de bunăstarea musafirului ei.

— Dar, trebuie să recunosc, reluă el, e o mare satisfacție să constați că unul dintre rivalii tăi se comportă previzibil. Pe mine cumva mă binedispune, cum ai remarcat și dumneata, probabil, adăugă el și își netezi pe piept cămașa bleumarin de mătase, cu mâna lui bronzată

și ma-nichiurată. Așa cum mă gândeam c-o să facă, amicul nostru italian, Tuzzi, a cedat în fața lăcomiei, cum îi stă în fire, și pune la cale o licitație. Ofertanții or să se întâlnească la Cannes, de unde or să se îmbarce pe iahtul lui Tuzzi, explică Poe, cu buzele răsfrânte de scârbă. *Ragazza diNapoli,* dacă îți poți imagina așa ceva. Un nume cam nepotrivit pentru unul dintre cele mai mari și mai urâte vase de croazieră din Mediterana, dar la ce să te-aștepți de la niște italieni? Sentimentali până în măduva oaselor. Oricum, licitația o să aibă loc pe mare, iar iahtul o să se îndrepte spre apus. Tuzzi are un domeniu în Ibiza, unde se duce în fiecare vară ca să facă pe nababul și să vâneze spanioloaice pubere. Grețoasă creatură.

Dar Bennett nici nu mai asculta comentariile lui Poe despre planurile de vară ale lui Tuzzi, mintea lui contemplând în continuare grozăvia de a trebui să stea închis ca într-o colivie, pe o barcă, împreună cu o șleahtă de tâlhari. Și tot pe el îl punea să-i șmecherească, să le fure servieta și să revină pe uscat, teafăr și nevătămat. Toată povestea asta era un adevărat coșmar.

— Dar ce-ai pățit, domnule Bennett? Văd că te-ai cam pleoștit. Nu-ți place pe mare?

Bennett prinse scuza din zbor.

— Nu, deloc. Am rău de mare până și în port. Chiar și în piscină, la apă adâncă...

Dar Poe i-o reteză scurt:

— N-are nimic, iei niște pastile. Cum spuneam, vasul o să navigheze spre vest. După încheierea licitației, toți ofertanții or să fie debarcați într-unul dintre porturile de pe coasta franceză, dar eu am toată încrederea că până

atunci vei fi reușit deja să faci înlocuirea. Dacă nu, o să trebuiască să te ții scai de cumpărător.

— înlocuirea? se miră Bennett, gândindu-se că îi scăpase ceva esențial. Ce înlocuire?

Poe chicoti, amuzat de jocul lui hazliu.

— Doar nu crezi că te-aș trimite nepregătit într-o asemenea misiune importantă, replică el.

Apoi se roti pe scaun și se aplecă spre podea. Când se ridică la loc, ținea în mână sora geamănă a servietei pe care Bennett o văzuse nu demult la Monaco. Poe o puse pe birou.

— încape perfect într-o valiză, cu câteva lucruri de schimb, zise el, desfacând capacul. Evident, conținutul este contrafăcut. Flacoanele sunt umplute cu apă chioară, iar documentele sunt false, dar totul arată perfect autentic, cred. în special dacă nimeni nu se așteaptă la o substituire. Poftim, uită-te și dumneata.

Bennett se aplecă în față, ca să cerceteze conținutul servietei-diplomat. Partea de deasupra era ocupată de niște șiruri de flacoane așezate pe un strat din cauciuc bure-tos; fiecare flacon avea dop, sigiliu de ceară și o etichetă scrisă de mână în franceză, cu niște litere ascuțite și fine, în rest, servieta conținea dosare. Bennett le răsfoi — pagini cu formule, printuri de computer, însemnări despre condițiile solului și despre irigare, diagrame de temperatură; mai mult decât suficient pentru a păcăli pe cineva care nu studiase agricultura la facultate. Nu-i convenea, dar Poe merita toată admirația pentru o asemenea meticulozitate.

— Eu nu m-aș prinde, zise Bennett.

— Mi se pare normal, zise Poe, închizând capacul și potrivind cifrul. Are exact aceeași combinație ca originalul. Dumitale îți plac femeile, domnule Bennet, așa că o să-ți fie destul de ușor să reții: 36-24-36.

După aceea, Poe luă o cutiuță bleumarin și o împinse spre marginea mesei.

— Acoperirea dumitale.

Bennett deschise cutia și văzu o carte de vizită, foarte convențională, pe care scria gravat cu caractere metalice arămii că Onorabilul L. Bennett era Președinte al Consolidated European Investments S.A., cu un sediu la Zûrich.

— După cum vezi, te-am promovat la rangul de „Onorabil^{0}. Italienii se dau în vânt după titulaturi, iar Tuzzi e și el groaznic de snob — poate fiindcă nu-i decât un mitocan căpătuit. O să fie impresionat. De fapt, noi am luat deja legătura cu oamenii lui — le-am trimis

cartea dumitale de vizită, împreună cu o scrisoare însoțitoare. Au fost încântați că reprezentantul aristocratic al unei firme elvețiene de investiții vine să participe la licitație. Orice apel telefonic sau fax la numerele de pe cartea de vizită or să fie redirecționate *via* Zùrich la noi, aici. Tehnologia asta e o adevărată binecuvântare, nu crezi?

Bennett luă o carte de vizită din cutie și își plimbă buricele degetului mare peste suprafața cartonului, pipăind denivelarea literelor din fir metalic.

— Te asigur că sunt din cea mai bună calitate, râse Poe. Nu ne-ar conveni ca nobilului nostru ofertant să-i fie jenă să se prezinte în lume cu niște cărți de vizită ieftine și proaste.

Bennett se holbă la cartea de vizită, având tot mai pregnant sentimentul unei oribile inevitabilități. Se părea că n-avea încotro, trebuia să intre în joc. își ridică privirea spre Poe, care îl urmărea cu o expresie gânditoare, ușor amuzată, și făcu o ultimă tentativă de a se smulge din cârligul înfipt tot mai adânc în el, cu fiecare minut.

— Of, domnule Bennett. Dar chiar n-ai nici un pic de spirit de aventură? în orice caz, n-o să fii singur. Tot timpul cât o să te afli pe uscat, cel puțin doi oameni de-ai noștri or să te supravegheze discret O să monitorizăm și deplasarea

iahtului. Iar când o să pleci pe mare, o să ai un asistent — un asistent extrem de capabil —, care o să urce la bord cu dumneata. Totul e aranjat deja.

Bennett aruncă o privire spre Shimo.

— Nu, domnule Bennett, nu Shimo. Dar nu vreau să-ți stric surpriza. Tot ce trebuie să faci este să fii prezent la aeroportul din Nisa mâine dimineață, când aterizează zborul Delta, de la New York. Să ai asta la dumneata, pentru identificare.

Și Poe împinse spre el, pe birou, un exemplar din cotidianul londonez *Financial Times,* ușor de recunoscut după hârtia roz de ziar.

— O să fii abordat, continuă Poe. E totul clar?

Bennett se înclină în fața inevitabilului și încuviință din cap.

— A mai rămas doar un aspect. Știți, încercând să vedem și partea bună a lucrurilor — ați pomenit de un bonus.

Poe se uită la el speculativ.

— Știi, chiar încep să cred că te dai pe brazdă. Să zicem zece mii de dolari, e bine?

Bennett șovăi, dar preferă să nu-și forțeze norocul.

— E bine.

— Excelent. Pleci în seara asta, imediat după ce se întunecă. Sună-mă mâine de la Monaco, după ce te întorci de la aeroport, și discutăm despre aranjamentele privind îmbarcarea dumitale. Și, apropo, domnule Bennett, mai zise Poe, punând palmele pe birou și ridicându-se în picioare. Nici măcar să nu-ți treacă prin minte să faci vreo prostie. Mi-ar pica foarte prost, după toate neplăcerile pe care mi le-ai cauzat.

Era aproape miezul nopții când Bennett, gânditor și hămesit, intră în apartament, unde îl întâmpină un bilețel lăsat pe masa din hol:

Dragă Bennett,

Ghici ce s-a întâmplat ? M-am amorezat tuleai Am cunoscut un francez de-a dreptul divin, a doua zi după plecarea ta, și știi cum e, de la una s-a ajuns la alta. E splendid! Și asta doar datorită fie. Sunt convinsă că ți-ai pus farmecele în funcție și ai izbutit să scapi din mica încurcătură apărută — îți reușește întotdeauna.

Acum fug. Jean-Paul mă duce la Paris. Are un apartament pe Ile St-Louis. Ce romantic, nu crezi?

Te pup mult,

Susie

Bennett era prea stors ca să-i poată fi mai rău decât îi era deja. Se duse la bucătărie, găsi o franzelă uscată și deschise frigiderul. Lângă o cutie cu cremă de față, uitată de Susie acolo, se găsea o felie tălpoasă de brânză Brie. O mol-fai fără să simtă nici un gust, puse ceasul să sune și se duse să se culce în patul gol, răvășit și ușor parfumat.

capitolul 9

Lzennett se trezi cu noaptea în cap. Ieși pe terasă, unde își bău cafeaua, plângându-și de milă și privind cum primele straturi de lumină încep să se prelingă pe suprafața mării. O autoutilitară pentru curățat strada zumzăia urcând dealul de dedesubt, stropind și frecând trotuarele, ca să fie perfect imaculate pentru picioarele privilegiate ale rezidenților din Monaco. Pentru aceștia urma încă o zi minunată și lipsită de griji, o zi cu soare, în care eventual, înainte de prânz, aveau să facă o plimbare ușoară pe jos până la bancă pentru a vedea cum mai stăteau cu banii — o zi cum și-ar fi dorit și el, de fapt. Pe urmă analiză realitatea: un drum până la aeroport, ca să ia de-acolo o gorilă, apoi felurite primejdii, având toate șansele să dea greș și să se aleagă cu vreo pedeapsă despre care nu știa decât că avea să fie urâtă. Cafeaua i se păru brusc amară. Azvârli zațul într-un ghiveci cu mușcate și se duse înăuntru, ca să se îmbrace pentru calvar.

Porni cu mașina de-a lungul coastei, având în spate soarele, care se ridica repede pe cer. Aerul dimineții era proaspăt, nepoluat încă de gazele de eșapament. Când parcă în spatele terminalului, mai rămăseseră zece minute până la ora când zborul de la New York trebuia să aterizeze. Când ajunse la poartă primii pasageri ieșeau

deja — cu ochii cârpiți de oboseală, cu hainele mototolite și căscând de zor, după noaptea petrecută deasupra Atlanticului. Bennett ținea exemplarul din *Financial Times* ca pe un stindard roz, în dreptul pieptului, și făcea supoziții despre bărbatul cu

care urma să se întâlnească. Colegii de breaslă ai lui Poe deveneau tot mai spurcați de la o zi la alta, iar Bennett presupunea că, din cauza implicării italienilor, Poe făcuse rost de un recrut provenit dintr-una dintre familiile din New York. Un echivalent sicilian al lui Shimo, desigur, îndemânatic la cuțite, pistoale și garouri. îi trecu în revistă pe pasageri, uitându-se după un tip cu bărbia negru-albăstrie și cu un costum de aceeași culoare.

După cinci minute, când tot nu văzuse pe nimeni care să semene cu imaginea din mintea lui și ajunsese să spere, aproape absurd, că autoritățile de la imigrare îi veniseră în ajutor și îl arestaseră pe viitorul lui partener, tresări speriat, simțind că îl atinge cineva pe umăr.

— Tu ești Bennett, corect?

întorcându-se, dădu cu ochii de o fată — înaltă, brunetă, cu sprâncenele ridicate în așteptarea unui răspuns din partea lui.

— Ia zi, ești? întrebă ea.

Bennett dădu din cap și, recăpătându-și glasul, îngăimă: — Da. Da, eu sunt.

— Pe mine mă cheamă Anna Hersh. Unde ți-e costumul de haine? N-ai mutră de mardeiaș, ca ai noștri.

— Doamne Sfinte. Tu ești...?

Fata zâmbi, amuzată de uimirea lui.

— Dar la ce te așteptai? Să vină unchiul Vinnie din Bronx? Nu ți-a spus Poe?

— Nu. Mi-a zis doar să mă prezint cu ziarul.

Zâmbetul fetei pieri.

— Tot se mai ține de poante, remarcă ea, clătinând din cap. Doamne, nu s-a schimbat deloc.

Bennett era încă șocat. Privea — se holba — la o fată frumoasă și nu la o bestie, cum se așteptase. Părul ei era mai degrabă negru decât șaten, strălucitor și tuns scurt, băiețește. Albul ochilor ei era uluitor— mai alb decât văzuse Bennett vreodată — și accentua căpruiul intens al

pupilelor. Un nas lung, cu o osatură fină, piele măslinie, gură energică, buză de jos apetisantă. înaltă cam cât Bennett, purta jeansi, un tricou alb de bumbac și o scurtă uzată din piele.

— Ei, gata? zise ea.

— Scuze. Ai avut dreptate, mă așteptam la unchiul Vin-nie din Bronx, spuse Bennett mult mai vioi, venindu-și deja în fire. Bun, așa. Hai să mergem să-ți recuperăm bagajul.

Fata arătă din cap spre sacul din pânză de pe jos.

— Ăla e. N-am de gând să stau mult.

Plecară cu mașina de la aeroport și găsiră o breșă în cavalcada fulgerătoare a șoferilor participant la Marele Premiu pentru amatori, care goneau spre Nisa. Lui Bennett îi chiorăia stomacul de foame, la concurență cu huruitul motorului. Nu mai luase o masă ca lumea de la prânzul servit în camera lui capitonată, în ziua precedentă. Aruncă o privire spre Anna.

— Știi, sunt lihnit de foame. Te deranjează dacă ne oprim să luăm micul dejun?

— Absolut deloc. N-am mai băut o cafea franțuzească de ani de zile, remarcă ea, lăsându-și capul pe spate, ca s-o vadă soarele la față.

Cum de putea fi așa de relaxată? se întrebă Bennett. Poate că știa ceva despre care el habar n-avea. în orice caz, atitudinea ei era molipsitoare, constată Bennett, începând să se scuture de melancolia matinală. Lăsă deoparte posibilele orori pe care i le rezerva viitorul și se concentra la pericolele mult mai imediate, pe care i le puneau colegii de trafic. Spre deosebire de placizii monegasci, se părea că pe automobiliștii din Nisa îi scotea din sărite Mercede-sul lui, având în vedere ce semnale îi făceau cu farurile și cum îl claxonau, ținând morțiș să se strecoare pe lângă el cu mașinuțele lor, șerpuind de pe o bandă pe alta, ca niște insecte de fier demente. Bennett ajunsese de mult la concluzia că francezii ar trebui să aibă trei mâini la volan:

una ca să țină țigara, una pentru gesturile obscene Ia adresa celorlalți automobiliști și o a treia ca să șofeze. Răsuflând cumva ușurat, ieși de pe Promenade des Anglais și se integra în fluxul care se țâra din centimetru în centimetru pe străduțele înguste din orașul vechi.

Găsiră o masă afară, la una dintre cafenelele din piață. Anna își scoase scurta, se întinse languros la soare și se lăsă în scaun, proptindu-și brațul zvelt pe spătarul de alături.

— Și acum, povestește-mi, zise ea. Văd că nu faci parte din gașca de cretini a lui Poe. Cum ai ajuns să te încurci cu el?

Bennett îi povesti totul, de la anunțul din ziar până Ia servieta-diplomat sustrasă și bilețelul de la Susie, în timp ce Anna sorbea dintr-un *café crème și* mesteca tacticos din bagheta umplută cu șuncă pe care Bennett o comandase pentru el.

— Cam asta e, zise el, facându-i semn chelnerului să vină. Nu prea am de ales — asta presupunând că Poe nu glumește când zice că pune mâna pe mine, dacă dau bir cu fugiții.

Anna îi dădu dreptate, aprobând din cap.

— Nu glumește. Nu-i place să piardă. Și are prieteni, crede-mă. Pentru cinci mii, hai zece mii de dolari, ăștia ar fi în stare să-și omoare și mamele, zise ea, după care se uită la farfuria goală din fața lui Bennett și zâmbi strengărește. Iți recomand cu încredere sandvișurile.

Bennett mai comandă un sandviș și niște cafea.

— Nu pari prea îngrijorată la gândul de a lucra pentru un șef ucigaș. Sau faci și tu parte din categoria tolomacilor, ca toți ceilalți? zise Bennett, înclinând capul și privind-o de sus până jos. Mda, te-ai deghizat al naibii de bine, dacă e așa — fără costum negru, fără arme Ia vedere, fără urechi ca foile de varză, enumeră Bennett, după care se încruntă. Ușoare tendințe criminale față de micul dejun al semenilor, dar altminteri pari o tânără rafinată și bine crescută.

Ai putea trece drept o bibliotecară în vacanță, sau cam așa ceva. Genul de fată pe mâna căreia ai avea încredere să-ți lași câinele.

Anna se uită lung la el, cu un aer gânditor, în timp ce chelnerul veni cu cafeaua și cu un sandviș, pe care Bennett îl înșfăcă zdravăn, cu amândouă mâinile.

— Uitasem cât de măgulitori pot fi britanicii, remarcă ea, desfăcând hârtia de pe o bucată de zahăr cubic pe care o muie în cafea, uitându-se cum se înnegrește.

Bennett observă că nu avea inele pe degete, nici ojă pe unghiile îngrijite și scurte. Anna lăsă zahărul să se scufunde în cană, prin spuma laptelui de deasupra.

— Cred că e rândul meu acum, nu?

— Păi, nu strică niciodată să afli câte ceva despre persoana cu care lucrezi — origine, calificări, rude apropiate, apartenență religioasă, grupa sangvină, preocupări în timpul liber...

— OK, OK, făcu ea, ridicându-și privirea. Vezi că ți-ai pus sandvișul pe față.

Bennett își șterse firimiturile din colțul gurii și se aplecă în față, ca s-o asculte.

— Știi New York-ul?

Bennett confirmă cu o mișcare din cap.

— Ei, bine, reluă ea, eu sunt de pe Riverside Drive. Babacul era profesor la Columbia, mama se frământa pentru existență și făcea supă de pui, iar eu am crescut frumos, ca o evreică tare cuminte. Cred că ai mei sperau să mă îndrăgostesc de vreun dentist și să mă așez la casa mea, dar eu voiam să călătoresc. Așa că m-am lăsat de facultate în anul întâi și am plecat la Paris. Am avut norocul să mă angajez ca model încă din prima săptămână acolo, am început să nu mai port pe mine decât țigări Gitanes, negre și fumegânde, în fine, chestiile uzuale. Și pe urmă am cunoscut un tip. Era francez și fotograf pe deasupra, ceea ce înseamnă că o combinație mai proastă decât asta nici

că există. Fudul și îngâmfat, de nu-i ajungeai nici cu prăjina la nas, zise ea, amestecând în cafea și luând o sorbitură. In plus, se mai și droga cu cocaină. Priza ca un aspirator. Până la urmă, aproape tot ceea ce câștigam amândoi se ducea în nările lui, iar eu am descoperit că un manechin este doar o bucată de carne. Îți lași creierul acasă și nu observă nimeni, atâta vreme cât ești suficient de deșteaptă încât să-ți schimbi hainele suficient de repede. în fine, altfel spus, venise vremea să părăsesc Parisul. Pe urmă m-am gândit: unu la mână, sunt evreică, și doi la mână, sunt pe partea

bună a Atlanticului. Ar trebui să vizitez Israelul, să-i trimit babacului o carte poștală din Eilat, să-mi cunosc rădăcinile. Noi suntem tari la capitolul rădăcini, în State. Și uite-așa am nimerit în armată.

Bennett păru contrariat.

— Te-au recrutat?

— Poți să crezi sau nu, dar m-am înrolat de bunăvoie. Aveam douăzeci de ani și nu mai fusesem niciodată într-un loc ca Israelul. Domnea un spirit fantastic în perioada aia — noi contra celorlalți, Saddam, fundamentaliștii arabi — și simțeam că trebuia să mă implic. Pentru ce să mă fi întors la New York? Facultatea mi se părea o mare plictiseală. Așadar, m-am înrolat și a fost OK. Am ajuns sergent. Sergentul Hersh.

Lui Bennett îi venea greu să și-o imagineze pe fata mlădioasă și grațioasă din fața lui mărșăluind camuflată în anosta uniformă israeliană.

— Și cum a fost?

— A fost palpitant la început — patrule de graniță, chestii antiteroriste. Pe urmă a devenit rutină. Cred că așa se întâmplă peste tot, chiar dacă este periculos. După un timp, parcă făceam muncă de poliție. Dar am învățat multe, zise ea, zâmbind. Pun pariu că sunt singura femeie din Nisa care știe să conducă un tanc.

Bennett privi înjur Ia celelalte mese, unde un grup pestriț de cucoane atent gătite se adunaseră la o cafea, înainte de a lansa un atac asupra magazinelor.

— Nu se vede nici un șofer de tanc, zise Bennett. Asta-i cavaleria Saint Laurent, înarmată până în dinți cu cărți de credit. In fine, continuă. Ai decis că nu vrei să fii prima femeie general din Israel.

Anna clătină din cap.

— Nu era de mine așa ceva. Mi-au ajuns trei ani. In ultimele luni, situația s-a înrăutățit urât în teritoriile ocupate, iar chestia asta a fost prea mult pentru mine. Mi-aduc aminte că ajunsesem să mă trezesc din somn, întrebându-mă câți oameni o să văd împușcați sau morți din cauza grenadelor. Și, de fapt, sunt americancă. Nici măcar nu era țara mea, zise ea, ridicând din umeri. Prin urmare, nu m-am mai înrolat din nou. Aveam niște bani economisiți și m-am gândit să mă duc încet-încet spre casă, prin Europa.

Anna luă cana de cafea și se uită la Bennett, fără să-1 vadă însă, cu ochii pironiți în trecut. Bennett așteptă în tăcere, până când fata se simți în stare să continue.

— Voiam să văd Veneția. Părinții mei fuseseră acolo în luna de miere și tot timpul plănuiau să revină. îmi venise ideea să-i aduc eu acolo și să ne întâlnim. Și atunci l-am cunoscut pe Poe. El m-a agățat Ia una dintre cafenelele alea din Piața San Marco.

— Incredibil! Și să nu-mi spui că ți-a propus să te plimbe cu gondola.

— Dar nici mult n-a lipsit s-o facă. în fine, îl știi și tu acum. Mare artist, nimic de zis, așa că după ce am umblat cu țipi pentru care noțiunea de amantă însemna o bere și o giugiuleală bună, el mi s-a părut cu totul altfel. Lucru valabil și despre felul cum înțelegea să-și întrețină iubita. Cele mai bune hoteluri, avion particular, haine, flori, pe scurt, tot tacâmul. M-a dat gata, pur și simplu. Probabil

că nu eram așa de sofisticată cum îmi închipuiam, adăugă ea, strâmbându-se și ridicând din umeri.

Bennett încercă să-și imagineze contrastul dintre viața cazonă și coconul luxos oferit de Poe.

— Părea altceva decât să conduci un tanc, nu-i așa? în plus, e și bărbat bine, dacă întâmplarea face să-ți placă foștii absolvenți de la Eton.

Anna continuă să povestească, fără alte comentarii.

— Avea un apartament la Geneva pe vremea aia, așa că am locuit acolo — în fine, eu, cel puțin. El era veșnic plecat, cu treburile lui.

— Ce fel de treburi?

— Bănci, afaceri imobiliare — astea erau cele despre care vorbea. Mai erau și altele, despre care nu pomenea nimic. Armament, poate. Pentru un om de afaceri onest, avea cam mulți prieteni generali. Dar pe mine nu prea mă amesteca în chestiile astea. Stăteam tot timpul la Geneva, învățând franțuzește și așteptându-l să se întoarcă. Până când, într-o bună zi, după vreo doi ani, n-a mai venit deloc. L-a trimis pe unul dintre tipii lui cu un buchet de trandafiri și un bilet în care spunea că totul s-a terminat între noi.

— Vreun motiv?

— A ieșit totul la iveală mai târziu — tipul are o slăbiciune pentru puștoaice. Dacă ai făcut douăzeci și cinci-două-zeci și șase de ani, gata, te-ai ras, ți-a dat papucii. Alta la rând. Am auzit că acum e cu o puicuță franțuzoaică. Ai apucat s-o cunoști?

Bennett confirmă cu o mișcare din cap.

— Chou-Chou. în nici un caz genul de șoferiță de tanc. Cred că ai fost destul de supărată.

— Doamne, englezii ăștia! Destul de supărată, ha? îl maimuțări ea. îmi venea să-l strâng de gât, ticălosul naibii. Cum adică să-mi trimită un *bilet?* M-am simțit ca un abonament expirat.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse Bennett. Dacă ești așa de pornită, de ce-ai acceptat să lucrezi pentru el?

Anna oftă și își ascunse privirea în dosul ochelarilor de soare.

— Cincizeci de mii de dolari, de-aia, e bine? Babacul a murit anul trecut, iar mama e bolnavă. Am lucrat ca manechin și am o slujbă la o galerie din SoHo, numai că doctorii s-au mișcat mai repede decât pot ține eu pasul cu ei. Și uite-așa, din senin, săptămâna trecută mă sună Poe și îmi oferă cincizeci de mii *cash,* pentru o treabă de câteva zile. Mi-a zis că s-ar putea ca pregătirea din armată să-mi prindă bine, el știe ce-o fi vrut să spună cu asta. Oricum, am nevoie de bani, așa că iată-mă-s, am venit. Nu fac asta de plăcere, crede-mă. E pe bani, zise ea, sorbind ultima înghițitură de cafea și ridicându-se. Hai, la treabă.

Bennett reuși și el să se ridice în picioare.

— Da, să trăi ți, sergent. Mă duc să fac rost de transportor. Ne sincronizăm ceasurile?

Anne își îmbrăcă jacheta.

— Doamne, ce ți-e și cu englezii ăștia, zise ea. Spune-mi, voi vă nașteți așa, cu simțul umorului în voi, sau e o chestie de la care te molipsești?

Porniră cu mașina înapoi spre Monaco, Anna moțăind, iar Bennett mult mai bine dispus. Așa i se întâmpla întotdeauna lângă o fată frumoasă, iar dacă Poe o plătea pe tânăra asta ca să fie partenera lui însemna că avea niște calități care se vor dovedi utile. Nu părea prea încântată de englezi, Bennett recunoștea asta, dar după ce fusese mătrășită în felul ăla, nici nu era de mirare. Când viră brusc la dreapta pe Comiche, Anna, adormită, alunecă încet cu capul în lateral, oprindu-se pe umărul lui, așa că tot restul drumului Bennett visă fericit cu ochii deschiși: nu se mai opreau în Monaco; mergeau mai departe, în Italia, găseau un mic hotel pe coastă, unde avea el grijă să o facă să-și schimbe părerea despre englezi. Da, își zise el, și pe urmă

vor coborî din cameră, într-o dimineață, și vor da de afurisitul de Shimo, ocupat să toace mărunt clădirea cu mâinile goale.

Anne se trezi când mașina opri la intrarea în parcare și se trase de lângă umărul lui, frecându-se la ochi.

— Am ajuns acasă, o anunță Bennett. Dar presupun că știi locul, nu?

— Mi-a povestit Poe, dar n-am fost niciodată aici.

Poe apăsă pe butonul liftului, pentru etajul de sus.

— Nu-i mai confortabil decât la un cămin, dar terasa face toți banii. E și foarte practic pentru cazinou, dacă ai chef să joci.

— Du-te tu să joci. Eu fac un duș.

Bennett se uită la ceas.

— Stai un minut. N-ar strica să-i spunem lui Poe că ai venit. Cred că vrea să vorbească un pic cu tine.

— Ah, ce să spun, abia aștept, zise ea teatral, dându-și ochii peste cap.

Poe își păstrase dispoziția energică din ziua precedentă, comportându-se ca un regizor care îi dă instrucțiuni omului său de pe teren. Ii comunică lui Bennett numărul asistentului lui Tuzzi de la Cannes, care trebuia să aranjeze transportarea lor pe iaht, și abia după câteva minute în care se aferă exagerat pentru tot felul de detalii, ceru să i-o dea la telefon pe Anne. Aceasta apucă receptorul, făcând o mutră de parcă ar fi fost contaminat. Răspunse monosilabic, pe un ton rece, vizibil iritată de ceea ce îi spunea Poe. în cele din urmă, ridică din umeri.

— OK, te privește, sunt banii tăi, zise ea.

Țâfnoasă, închise telefonul și se întoarse furioasă spre Bennett.

— Dumnezeule!

— Ce s-a mai întâmplat?

— Mi-a zis să fac pe secretara pentru tine. Micuța domnișoară Hersh. Ce glumă proastă.

— A, nu știu ce să zic, remarcă Bennett. Mie mi se pare o idee destul de bună. Cum stai la stenografie?

— Nu la fel de bine ca la lupta corp la corp, așa că fa bine și păstrează-ți simțul umorului pentru altcineva, da?

Anna se ridică și se duse să-și ia sacul de voiaj.

— Unde-i baia? întrebă ea.

Bennett arătă spre etajul de dedesubt, după care se uită peste notițele pe care și le luase în timpul convorbirii cu Poe și sună la numărul din Cannes. Fata care răspunse îl salută ca pe un client privilegiat. își exprimă speranța că zborul de la Zùrich fusese plăcut, îi recomandă câteva localuri unde ar putea cina în acea seară și îl rugă să fie la Port Canto, portul din Cannes, a doua zi la cinci după-amia-za, unde îl va aștepta o șalupă, ca să-l ducă până la *Ragazza di Napoli.* Domnul Tuzzi oferea un dineu festiv Ia bordul vasului, unde domnul Bennett și asistenta lui (Bennett parcă o și vedea cum ridicase un pic sprânceana când rostise acest cuvânt) vor petrece, negreșit, o seară de neuitat. Asi-gurându-1 încă o dată că rămânea oricând la dispoziția lui, îi ură lui Bennett *bon voyage.*

Gata. O făcuse și pe-asta. Intrase în joc. Avea tot ce-i trebuia — valiză falsă, cărți de credit măsluite și o secretară agasată. Detaliile planurilor nu puteau fi puse la punct decât după ce ei doi vor avea ocazia să se orienteze pe iaht și să evalueze măsurile de securitate luate acolo. N-avea altceva de făcut decât să aștepte.

— Bennett? Există vreo bere în casa asta?

Anna venise sus, desculță și cu părul ud de la duș. Se îmbrăcase cu niște jeansi curați și cu un tricou, ceea ce îi aminti lui Bennett de bagajul ei sumar. O modalitate admirabilă de a călători, se gândise el atunci, numai că într-un sac mic de voiaj nu încăpea o garderobă adevărată. Se duse la bucătărie, de unde reveni cu două sticle de Kronenbourg.

— Știi, Anna, nu trebuie să te simți jignită, dar nu crezi că ți-ai adus prea puține lucruri?

WH!

Anna bău direct din sticlă, trăgând o dușcă zdravănă, după care răspunse:

— Nu, deloc.

— Am vrut să te întreb, de fapt, dacă ți-ai mai luat și altceva în afară de jeansi și tricouri? Niște toalete? Fuste? Chestii de genul ăsta?

— Toalete? Rochii, adică? interpretă ea, după care clătină din cap. Le-am lăsat la New York, împreună cu ținutele de bal, pălăriile de cocteil și blănurile lungi până în pământ. Vrei parada modei, nici o problemă — mâine mă îmbrac cu alt tricou.

Nu-i ușura deloc sarcina. O facea intenționat, de asta era absolut sigur.

— Știi, spuse Bennett, lumea crede că sunt consilier pentru investiții, iar tu treci drept... în fine, drept secretara mea.

— Mersi că mi-ai adus aminte.

— Nu mai fi așa irascibilă. E vorba despre afaceri, da? Gândește-te un pic. Ți se pare plauzibil ca un consilier pentru investiții, altfel spus, un personaj extrem de puternic din Zürich — despre care nu s-ar putea spune că reprezintă prototipul metropolei europene în

materie de vestimentație nonconformistă —, să aibă o secretară care umblă îmbrăcată în jeansi și tricou? Cam greu de crezut, nu?

Anna își mușcă buza de jos și oftă.

— Da, așa e, recunoscu ea.

— Prin urmare, o să trebuiască să-ți facem trusoul. Ținuta regulamentară, uniformă, cum vrei să-i spui. Asta înseamnă să mergem înapoi la Nisa, dar știu care e magazinul potrivit.

Anna ridică din sprâncene:

— Zău? Adică ai renunțat la ștaiful de la Savile Row?

— Dumnezeule! exclamă el. Ce ți-e și cu yankeii ăștia.

După-amiaza târziu îi prinse în magazinul unde Susie — acum un veac, parcă — își făcuse ferfeniță cartea de credit. Evident, vânzătoarea îl ținuse minte pe Bennett, iar când Anna intră în cabină, se fofilă lângă el, aruncându-i o privire ca o împunsătură în coaste.

— Félicitations, monsieur. Toujours les jolies nanas, eh?

— O colegă de serviciu, zise el, dregându-și vocea. Lucrăm împreună.

Fata zâmbi și se apropie de rândurile de umerașe, ca să verifice dacă nu omisese vreo toaletă suficient de scumpă.

Anna își făcu apariția. îmbrăcată cu un deux-pièces din mătase, era o revelație. Se mișca altfel acum, când purta haine adevărate, își zise Bennett; ca un manechin autentic, Anna se întoarse și își luă o poză tipică — bazinul împins în față, un genunchi scos în afară. înclinându-și capul, se studie cu un ochi critic în oglinda lungă până la pământ, fără să ia în seamă țâțâitul admirativ al vânzătoarei.

— N-arată rău deloc, îi zise ea lui Bennett. Crezi că fusta-i suficient de lungă pentru Zürich, sau acolo se poartă lungimea până la glezne?

Bennett îi studie picioarele pe îndelete. Fata asta nici nu-și dădea seama ce pierdea, îmbrăcându-se mereu în pantaloni.

— Nu, doar până deasupra genunchiului, spuse el. Elegant, dar foarte formal. De fapt, e un omagiu adus profesiei de secretară. în special picioarele dezgolite. Dar îți trebuie câteva fuste și alte câteva lucruri. Pentru pantofi, putem merge la Clergerie. E un pic mai încolo, tot pe strada asta.

îndreptându-se spre cabina de probă, Anna întoarse capul spre el.

— Dar de unde știi toate magazinele astea?

— Ții minte că ți-am povestit despre Susie? A vrut să-și facă mai multe cumpărături pentru acasă, în Anglia.

După două ceasuri și încă vreo șase halte, Bennett se declară satisfăcut că Anna era echipată corespunzător. Pentru el fusese o plăcere neașteptată să vadă transformarea ei dintr-o fată dură într-o femeie elegantă. Chiar Annei, care declara sus și tare că nu putea suferi să meargă la cumpărături, îi prinsese bine să simtă interesul evident al unui bărbat și admirația lui — în ciuda exprimării spirituale a lui Bennett. Spre deosebire de Poe, care își formulase flatările întotdeauna în fraze perfecte, de parcă le-ar fi învățat pe de rost dintr-un manual al libertinului, complimentele lui Bennett aveau un fel de căldură atrăgătoare, inedită, ca întreaga lui persoană, de altfel. Cel puțin atunci când voia să lase să se vadă acest lucru.

Erau prinși în dopul format în traficul de la ieșirea din Nisa, tipic pentru ora amurgului, când aerul mării era ușor viciat de mirosul de combustibil, iar huruitul isteric al scuterelor care zburau pe lângă ei făcea conversația aproape imposibilă în mașina lor decapotabilă. Bennett tânjea după calm, un pahar cu vin rece și, realiză el, ceva de

mâncare. Călcând hotărât pe pedala de accelerație, se băgă brutal în fața unui camion care mergea spre Italia, flutură agasat din mână când șoferul vehiculului îl claxonă furios, după care viră din scurt spre mare și spre Villefranche. Nivelul zgomotului scăzu imediat.

— M-am gândit că s-ar putea să te superi, având în vedere că am sărit peste masa de prânz, îi zise el Annei, care se aflase la numai câțiva centimetri de botul camionului. Ți-ar plăcea un pic de pește? Cumpărăturile astea fac o foame de lup.

— Mă mulțumesc cu faptul că am scăpat cu viață.

— îmi pare rău, dar așa mi-a venit atunci. Știu câteva restaurante drăguțe în port și, cum spunea Wellington, nu poți cere armatei să mărșăluiască pe burta goală.

— Napoleon. Napoleon a zis asta.

— Așa o fi. In fine, ca să vezi cum sunt francezii. Mereu cu gândul la rația de mâncare.

In sfârșit, cu o buclă largă, Mercedesul intră cu botul într-unul dintre prețioasele locuri de parcare din Ville-franche, de unde coborâră pe jos spre salba de localuri de pe chei. Era devreme pentru cină, așa că ospătarii pregăteau încă mesele de afară, fixând cu cârlige fețele de masă din hârtie, împărțind tacâmurile și paharele ca pe niște cărți de joc, fumând o ultimă țigară până când șuvoiul de clienți, în diferite faze de bronzare, începeau să apară în port.

Trecură în revistă meniurile afișate, care semănau izbitor de mult — teoria lui Bennett era că exista o singură bucătărie uriașă, care servea toate restaurantele —, după care aleseră o masă cu vedere spre apusul de soare. Cu un oftat de satisfacție, Bennet luă lista de vinuri și se uită la Anna.

— Bei vin, da?

— De ce nu?

— Nu știu, formația militară, tradiția evreiască...

— Vrei să zici cușer?

— Da, ăsta-i cuvântul.

— Am mâncat un sandviș cu șuncă, n-ai văzut? spuse ea zâmbind.

— Ba da, cum crezi că aș putea uita cum mi l-ai smuls de la gură, tocmai mie, care muncesc pe rupte. Ar trebui să-ți fie rușine pentru asta.

— Dar asta nu înseamnă că nu există o sumedenie de obiceiuri evreiești care sunt foarte bune.

— A, absolut. Ce vrei, alb sau roze?

— Circumcizie, pentru început.

— Bine. Perfect. O să luăm roze.

Timp de vreo jumătate de oră, uitară de rolurile pe care ar fi trebuit să le joace și discutară ca oricare alt cuplu pe care soarta vrusese să-1 aducă împreună, considerând că

trăiau o experiență interesantă, ba chiar plăcută. Cunoștințele Annei despre Franța se limitau la Paris, așa că îl rugă pe Bennett să-i povestească despre sud. Și el îi vorbi despre St-Martin, Avignon și Aix, despre oameni și anotimpuri; mereu dezinvolt, dar cu același entuziasm afectuos, care străpungea prin toată zeflemeaua aparentă. Nu o dată, Anna simți cum garda ei începe să cadă — o gardă pusă în funcțiune după experiența trăită cu Poe și pe care, deocamdată, nimeni nu reușise să o pericliteze cu adevărat. La fel, nu o dată, Bennett trebui să își impună să nu se mai holbeze așa la

ea, deși nu putea să nu admire cum soarele în asfințit picta lumină pe pielea ei și îi făcea ochii și mai strălucitori.

Chelnerul îi readuse la realitate.

— Monsieur Bennett? Téléphone.

Contrariat și iritat, Bennett intră în urma ospătarului în restaurant și ridică receptorul.

— Da?

— Te rog să mă ierți dacă te deranjez în timpul acestei cine intime, zise Poe, deși tonul lui numai a scuză nu semăna. Ai aranjat totul cu oamenii lui Tuzzi?

— Da. Ajungem pe iaht mâine seară.

— Splendid. Nici nu știi cât mă bucur că vă distrați așa de bine, dumneata și domnișoara Hersh. Ați făcut cumpărături, nu glumă.

— Dar de unde știați că suntem aici?

— Ți-am spus că o să fim cu ochii pe dumneata, așa, ca între prieteni. Să sperăm că data viitoare când o să vorbim, o să ai vești bune. *Bon appétit.*

înapoi, în drum spre masă, Bennett se opri câteva clipe și privi în lungul cheiului, care devenea acum tot mai gălăgios și mai aglomerat. Undeva, prin vârtejul acesta de oameni aparent inocent, se aflau și dobermanii umani ai lui Poe. Și se uitau la el chiar acum. II vor urmări cum

mănâncă. Se vor ține după el, înapoi, la Monaco. Dacă îi umpluseră și casa de microfoane?

Anna remarcă încordarea de pe chipul lui Bennett, când acesta se așeză pe scaun.

— Nu-mi spune, să vedem dacă pot să ghicesc, zise ea. La telefon a fost preaiubitul nostru conducător, care ne-a dat de știre că se ocupă de cazul nostru. Am dreptate?

Bennett confirmă din cap și mai turnă niște vin.

— S-au ținut după noi, probabil, toată ziua. Nu-i un sentiment prea plăcut, ce zici?

— Vezi? Ți-am spus că tipul nu-i deloc simpatic.

Timp de câteva minute, mâncară fără să vorbească, aruncând priviri din când în când la celelalte mese, toate ocupate acum. Tăcerea lor era înconjurată de crâmpeie de conversație jovială în tot felul de limbi, râsete, clinchet de pahare ridicate în cinstea vacanței. încă o seară veselă pe Riviera. Bennett împinse farfuria la o parte. I se tăiase toată pofta de mâncare.

— Ei bine, ai vreo idee pentru mâine?

Anna se aplecă peste masă și își înfipse furculița în maldărul de *pommes frites* pe care Bennett îl lăsase în farfurie.

— Depinde de locul unde ține Tuzzi servieta. Ofertanții or să ceară s-o vadă, așa că s-ar putea să existe șansa de a face schimbul înainte, dar nu trebuie să ne bazăm prea mult pe asta, zise ea, mestecând, înghițind și ridicând din umeri. Cred că am avea mai mult noroc după licitație. II filăm pe cumpărător și tăbărâm pe el, după ce coborâm de pe iaht.

Bennett începu să se dumirească de ce o recrutase Poe pe Anna.

— Ai multă experiență în chestiile de genul ăsta? Adică, ai sărit de multe ori la cineva?

Se uită la el, cu un surâs în colțul gurii.

— Prin comparație cu tine, presupun că da.

— S-a făcut, atunci. Așa rămâne. Dă-mi voie să-ți țin haina.

Bennett achită nota de plată și, lăsând cheiul în urmă, porniră amândoi pe strada abruptă care urca spre locul unde parcaseră mașina. Când ajunseră în dreptul unui *bar-tabac,* Bennett intră ca să cumpere un ziar și un trabuc. Anna se uită la ciorchinele de turiști din fața tejghelei, care se dădeau de ceasul morții, neștiind ce cărți poștale să aleagă.

— Ne vedem la mașină, bine?

Bennett se opri sub un felinar, ca să citească titlul zilei. Politică preelectorală, acuzații și promisiuni. Vârî ziarul sub braț și coti spre micul scuar unde își lăsase Mercede-sul. Anna stătea în picioare lângă mașină și vorbea cu un tip. Unul dintre ciomăgarii lui Poe, își zise Bennett, venit să mai aducă un mesaj de bunăvoință. Iuți pasul.

Totul se termină până ca el să apuce să strige. Tipul ridică brațul, mâna Annei îl plesni fulgerător peste față, capul tipului se smuci spre spate, iar pe urmă zvâcni violent înainte, când Anna îi prinse țeasta în menghina antebrațului cu care îl izbise în gât. Tipului i se îndoiră picioarele. Căzu la pământ ca un sac aruncat de sus.

Bennett își recăpătă glasul.

— Anna! Ai pățit ceva?

Fata își ridică privirea de la grămada umană prăvălită la pământ și trase aer în piept.

— Nu, nimic. Ia uită-te aici.

Și, arătând spre geamul din drepta volanului, trase afară un drug lung de fier, care fusese vârât între marginea portierei și sticlă.

— Jigodia naibii. încă treizeci de secunde și spărgea mașina.

Bennett se aplecă peste corpul bărbatului.

— Dar ce dracu' i-ai făcut?

— Lovitura clasică de gâtuire. își revine peste două-trei minute, adăugă ea, căscând și îndreptându-se spre portiera din stânga. Hai să mergem. A fost o zi grea.

Bennett conducea încet, în timp ce Anna picotea lângă el. Pentru a doua oară în câteva zile, fusese martor la niște gesturi de violență. Shimo i se păruse înspăimântător, însă demonstrația lui avusese un fel de detașare ritualică, singura stricăciune fiind bățul de bambus. Anna pusese un bărbat la pământ, ar fi putut cu ușurință să-1 omoare, dacă ar fi vrut, iar asta aparent la fel de flegmatic ca japonezul. încă o dată i se reamintea în mod neplăcut că era prins în ceea ce putea fi un joc dur.

Ajunseră înapoi în Monaco exact când primele stele apăreau deasupra cazinoului pentru a-i întâmpina pe jucătorii care ieșeau de-acolo neconsolați, fără noroc și fără bani, nevoiți să renunțe la visele lor cu caviar și șampanie pentru mult mai convenabilele sandvișuri cu bere. Limuzinele lungi și lucioase își debarcau pasagerii la Hôtel de Paris, unde tot foaierul răsuna de pupături în aer și de clinchetul fin al colierelor care se atingeau, acum, când fetele și unchii lor temporari se întâlneau la cină. Ce frumos ar fi fost, își zise Bennet, să intre acolo cu Anna, la un pahar de șampanie, și să uite de ziua de mâine. O privi cum dormea ghemuită lângă el, obosită de la lungul zbor cu avionul. O scutură ușor de umăr.

— Am ajuns.

Intră după ea în apartament, coborî în dormitor și lăsă sacoșele cu cumpărături lângă pat.

— Mersi, zise Anna și deschise fereastra, ca să simtă briza nopții. Unde-i camera ta?

— Păi, asta era, de fapt

— Ai ghinion, băiete, zise ea, trântindu-se pe pat cu un oftat Somn ușor pe canapea.

— Te deranjează dacă fac un duș?

— Nu, te rog, simte-te ca acasă.

Când Bennett ieși din baie, Anna era lungită de-a curmezișul patului, ținând în brațe o pernă. în somn, părea mai tânără și mai dulce. Bennett se gândi să-i facă un bine și să-i scoată cizmele din picioare, dar pe urmă se răzgândi. Dacă fata credea că voia să i le fure și se apuca să execute scurt o lovitură clasică din picior, proiectându-1 afară pe fereastră? Uitându-se încă o dată la fața ei, stinse lumina și urcă la etajul de deasupra, unde îl aștepta canapeaua lui castă și incomodă.

își turnă un whisky și se așeză acolo, pe întuneric, gân-dindu-se cât de radical i se schimbase viața. Ce departe i se părea acum St-Martin și cât de aproape era el, în schimb, de atâția oameni periculoși. închise ochii și văzu din nou mișcarea subită a Annei, când îl prinsese pe tip de ceafa, azvârlindu-1 apoi pe jos ca pe o legumă. Goli paharul, clătină din cap și întinse mâna ca să ia sticla.

capitolul 10

LZennettse trezi în acordurile postului de radio France-Musique și în aroma de cafea proaspăt pregătită. încă buimac de somn, crezu o clipă că se afla tot la St-Martin, unde Georgette era la bucătărie, iar pe el îl aștepta o zi plăcută, necomplicată și lipsită de primejdii. Pe urmă realiză cât era de înțepenit, după somnul chinuit de peste noapte, deschise ochii și își ridică precaut capul de pe perna improvizată din pantalonii făcuți sul. Ce rău îl durea ceafa! în timp ce

dormea, cineva îi implântase o șurubelniță în craniu, pe care o rotea ori de câte ori Bennett încerca să se miște. Coborî privirea și văzu pe jos, lângă el, pantofi, șosete, cămașă, o sticlă goală de whisky și un pahar răsturnat. Gemu, se ridică greu de pe canapea și se duse bâjbâind în bucătărie.

— Arăți ca naiba, zise Anna veselă. Cafea?

Bennett încuviință din cap și, mijindu-și ochii din cauza luminii, așteptă ca Anna să umple o cană și să i-o dea. Părea odihnită, proaspătă și mirosea a mimoze, de la unul dintre săpunurile scumpe ale lui Poe. Bennett se uită în jos, la șortul lui boțit, și se scărpină pe bărbia nerasă. Da, chiar așa, se simțea ca naiba.

— Mă duc să iau niște conturi, zise Anna. Ce-ar fi să faci un duș?

Bennett aprobă, dând prudent din cap.

— Da, sergent, să trăiți. Abluțiuni. Prezentarea la micul dejun, Ia opt fix.

Și își târșâi picioarele spre baie, ținând strâns cana cu amândouă mâinile. Anna se uita în urma lui, holbându-se fără să vrea la spatele lui bronzat, care se continua zvelt cu niște șolduri înguste.

O jumătate de oră mai târziu, fortificat de la aspirină și protejat de lumina crudă a dimineții cu niște ochelari de soare, veni și el pe terasă, unde îl aștepta Anna. Se ciupise un pic la bărbierit și își tampona bărbia.

— Rănit pe front, zise el, văzând privirea Annei. O să trebuiască să preiei comanda. Eu o să-mi iau concediu de boală.

— Eroul meu, spuse Anna, dându-i un com. M-am mai gândit, continuă ea. Să zicem că nu putem schimba servietele pe iaht. Asta înseamnă că o să trebuiască să-1 urmărim pe cumpărător.

Bennett mușcă din cornul untos și simți cum i se topește în gură. Aspirina începea să-și facă efectul. Poate că va scăpa totuși cu viață după ziua de azi.

— Dar e o mare problemă, reluă Anna. Cum o să-1 putem urmări, știut fiind că am lăsat mașina la Cannes?

Bennett se forță să-și pună mintea în funcțiune, deși abia începuse să stăpânească problemele de coordonare fizică necesare pentru a face față cerințelor de la micul dejun. Așa cum spusese Anna, mașina va fi la Cannes, iar ei vor părăsi iahtul într-un port de pe coastă, deocamdată necunoscut. Bun, dar nu era normal ca viitorul cumpărător să fie așteptat de cineva în locul de debarcare? Ba sigur că da, probabil ca să se poată deplasa până la cel mai apropiat aeroport. Și atunci, cum poți tăbărî pe cineva care merge cu mașina, când tu ești pe jos? Ce faci? Iei un taxi și te ții după el? Și pe urmă? Bennett simți încă un junghi neplăcut în țeastă, dar cumva, răzbind prin rămășițele mahmurelii, o soluție se căzni să iasă la suprafață.

— Bennett? Mă urmărești?

întinse cana ca să-i mai toarne niște cafea și, odată cu asta, îi veni și inspirația. Oamenii lui Poe vor urmări iahtul. Oamenii lui Poe vor fi prezenți la debarcare, indiferent unde va fi asta. Oamenii lui Poe vor avea o mașină și un mic arsenal. Oamenii lui Poe puteau să se ocupe de treburile murdare. Ce simplu! Tot ceea ce trebuiau ei să facă era să li-1 arate gorilelor pe cumpărător, după care să-1 lase în seama lor. Nespus de înveselit de această găselniță, Bennett îi zâmbi radios Annei, agitând energic bucățica de corn rămasă, ca un dirijor care își incită orchestra să atace finalul.

— întăriri, zise el. Asta era. Aducem trupele.

Și se apucă să-i explice.

— Nu, zise Anna, după ce-1 ascultase. Eu, una, nu mar-șez. Dacă-i lăsăm pe tipii lui Poe să recupereze servieta, eu nu mai primesc nici

un ban, insistă ea, privindu-1 crâncen, fără să clipească. Contez pe cele cincizeci de miare. Și doctorii la fel.

Dar Bennett o ținea pe a lui, entuziasmându-se tot mai mult la gândul unei rezolvări simple și inofensive.

— Lasă-mă să vorbesc cu Poe. Ia-o doar ca pe o soluție extremă, în cazul în care nu reușim să facem substituirea. Oricum e mai bine decât să pierdem servieta de tot, nu crezi?

Anna nu spuse nimic. începea să facă planuri pe cont propriu privind servieta, fără să ia în calcul vreun ajutor din partea lui Poe. S-ar complica inutil însă, dacă s-ar apuca să i le povestească lui Bennett. Așa că, după o lungă, dar aproape sinceră demonstrație de împotrivire, acceptă ca Bennett să dea telefon.

Zece minute mai târziu, afișând un zâmbet triumfal, Bennett se întoarse după ce vorbise cu Poe.

— Am stabilit totul, spuse el. Mardeiașii or să ne aștepte la coborârea de pe iaht. Or să fie deghizați în polițai francezi. Dacă n-am reușit să facem înlocuirea până atunci,

le dăm lor servieta falsă. Or să-l oprească pe cumpărător pe drum, sub pretextul unei percheziții pentru droguri, Camembert contrafăcut sau ceva de genul ăsta, și or să caute prin toată mașina. îi distrag atenția, pun mâna pe servieta autentică și o plantează în locul ei pe cea falsă.

Bennett făcu o pauză și clătină din cap.

— Mare pișicher, Poe ăsta. Auzi tu! Ține morțiș ca până la urmă cumpărătorul să afle că a achiziționat un fals — ceea ce nici n-o să întârzie să se întâmple, imediat după ce-o să meargă cu toată chestia la un laborator—și să ajungă să se răzbune pe Tuzzi. Știi cum a zis? „Să se învețe minte să mai umble după fete prin Ibiza."

— Da, știu, e bun de gură.

Bennett simțea că îi trecea deja mahmureala, cuprin-zându-1 în schimb o stare de euforie vecină cu beția. Nu le mai rămânea decât să-și joace rolurile vreo zi-două, să piardă convingător la licitație, după care să paseze servieta, cu probleme cu tot, forțelor polițienești personale ale lui Poe. Durerea de cap îi trecuse ca prin minune. Era loc, așadar, pentru o mică petrecere, ca să sărbătorească momentul.

Se întoarse zâmbitor spre Anna.

— Ei bine, domnișoară Hersh. Știu că este contrar politicii firmei ca directorii să fraternizeze social cu secretarele lor, dar având în vedere împrejurările, cred că regulile pot fi un pic ajustate, nu crezi?

Fața lui era imaginea fericirii. Anna nu putu să nu zâmbească și ea.

— Ce ai în vedere, de fapt? O serbare la birou?

— Un dejun, domnișoară Hersh, un dejun în oraș, zise el, privind-o peste ochelarii de soare. Vrei să-mi faci o plăcere, te rog? îți pui o fustă? Pantofi ca lumea? O să mergem la localul Chez Bacon, unde bucătarul-șef o să iasă să-ți pupe poalele rochiei, uluit de prezența unei cliente

atât de fermecătoare. Promite-mi. Să vezi numai ce pește nemaipomenit au acolo!

Ocupară pe rând dormitorul, ca să se schimbe și să-și facă bagajele pentru iaht. Dispoziția lui Bennett era molipsitoare, iar Anna constată, spre surprinderea ei, că se îmbrăca pe gustul lui: o rochie scurtă de in bej, fără mâneci, tocuri înalte și câteva picături în plus de Coco, la baza gâtului. își aminti de o reclamă mai veche la o apă de toaletă: *Parfumează-te bine acolo unde ți-ar plăcea să fii sărutată.* Se privi în oglinda din baie. Ar fi vrut s-o sărute Bennett? Mda, de gândit.

O aștepta la etajul de deasupra, gătit cu un blazer, pantaloni de flanel, o cravată de absolvent la Eton, șterpelită din dulapul lui Poe, pe care o asortase la cămașa lui bleu cea mai bună. Dacă se încheia și la șliț, își zise Anna, puteai merge cu el oriunde. îl privi, dând aprobator din cap.

— Nu-i rău. Ești destul de prezentabil.

Bennett se înclină.

— Nici la tine nu-i rău, mai ales pentru un cadru militar.

Bennett urmări mișcările interesante care aveau loc sub rochie în timp ce Anna traversă holul și se aplecă să pună jos bagajul. Toată tevatura asta avea să se termine repede, iar după aceea nu vedea de ce n-ar convinge-o să rămână cu el. Cum i-ar plăcea oare la St-Martin? Ce părere ar avea Georgette despre ea?

— Ți-ai luat tot? întrebă el. Sper că n-ai uitat de dineul festiv de diseară, pe iaht. Prespun că ți-ai adus și medaliile de pe front.

Anna deschise ușa apartamentului și se întoarse spre el. — încheie-te la șliț. îți ordon.

De când îl știa Bennett, „Restaurant de Bacon" din An-tibe era un fel de sanctuar pentru persoanele pe care le interesa mai mult peștele din farfurie decât cine ședea la

celelalte mese. Niciodată amețitor de monden, ba chiar ignorat de majoritatea celebrităților în devenire, era, cum ar spune francezii, *sérieux*— bucate alese, serviciu telepatic, o terasă lungă, la umbră, cu fața spre mare și note de plată memorabile. Bennett agrea aici lumina, atmosfera de calm, de bucurie concentrată și, în ziua aceasta anume, ideea că dulăii de pază ai lui Poe ședeau, probabil, nu departe, într-o mașină încinsă la soare, mâncând sandvișuri și asudând abundent.

Comandă două pahare de șampanie și propuse un toast — In sănătatea sergentului meu preferat.

Anna își înclină capul.

— Cunoști mai mulți?

Bennett își frecă bărbia gânditor.

— Nu prea. Și toți trebuie să se bărbierească. A fost un fel de compliment.

Se priviră lung, în tăcere, zâmbind, până când ospătarul își făcu apariția cu meniurile, tușind diplomatic.

— Pot să-ți recomand ceva? zise Bennett. Au și bave-țele — știi tu, pentru cei care nu mănâncă prea frumos. Ar fi păcat să-ți pătezi rochia asta.

— O să încerc să nu-mi curgă din gură, dar OK, o să-mi pun o bavețică.

— Bravo, așa te vreau. Ce ar merge la asta?

Ceremonia molcomă a mesei debută cu un Bandol alb și niște *ravioli* subțiri ca o foaie, nu mai mari decât niște timbre poștale. Lui Bennett parcă nu-i venea să creadă că fata aceasta fină și bine îmbrăcată de la masa lui snopise în bătaie un hoț de mașini. După cum arăta, ai fi zis că aici era locul ei, în restaurante de lux. Alături de cineva ca Poe.

— Spune-mi, ce-ai de gând să faci după ce se termină chestia asta?

Anna privi departe spre mare, pe urmă spre Bennett, remarcând contrastul dintre fața lui bronzată și albul șervetului de la gat.

— O să mă întorc la New York, probabil. Achit onorariul doctorilor, mă văd cu mama, poate îi povestesc și despre tipul ăsta pe care l-

am cunoscut în Franța.

— Și ce-o să-i spui?

Anna mimă că reflectează profund.

— Păi, să vedem. Dentist, nu e. Avocat, nu e. Evreu, nu e. Serviciu, n-are.

Bennett își șterse farfuria cu o bucățică de pâine.

— Aha, asta înseamnă că e fantastic. Visul oricărei fete.

— Dar tu ce i-ai povesti mamei tale?

— Păi, întâi ar trebui să dau de ea. Absentează nemotivat de când aveam șapte ani. Neoficial, sunt orfan.

Și îi povesti despre părinții lui plimbăreți. Poate că Annei i s-ar fi făcut milă de el, dacă ar fi sesizat vreo atitudine de autocompătimire și dacă n-ar fi făcut-o să râdă cu poftă. Uitase cât de atrăgători puteau fî bărbații cu simțul umorului și ce simplu era să te simți bine cu ei.

Bennett se opri și amândoi urmăriră o demonstrație de dexteritate cu care s-ar fi putut mândri orice chirurg: doar cu o lingură și o furculiță mânuite cu îndemânare, chelnerul desfăcea peștele de pe oase. Pentru un timp se concentrară asupra mâncării, uitându-se unul la celălalt din când în când, Bennett plin de solicitudine cu vinul, Anna simțindu-se din ce în ce mai relaxată.

Terminară de mâncat și se rezemară de scaune. Anna se uită la Bennett, care își inspecta bavețica.

— Am o menajeră acasă, la St-Martin, spuse el. Plăcerea ei e să-mi spună că englezii nu pot mânca fără să împroaște peste tot. M-a făcut și pe mine să cred asta.

— Crezi întotdeauna ce-ți spun femeile?

— Absolut. De când am făcut o pasiune pentru directoarea de la internat, când eram mic, femeile au făcut ce-au

vrut din mine, zise el zâmbind. Mi-aduc aminte că într-o zi ne făceam toți paturile în dormitorul comun, iar directoarea trecea în inspecție, ca să ne verifice. „Bennett", a zis ea, „dacă n-ai de gând să-ți faci patul ca lumea, noi doi n-o să mai fim prieteni." Pe urmă, a realizat ce spusese și s-a înroșit. Am fost nebun după ea un trimestru întreg.

— Câți ani aveai?

— Treisprezece. După aceea, mi-a zdrobit inima când a fugit cu profesorul de muzică. Nu m-am consolat niciodată. Sufăr după ea și în ziua de azi. Vrei să luăm niște fragi? Sunt minunați cu *crème fraîche.*

Veniră și fragii; minunați, într-adevăr. Bennett comandă o havană, la cafea. Continuară să discute, evitând amândoi viitorul apropiat, mulțumiți să savureze plăcerile clipei. Masa durase peste două ore și jumătate, dar li se păru că trecuse în câteva minute. Chelnerul tuși discret din nou și îi readuse cu picioarele pe pământ.

Bennett acoperi nota de plată cu bancnote de câte cinci sute de franci și privi înjur. Restaurantul era aproape gol. în lumina dulce a soarelui difuz de după-amiază, Anna parcă strălucea, cu brațele goale, mătăsoase și bronzate, cu obrajii ușor îmbujorați de la vin și cu licăriri jucăușe în ochi. Bennett se aplecă spre ea.

— Dacă vrei, rămânem și la cină.

— Asta îmi place la tine — îți stă mintea doar la joacă, dar la muncă, ioc.

întinse mâna și îi scutură scrumul de trabuc de pe reverul sacoului, adăugând:

— Dar mi-ar plăcea să mai venim aici.

Când sosiră la Cannes, taximetriștii lui Tuzzi îi așteptau în port — doi vlăjgani în alb, cu *Ragazza di Napoli* pe tricourile gata să pocnească peste piepturile late. Anna, Bennett și bagajele lor nimeriră în partea din spate a unei șalupe Riva strălucitoare. Cu un gâlgâit apos din țeava de

eșapament și câteva smuciri teatrale ale volanului, deloc necesare, de altfel, se strecurara printre celelalte ambarcațiuni și se îndreptară spre ceea ce semăna cu un mic bloc de apartamente, cam la vreo opt sute de metri în larg.

Ca hotel plutitor, *Ragazzaîi* lăsa rece pe Bennett, la fel ca oricare ambarcațiune, de altfel. Era monumental de urâtă, dar liniștitor de mare. Instalații, radare și antene de satelit creșteau din acoperișul cabinelor de pe puntea superioară ca într-un oraș. Baldachine din foaie de cort albă umbreau suprafața întinsă a punții în față și în spate, iar când urcară pe pasarela de la pupa dădură cu ochii peste o piscină ovală. Era mai degrabă o insulă decât o barcă, izolată cât se putuse de mult împotrivă oricărei intruziuni a mării înconjurătoare.

Un steward într-o uniformă albă și scrobită îi conduse la cabinele lor, plasate una lângă cealaltă. Szgnor Tuzzi era încântat să le ureze bun venit pe puntea din față, după ce se făceau comozi. Aveau nevoie cumva de ajutor la despachetat? Bennett se gândi la servieta falsă înfășurată într-un sveter, așa că îi făcu semn stewardului să plece, pasându-i o hârtie de o sută de franci, după care închise ușa, studiind atent interiorul cabinei și baia. Remarcă satisfăcut existența unui pat adevărat, dar și lipsa obișnuitelor orori nautice, cum erau chiuvetele acționate cu pompă. Parcă era într-o cameră de hotel. Singurul lucru care sugera viața pe mare era hubloul, deschis acum ca să lase să intre briza. Scoase capul și se uită la corpul imens al navei, care se pierdea în față, rotunjindu-se.

— Anna? Ești în regulă? Te-ai obișnuit cu tangajul?

Un braț ieși prin hubloul ei, cu un deget care îl pofti în încăperea de alături. Când Bennett intră în cabină, Anna îi astupă gura cu palma, nelăsându-1 să vorbească, după care se duse în baie, de unde se întoarse cu un ruj de buze și un șervețel de hârtie. Bennett se uită peste umărul ei, ca să vadă ce scrie. *E posibil să existe microfoane în cabine.*

Bennett privi înjur pe furiș și încuviință din cap.

— A, aici erai, domnișoară Hersh, spuse el pe un ton cât mai oficial cu putință. Păi, trebuie să recunoaștem meritul italienilor. Cazarea e excelentă. Dacă ești gata, cred că am putea merge să facem cunoștință cu gazda noastră.

Mulțumită, Anna îi făcu cu ochiul și ridică degetul mare. — Da, domnule Bennett. O să vreți să iau notițe?

— Nu, nu cred. Dacă o să ai nevoie de carnet, vii înapoi și-1 recuperezi.

Anna îi zâmbi dulce și îi făcu semn iarăși, de data asta ridicând degetul arătător.

Grupul de bărbați așezați în jurul unei mese joase se ridicară ca să-i salute pe Anna și pe Bennett în momentul când aceștia ajunseră pe punte; unul dintre ei ieși în față, cu brațele larg desfăcute.

— A, *Signor* Bennett. Bun venit pe *Ragazza.* Eu sunt Tuzzi.

Fața lui, care semăna la culoare și la aspect cu o bucată de piele tăbăcită, învechită și crăpată de vremuri, se fisură și mai mult când zâmbi, scoțând în evidență albul dinților, în contrast cu mustața neagră și groasă. Deasupra gurii avea un nas ca un cioc, ușor coroiat, și niște ochi derutant de deschiși, ceva între gri și verde. Ceea ce-i rămăsese din părul negru era pieptănat pe spate și strâns

într-o coadă de cal, lăsându-i dezgolit creștetul lucios și bronzat. Părul de pe piept, ceva mai abundent, îi ieșea în cârlionți din tricou sus, la gât. Dădu mâna viguros cu Bennett și pe urmă, inspirând teatral, închise ochii și scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să se dezmeticească.

— Iartă-mă, zise el. Dar cred că nu mai știu pe ce lume mă aflu. Cine e dânsa?

— Secretara mea, domnișoara Hersh, spuse Bennett.

— *Signorina!* exclamă Tuzzi, aplecându-se peste mâna întinsă de Anna și mângâind-o ușor cu mustața. *Non è vero!* Secretară? Prințesă!

Anna îi zâmbi și se luptă să-și recupereze mâna.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule Tuzzi.

— Enzo. Pentru tine, Enzo, zise el, după care își trase o palmă peste frunte. Dar ce nepoliticos sunt! Dați-mi voie.

îi luă pe amândoi ca să facă prezentările. Un corsican bătrân și smochinit, Monsieur Polluce din Calvi; domnul Kasuga din Tokio, scund, îngrijit și manierat; un bărbat de vârstă mijlocie, brunet, în ținută de croazieră și cu bijuterii de aur, Anthony Penato din California — „un bun californian", cum se exprimase Tuzzi. „Fumează și bea, nu ca mimozele alea nenorocite care țin la sănătate." Și, în sfârșit, un englez cu o față ageră, inteligentă, cu o mutră distrată și părul argintiu ca oțelul: lordul Glebe, consilierul de afaceri al domnului Tuzzi.

— Și să nu-1 uităm pe micul meu amic, Genghis, îi spuse Glebe lui Bennett, arătând spre un pechinez de culoarea caramelei, care zăcea pe o farfurie mare sub masă. Sau poate, întrucât eu sunt nobilul din regat, ar trebui să-1 numim Onorabilul Genghis. He, he, o mică glumă, nu-i așa?! Hmm?

— Aha, spuse Bennett. Zeul zburdălniciilor.

Și, vrând să fie drăguț, se ghemui, ca să-1 lase pe Genghis să-1 cunoască. Câinele deschise un ochi, îl studie pe Bennett și scoase un pufăit disprețuitor.

— Dar de ce stă pe un platou? se mai interesă BennetL

— Fiindcă e rece, bătrâne, spuse lordul Glebe. E o farfurie Willow Pattern din secolul al XVIII-lea. Merge cu el peste tot. Pechinezii suferă de căldură, mai ales la organele interne.

Când isprăviră cu plecăciunile și cu strânsul mâinilor, un tânăr vânjos se apropie ca să-i murmure ceva la ureche lui Tuzzi. *„Si*$_{t}$ *si. Andiamo.*^{u} Tuzzi se întoarse spre ceilalți:

— Acum, o să facem o mică croazieră înainte de cină. *Signarina?* Special pentru tine, am aranjat un apus de soare

perfect, dar întâi te rog să-mi permiți să-ți arăt bărcuța mea. Vino. Facem un tur de inițiere.

Spre mirarea lui Bennett, Anna păru încântată de invitație, zâmbind drăgălaș și luându-1 pe Tuzzi de brațul lui păros.

— întotdeauna m-au fascinat vapoarele, Enzo. E-ade-vărat că toate au un șurub de aur undeva în sala mașinilor?

în timp ce pășeau amândoi spre pupa, puntea vibră ușor, de la turbine se auzi un zumzet înăbușit și *Ragazza* se puse în mișcare.

Lordul Glebe le făcu semn celorlalți să se așeze.

— Domnilor, acum că ne-am adunat cu toții aici, poate că n-ar strica să discutăm câteva detalii. Fără îndoială, și domnul Tuzzi o să aibă de făcut câteva comentarii, pre-ciză el, zgâindu-se la el peste ochelarii foarte înguști. Din păcate, deși face eforturi curajoase să

vorbească bine englezește, adeseori greșește ținta, cum ați remarcat și voi, desigur, și n-aș dori ca în problema noastră să existe vreo neînțelegere.

înainte de a continua, își aprinse o țigară scurtă de foi.

— Licitația o să se țină mâine dimineață, după ce veți fi avut cu toții ocazia de a examina conținutul servietei. Eu, unul, trebuie să recunosc, nu mă pricep deloc la chestiile alea de-acolo, dar presupun că voi, dragii mei, știți bine despre ce este vorba. Poftim?

Bennett se trezi încuviințând înțelepțește din cap, odată cu ceilalți.

— Excelent. Acum, vă rog să mă scuzați că aduc și asta în discuție, dar trebuie atins subiectul plății. O să ancorăm în Marsilia, mâine, imediat după ce afacerea a fost perfectată. Am anunțat banca mea de-acolo să fie pregătită să primească un transfer de fonduri de la acela dintre voi care o să fie cumpărătorul. Presupun că fiecare dintre voi ați luat măsurile necesare împreună cu bancherii voștri, dar, firește, puteți oricând să-i contactați și de aici, de pe iaht.

Tipul ăla de-acolo — arăta cu trabucul în direcția punții de comandă — are toată tehnologia de comunicații. Nu mai e navigatul ca pe vremea mea, dar asta e. Până aici, totul e clar?

Din nou o privire de bufniță din partea lui Glebe, salutată cu alte mișcări cuminți din cap.

— Foarte bine. Mai departe. După ce ne oprim la Marsilia, eu și cumpărătorul o să dăm o fugă până la bancă, verificăm dacă s-a făcut transferul, servieta trece dintr-o mână în alta și-am lipit coada la prună.

Polluce, Kasuga și Penato făcură niște mutre încruntate și nedumerite, ceea ce nu-i scăpă lui Glebe.

— Ah, spuse el. Iertați-mă. O expresie. Sensul e că totul s-a rezolvat. Nu există nici o prună, evident, zâmbi el. E minunat de derutantă limba asta engleză. Nici nu mă mir că se folosește așa de mult în Comunitatea Europeană. Ei, bine? Aveți întrebări?

Kasuga ridică un deget.

— Rămâne sigur că o să coborâm pe uscat la Marsilia? Glebe confirmă cu o mișcare din cap.

— Bun, ca să știu atunci, să iau legătura cu colegii mei, reluă Kasuga.

— Bineînțeles, bătrâne. Presupun că toți o să vreți să schimbați impresii cu oamenii voștri. O să constatați că tânărul Benito, sau cum l-o chema de fapt, este foarte util. Știe pe ce butoane trebuie apăsat. De-a dreptul impresionant, pe cuvânt, dacă te gândești că e italian. Așadar, aveți toată libertatea să vă sunați secretarele, gărzile de corp și pe cei dragi, oricând poftiți. Dumneata, firește, domnule Bennett, adăugă el, zâmbind, n-o să trebuiască să mai suni, din moment ce o ai pe secretară aici — bună bucățică, nimic de zis. Avantajele șefului, ha?

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Dar este foarte eficace.

— în locul dumitale, aș fi cu ochii pe vulpoiul de Enzo, zise Glebe, coborându-și vocea. Un adevărat domn în multe

privințe, dar cu apucături de cotoi în călduri. Mare iubă-reț, dacă pricepi ce vreau să spun. Nici nu știu de unde are atâta energie. Dar spune-mi și mie, continuă el, trăgân-du-se mai aproape de Bennett. Cred că știu cam toate companiile financiare din Europa, însă Consolidated nu-mi spune nimic. A fost înființată demult, nu-i așa?

Bennett nu se gândise să născocească și o istorie a firmei, care să se asorteze cu cărțile de vizită, așa că pe moment se simți prins pe

picior greșit. Ca să mai câștige timp, ceru un trabuc pe care și-l aprinse pe îndelete.

— Lord Glebe, vă spun ceva, dar să rămână între noi. E doar o fațadă.

— Alia, mă gândeam eu, zise Glebe. Brunei sau ceva de genul ăsta, presupun.

— Niște saudiți, de fapt. Dar aș prefera să nu intru în detalii.

— Exact. Păi, banul tot ban e, indiferent de unde vine, spuse el și, uitându-se la ceas, se întoarse spre ceilalți. Vă rog să mă scuzați, domnilor. O să facem un tur pe punte. Cocteilul la ora șapte, cina la opt.

Și, aplecându-se spre pechinezul care dormea, îi spuse: — Ham, ham, bătrâne. Ham, ham.

Genghis se ridică somnoros de pe farfuria lui și amândoi porniră agale la plimbare, lăsând în urma lor niște nori de fum de trabuc.

*

Tuzzi descuie ușile duble care dădeau în cabina lui și le deschise cu un gest teatral.

— Și aici e modesta mea odăiță, spuse el.

Anna văzu imediat patul mare cu baldachin, tavanul cu oglindă, șemineul încadrat de doi fildeși uriași de elefant, draperiile din mătase grea, vișinie, mobila cu incfustații aurii și, pe un birou sub hubloul principal, ca nuca-n perete în ambianța aceasta mult mai potrivită pentru un bordel de lux, servieta-diplomat din aluminiu.

Se opri să se uite la un nud în mărime naturală, care avea o mână încleștată pe un sân și cealaltă pe o lampă.

— Ce cameră adorabilă, Enzo.

Bărbatul scoase un suspin pufăit și melancolic.

— Dar ce urât mi-e în ea. Trag un mic *pisolino* după-amia-za, vin la culcare noaptea. întotdeauna dorm cu pernele mele, cu amintirile mele. E tragic, făcu el, uitându-se la Anna ca și cum i-ar fi venit să plângă și luând-o de mână. Nu, viața nu e un castron cu cherry.

Anna îl mângâie pe braț și, aruncând o privire spre ceasul lui, tresări exagerat, ca și cum ar fi fost extrem de surprinsă.

— Aoleu, Enzo, ce târziu s-a făcut. Mă duc repede să mă schimb pentru cină.

— *Si, si* Te conduc.

Degetele lui alunecară pe spatele ei, până la mijloc, și își văzură de drum în jos, în timp ce Anna ieșea deja pe ușă. Ajunși la cabina ei, Tuzzi mai avu o criză prelungită de pupat mâna, după care cei doi se despărțiră. Anna se așeză pe pat, simțindu-se ca și cum ar fi fost pipăită de la un capăt la celălalt al iahtului.

Auzi un ciocănit la ușă. Dumnezeule, își zise ea, ăsta tot nu s-a săturat.

— Enzo, mă duc să fac un duș.

— Anna, sunt eu, Bennett. Poți să ieși un pic? Trebuie să stăm de vorbă.

Găsiră o fâșie de punte goală și se rezemară de parapet, privind siajul neted și lung care se întindea în urma vasului. Bennett vorbi primul, relatând ceea ce auzise despre desfășurarea licitației, încântat de ideea de a reveni repede pe uscat și de a-i pasa lui Poe restul problemei.

— Și tu? Ia zi! Tuzzi s-a purtat frumos? L-am văzut făcând pe fantele.

— Ba bine că nu! Să vezi ce făcea cu mâinile. Dar am văzut servieta. E în cabina lui.

Sprâncenele lui Bennett se arcuiră brusc.

— Ai fost în cabina lui? Anna, nu se poate, adică...

— Sigur că am fost. E pe biroul lui, lângă un prespapier în formă de Venus din Milo.

— Și acolo să rămână. Știi ce simplu e? Nu trebuie decât să ne facem numărul în seara asta și să pierdem licitația mâine. Și cu asta basta. Fără eroisme. Ți-ai dat demisia din armată, corect? Și nu cred că ai chef să te joci de-a v-ați ascunselea cu Lothario ăsta supraponderal. Mi-a povestit Glebe despre el. Un nemernic libidinos.

— Dar face așa mai mult de paradă, să știi. De fapt, e și el un italian din ăia care nu are nimic unde trebuie.

— Ce? făcu Bennett sideraL De unde știi?

— E un gen anume; fetele se prind imediat

Zâmbi văzând expresia de pe fața lui, un amestec de șoc și dezaprobare.

— Bennett, nu mai fi așa sever. O să faci riduri. Nu te mai frământa atât. Haide, vino — trebuie să ne îmbrăcăm de seară. Nu-i nevoie să stai după mine.

întreaga punte din spate a iahtului *Ragazza* era împodobită pentru cină, cu o salbă de luminițe înșirate de-a lungul prelatei. O masă rotundă, așternută cu argintărie și cristaluri, un aranjament central din flori proaspete și niște lămpi cu gaz, prevăzute cu globuri de sticlă, ocupa mijlocul punții. într-o parte, un steward aranja niște

frapiere cu gheață și șampanie pe un mic bar. Punctul ales pentru ancorare era oblic față de soarele care apunea, așa că o cărare de lumină roșcat-aurie dănțuia pe coca iahtului. Venind și el aici, unde ceilalți musafiri se adunaseră deja, Bennett îl văzu pe Tuzzi înveșmântat într-un caftan bleu, perorând de zor.

— ... și atunci i-o spun de-a dreptul. Amice, îi zic, dacă încerci să-i faci una ca asta lui Tuzzi, ți-ai pus capul în laț. *Capisă?*

Lordul Glebe oferea o interpretare în șoaptă asistenței nedumerite, când Tuzzi îl văzu pe Bennett în picioare lângă bar și se duse spre el.

— Ah, domnul Bennett. Ai ceva de băut? *Bene.*

După care, luându-1 pe Bennett pe după umeri și înde-părtându-se câțiva pași cu el, adăugă:

— Îți pun o întrebare personală, da? Ca de la bărbat la bărbat.

Bennett își îngropă nasul în paharul cu șampanie ca să scape de mirosul greu al coloniei lui Tuzzi.

— Sigur. Despre ce este vorba?

— Despre *bellisima* domnișoară Hersh. Sunteți foarte apropiați?

— Păi, știi și dumneata cum e. Avem o relație bună de serviciu. E o secretară clasa întâi, vorbește două limbi străine. O fată de nădejde.

— Nu, nu, am vrut să zic *apropiați.*

Tuzzi își adună umerii în față și făcu un gest de pompare cu mâna pe care o avea liberă, mișcând întrebător din sprâncene. Aluzia era clară.

— Aha, făcu Bennett. Te refereai la regulat.

— *Si, si,* confirmă Tuzzi, mișcând viguros din cap. Da, Ia regulat.

Bennett își netezi cravata de absolvent la Eton.

— Ferească Dumnezeu, nu. Avem niște norme foarte stricte la Consolidated, care interzic astfel de lucruri. Dăunează moralului. Nu te mai poți concentra la agenda de lucru, iar noi nu putem tolera așa ceva.

Tuzzi rânji și dădu iarăși din cap, satisfăcut.

— *Bene, bene.* Asta mă face fericit, zise el, bătându-1 ușor pe umăr. Știi, în Sicilia e *pericoloso* să-ți placă de femeia altui bărbat. Extrem de primejdios. Patinezi pe ouă subțiri.

— Da, am auzit că e foarte riscant în Sicilia.

Bennett luă o înghițitură de șampanie și încercă să își înăbușe senzația de indignare la gândul că depravatul ăsta

păros ar putea s-o pupe pe Anna. Indignare și, trebuia să recunoască — fiindcă și lui îi trecuse prin minte s-o pupe pe Anna —, și o împunsătură de gelozie. Slavă Domnului că mâine nu vor mai fi pe iaht. Dar să nu uite cumva să-i spună Annei să încuie bine ușa cabinei.

— Ah, zise Tuzzi, renunțând să-1 bată prietenește pe umăr. Uite că vine și domnișoara Hersh. *Ai, ai, ai,* făcu el, scuturând din mână, de parcă se fripsese la degete. Ce minunăție!

Bennett se uită la Anna oripilat. Se îmbrăcase cu o fustă care părea mai scurtă cu câțiva centimetri decât își amintea să fi fost când o cumpăraseră la Nisa și o bluziță foarte decoltată și scurtă, sub care i se vedea burta. Cuprins de un elan de concupiscență, Tuzzi îi ieși în întâmpinare și se folosi de pretextul de a-i săruta mâna pentru a efectua de-aproape o inspecție minuțioasă a sânilor expuși atât de generos. Mare bucluc de-aici o să iasă, își zise Bennett. Se duse cu un pahar de șampanie la Anna și așteptă ca Tuzzi să se îndepărteze suficient, ca să nu audă ce voia să-i spună.

— Ai înnebunit, șopti el. Ăsta e-n stare să spargă ușa ca să intre la tine.

Anna zâmbi, de parcă tocmai i se făcuse un compliment.

— îți place ținuta mea? E de protocol, Bennett, ai uitat?

Până ca Bennett să apuce să-i răspundă, Tuzzi îi chemă la masă, plasând-o pe Anna între el și lordul Glebe. în timp ce se așezau toți la locurile lor, un steward purtându-1 pe Genghis pe farfuria lui îngenunche și puse câinele, cu grijă, sub scaunul stăpânului. Glebe privi în jos și-i atrase atenția stewardului, bătându-1 ușor pe umăr.

— Doar un pic de pate de ficat, Piero, zise el. Și o franzelă din aceea subțire, ruptă în bucăți. Plus niște apă plată. Chestia aia oribilă ca sifonul îi dă gaze.

Penato, californianul, se întoarse spre Bennett, clătinând din cap.

— Am trăit s-o văd și pe-asta. Așa fac toți englezii cu câinii lor?

Dar Bennett se uita la Anne, care, toata numai zâmbet, îi dădea voie lui Tuzzi să-i aranjeze șervetul în poală.

— Cum? Scuze — da, câinii. Oricum, îi tratăm mult mai bine decât pe neveste.

Mulțumit de cum îi aranjase Annei șervetul, Tuzzi lovi ușor cu furculița în paharul cu vin și privi de jur-împre-jurul mesei.

— Dragi prieteni, fără afaceri în seara asta. E o seară festivă, în onoarea celei mai frumoase invitate. După dineu avem un film în mica mea sală de proiecție. *Ragazza* este acum la ancoră pentru restul nopții, așa că putem mânca și dormi confortabil. *Buon appetito!*

Bennett încercă să-și antreneze vecinii, Polluce și Kasuga, într-o conversație, dar cu prea puțin succes. Cei doi bărbați beau mai mult apă decât vin și păreau mulțumiți să păstreze o tăcere vigilentă. După primul fel de mâncare, Bennett renunță să se concentreze la acel *loup de mercare* fusese plasat în fața lui, privind din când în când la Anna, cu niște presimțiri din ce în ce mai rele. Iar ea flirta — flirta, în opinia lui Bennett, de-a dreptul revoltător — atât cu Tuzzi, cât și cu lordul Glebe, care încercau să se ia la întrecere unul cu celălalt, copleșind-o cu amabilitățile lor sofisticate.

— Și acum, draga mea, o tratație specială.

Glebe se aplecă peste peștele din farfurie, efectuând o intervenție chirurgicală delicată la capul acestuia, folo-sindu-se de cuțit și furculiță.

— Așa, poftim, zise el, întinzând furculița spre Anna. Ia un pic. Excelent animal, bibanul de mare, iar partea asta e delicioasă.

Bărbații de la masă amuțiră, cu ochii la Anna, care se aplecă, împingându-și umerii în sus și în față, ceea ce adânci considerabil valea, și-așa generoasă, dintre sânii ei.

In același timp, deschise gura, se linse pe buze cu vârful limbii și, fixându-1 pe lordul Glebe cu niște ochi mari de tot, supse foarte lent și deliberat bucățica de carne albă din furculiță. O interpretare care făcea inutil orice efort de imaginație, își zise Bennett

— Mmmm, zise Anna, *ce bun* e.

Toata masa răsuflă ușurată. Glebe zâmbi radios și își recăpătă controlul asupra furculiței tremurânde, în timp ce Anna se ștergea la gură cu șervetul. Tuzzi, nevrând să rămână mai prejos, ținu morțiș să o ajute să evacueze capul peștelui din farfurie. Bennett se uită furibund la ea. Fata îi surâse. Din celălalt capăt al mesei, Penato îi strigă lui Tuzzi:

— Hei, Enzo. Ajunge cu peștele. Ce film e în seara asta?

— *Momento,* zise Tuzzi, care încheie operațiunea și o mângâie pe Anna pe braț. în seara asta vine Fellini.

— Doamne Sfinte, zise lordul Glebe. Iarăși?

— Prietene, spuse Tuzzi. Fellini a fost un *?naestro.* Pe voi vă oftică fiindcă n-a fost englez.

Lăsând cuțitul și furculița din mână, Anna bătu din gene spre Tuzzi:

— Eu îl *ador* pe Fellini. Cred că e preferatul meu.

Lui Bennett îi venea greu s-o urmărească pe Anna, dar și imposibil să n-o facă. Tuzzi desfăcea patul în gând, de fiecare dată când se uita la ea. Seara se va termina cu lacrimi, de asta era convins, dacă nu cumva reușea să-i bage mințile în cap Annei în timpul filmului.

Dar când cina se termină și se mutară, cu coniacuri și trabucuri, în sala de proiecție, Tuzzi insistă din nou să aranjeze locurile pentru fiecare, rezervând două fotolii, în spate, pentru el și Anna. Luminile se stinseră, genericul de la *Amarcord* apăru pe ecran, iar Bennett se cufundă într-o ursuzenie profundă, care dură pe tot parcursul filmului. Lângă el, lordul Glebe adormi, cu Genghis la picioare, sforăiturile lor oferind un acompaniament profund coloanei sonore a peliculei.

Când lumina se aprinse la loc, Bennett își trezi vecinul, dându-i un cot.

— Ce? Ce? A, s-a terminat. Slavă Domnului! Nu-1 suport după masă. Fellini merge cel mai bine pe stomacul gol.

Bennett se ridică în picioare, își întinse mădularele și se întoarse. Era exact cüm se așteptase. Cele două fotolii din spate erau goale.

capitolul 11

> — *Oho,* spuse lordul Glebe când observă cele două locuri goale, se pare că am rămas fără gazdă.

Apoi, privind înjur prin sala de proiecție, cu o mutră ușor iritată, adăugă:

— Mă rog. Presupun că nu-mi rămâne decât să fac eu onorurile. Domnilor, dacă vreți să mai beți ceva înainte de culcare, vă rog să vă serviți de la barul situat pe puntea din spate. Sau sunt sigur că Piero e gata să vă facă o cacao bună, dacă îl rugați frumos. Eu, unul, mă duc la Moș Ene, mai zise el, aplecându-se să ia de jos farfuria lui Genghis. Avem o zi grea mâine.

Bennett coborî dedesubt. Fără să spere, de fapt, la un răspuns, se opri să bată la ușa Annei. Ciuli urechile câteva momente. Degeaba, liniște totală. Intră în cabină și se așeză bosumflat pe pat, cu un sentiment amar și confuz, de dezamăgire combinată cu gelozie. Parcă vedea că va face o noapte albă. Agitat și furios, se întoarse pe puntea principală, acum pustie.

Iahtul se cufundase într-o acalmie desăvârșită și, fiind fixat la ancoră, nici nu se mai clătina sub picioare, cu excepția unei unduiri lenețe, care legăna ușor puntea. Suprafața luminată a piscinei era aproape neclintită, înclinându-se lin ba pe-o parte, ba pe cealaltă. Aerul era plăcut, sărat, cald și nemișcat, iar stelele clar conturate. Bennett trase o înjurătură în barbă și se holbă spre țărm. In depărtare se vedea un mic port, cu luminițe multe desenând curba scobită a radei și cu un masiv de dealuri, mai negre decât

negrul cerului, ridicându-se în spatele unui ciorchine de case. O noapte nefericita, dar frumoasă.

Un foșnet stins, ca un târșâit de tălpi pe punte, îl făcu să întoarcă repede capul. Ceva era acolo, într-unul dintre hăurile adânci de umbră dintre luminile peretului despărțitor. Câinele lui Glebe,

probabil, care își făcea rondul de noapte. Curios, Bennett păși într-acolo, după care înlemni șocat, în momentul în care o siluetă ieși în lumină.

Anna era în pielea goală, cu excepția unui minuscul triunghi alb prins de șolduri, dar strângea la piept servie-ta-diplomat de aluminiu, iar ochii îi străluceau de mulțumire și ușurare. Smuci din cap spre pupa și, fără o vorbă, îl conduse pe Bennett, absolut uluit, înainte pe punte, până ce ajunseră la pasarela pe care se cobora la nivelul mării. Anna își lipi buzele de urechea lui Bennett.

— Intră tu primul în apă. O să trebuiască să înoți pe spate și să mă remorchezi. Eu o să țin servieta în sus, ca să nu se ude.

— Dar ce s-a întâmplat? Ești OK?

— Doamne Sfinte, Bennett. Mișcă-te odată.

Bennett își dădu drumul în mare, cu blazerul umflat de apă și cu cravata de absolvent la Eton plutind brav în fața lui, și o prinse pe Anna de subsuori. Având grijă ca servieta să nu se atingă de suprafața apei și mișcând din picioare, se îndepărtară de iaht, după care începură să înoate înapoi spre țărm.

Obosiți, după zece minute se odihniră, călcând apa. Nu se vedea nici un semn de viață pe *Ragazza,* nu suna nici o alarmă, nu era vânzoleală pe punte.

— Dar *ce* s-a întâmplat? Unde e Tuzzi?

— L-am scos din circuit, însă nu știu pentru cât timp. Haide. Vino.

încercară în continuare să miște din picioare la unison, lent și incomod — hainele lui Bennett, ude fleașcă, atârnau din ce în ce mai greu, pe Anna o dureau brațele

de la efortul de a ține servieta sus și, în plus, nici nu puteau scăpa din ochi *Ragazza.* Și așa, anevoie și cu mari chinuri, mai trecu o oră.

Intr-un târziu, umărul lui Bennett se lovi de prora ascuțită a unui velier acostat în radă. întoarse capul și văzu ușurat cât de aproape erau luminile portuare. După alte cinci minute atinseră fundul mării cu picioarele; apa uleioasă și vâscoasă le venea până la piept. Mai făcură cincizeci de metri și se așezară ghemuiți pe treptele de piatră care duceau de la plajă sus, pe chei. Lumina se revărsa în jos peste umerii și pieptul Annei, care gâfâia încă din cauza efortului.

— Bennett, termină.

— Cum adică?

— Nu te mai holba așa. Dă-mi cămașa ta.

Bennett își scoase blazerul și îi dădu Annei cămașa, stră-duindu-se din răsputeri să ignore felul în care țesătura udă se lipea de corpul ei. îl cam luase cu amețeală, din cauza oboselii. Dar bine că reușiseră. Scăpaseră teferi. Știa că oamenii lui Poe erau pe undeva prin port, cu ochii pe iaht. Nu trebuia decât să-i găsească, să le dea servieta-diplomat, iar pe urmă, hop acasă și o baie fierbinte. O mângâie pe Anna pe obraz.

— Bravo, sergent, ai făcut treabă bună. Decorația e pe drum. Hai să mergem să dăm de oamenii lui Poe și să ne descotorosim odată de servieta asta nenorocită.

Anna clătină din cap.

— Mai vorbim despre asta, dar nu aici. Și nu acum. Din locul ăsta o să înceapă Tuzzi căutările. Așa că trebuie s-o ștergem cât mai repede, zise ea cu o mutră gravă, privind înapoi spre iaht. Bennett. Te rog.

Bennett se căzni să-și îmbrace la loc blazerul îmbibat de apă.

— Mda, dar e al naibii de departe de-aici, indiferent unde te-ai gândi să mergi.

— Furăm o mașină.

— Excelent. Da, bineînțeles. Furăm o mașină. Ai vreo preferință la culoare?

— Cu două sârme, pornești imediat motorul. Știu eu cum se face, zâmbi ea, mult mai destinsă. Ai încredere în mine.

Bennett oftă adânc, auzind acest îndemn de rău augur, și privi precaut peste zid. într-un capăt al portului se aflau un mic hotel și niște prăvălii cu obloanele trase. Alături, trei restaurante, unul lângă altul. Alte magazine, niște case și drumul care ducea în sat. Dar mașini? De ce nu se vedea nici o mașină? După câteva clipe de panică, Bennett își dădu seama că peisajul cu cele trei restaurante i se părea destul de cunoscut. Da, ajunseseră în Cassis, or aici era interzis accesul cu autovehiculele pe chei. își aminti că trebuise să parcheze undeva mai sus de sat.

— Nu văd pe nimeni, zise Bennett, dar mai bine să nu riscăm și să evităm strada. Mergi lipită de zid.

Și așa înaintară pe plajă până în celălalt capăt al portului, unde nu se vedea nici o lumină. Nimic nu se mișca înjur. Nimic nu sfâșia liniștea nopții, decât scârțâitul și pâ-râitul rar al velaturii iahturilor acostate sau scrâșnetul pietrișului sub tălpile lor. Bennett se săltă peste zid și o trase pe Anna după el. Porniră apoi pe drumul pe care se ieșea din sat.

în hotelul din capătul portului, într-o cameră înghesuită, unde era zăpușeală, Gérard se frecă la ochi și se uită la ceas. Slavă Domnului că i se terminase schimbul. Se ridică de pe scaunul pus lângă fereastră și își trezi partenerul, zgâlțâindu-1.

— E rândul tău, până în zori. Distracție plăcută.

Și se lungi pe pat, simțindu-se lipicios și neconfortabil în uniforma de polițist, care nu-i venea deloc bine. Partenerul lui își aprinse o țigară, ca să mai gonească țânțarii,

și începu să se uite conștiincios în zare, la luminile de pe *Ragazza,* făcându-și curaj pentru cele patru ceasuri de plictiseală, cât va trebui să rămână treaz. Oricum, erau bani frumoși. *Le patron* plătea bine.

Anna și Bennett străbătură lent parcarea, căutând o mașină fără sistem de alarmă, încercând portiere și portbagaje, în speranța de a nu trebui să spargă un geam. Bennett se opri lângă un Peugeot 205 decapotabil, foarte prăfuit, și văzu că nu avea etichete adezive cu alarme de mașină și nici luminiță roșie care să clipească pe tabloul de bord. O strigă încetișor pe Anna.

— Pe-asta poți s-o pornești?

Anna se apropie de mașină.

— Sigur. Tu o deschizi, eu o fac să meargă.

Bennett se duse înapoi la intrarea în parcare, unde se aflau două tomberoane mari, puse acolo la îndemâna au-tomobiliștilor cu spirit civic, și pescui în ele, printre resturile de picnicuri luate la plajă, până găsi o sticlă de bere. O sparse ușor, izbind-o de zid, după care se întoarse la mașină, dotat cu acest cuțit din sticlă zimțat, cu ajutorul căruia făcu o tăietură în acoperișul din prelată. Băgă mâna prin ea și descuie portiera.

— Poftim, intră.

— Faci progrese, zise Anna, care se lăsă în genunchi și începu să bâjbâie pe sub tabloul de bord.

Cămașa i se ridicase deasupra mijlocului, iar Bennett rămase ca hipnotizat văzând bucățica aceea de bumbac, udă și transparentă,

întinsă peste un fund cum numai în vise ți se-arăta. Nu-i momentul, își spuse el. Concentrea-ză-te la treabă.

Mașinuța tuși, iar motorul dădu semne de viață. Bennett aprinse farurile și verifică indicatorul de combustibil; rezervorul era pe jumătate plin.

— Suntem acoperiți, spuse el. E suficient ca să ajungem la Monaco.

— Bennett, gândește-te. Nu-i bine la Monaco. Dacă apartamentul e păzit? Dacă e păzit chiar *pe dinăuntru? Nu,* trebuie să stăm de vorbă.

— Foarte bine, stăm de vorbă pe drum. Nu se-apucă ei să păzească apartamentul din moment ce-și închipuie că suntem încă pe iaht.

— Nu. Mergem în altă parte. Nu la Monaco.

— Anna, uită-te un pic la noi. Suntem împuțiți, uzi leoarcă, tu ești îmbrăcată cu o cămașă și niște chiloței minusculi, suntem într-o mașină furată și o fi deja vreo două noaptea. Ce-ai vrea să facem? Să tragem la Hôtel du Cap? Păi, arătăm a turiști respectabili?

— E imposibil să nu existe un loc unde să putem merge.

— O, Doamne. Bine, fie, zise Bennett, băgând în viteză brutal și pornind spre autostradă. Mergem la St-Martin.

— Bennett?

— Acum, ce mai e?

— Ești turbat pe mine, nu-i așa?

— Sunt groaznic de furios. Am reușit. Am luat servieta. Tu o să-ți iei banii. De ce să mai complicăm totul? Ce vrei mai mult, de fapt?

— îți spun când ajungem acolo, răspunse Anna din dreapta lui, rezemându-se de spătar, cu servieta între genunchi. Vrei să-ți povestesc ce s-a întâmplat?

— Nu, rosti el, cu ochii pironiți la drumul pustiu și cu piciorul pe accelerație. Ba da. Dar să mă scutești de detaliile sordide.

— Nici n-au fost. Ne-am uitat la film câteva minute, după care mi-a zis că vrea să-mi arate ceva.

— Extraordinar, vrei să ghicesc?

— Era luna...

— Care lună? Nu era nici o lună.

— OK, atunci erau stelele de pe cer. Oricum, am plecat din sala de proiecție, am privit stelele și pe urmă m-a întrebat dacă n-aș vrea să beau un pahar de șampanie, într-un loc plăcut și confortabil.

— De parcă ar fi greu să-mi imaginez unde. Doamne, doar am auzit destule replici neconvingătoare la viața mea...

— Crezi că eu nu? Așadar, surpriză-surpriză, mă duce la el în cabină — șampanie la gheață, lumini difuze, muzică, tot tacâmul —, dar nu vedeam servieta pe nicăieri. L-am întrebat, spunându-i că aș vrea să văd ce-i excită așa de mult pe toți afaceriștii ăștia barosani. Ah, zice el, e în seiful meu privat. O să ne uităm la ea mai târziu. Pe urmă spune: Ce zici de un pic de cocaină?

— Gazda perfectă. Sper că ai strănutat, măcar.

— Nici nu m-am atins. Dar el a prizat zdravăn, după care a vrut să pună mâna pe mine, așa că vreo două minute ne-am tot Rigărit în jurul patului. După aceea s-a oprit și, cu o mutră cam parșivă, a zis, OK, facem un târg: eu deschid seiful, tu îți scoți fusta. Eu deschid servieta, tu îți scoți bluza.

Bennett oftă.

— Cine-a zis că nu mai există romantism? Și? Stai, nu-mi spune. A vrut să te ducă la el acasă, ca s-o cunoști pe mai-că-sa.

— A deschis seiful. A deschis servieta — am vrut să mă conving că nu lipsește nimic dinăuntru —, iar pe urmă i-am făcut figura Malul de Vest, zise ea și tăcu o clipă. I-am tras un șut în testicule și l-am trosnit în cap cu o veioză. După aceea i-am vârât un căluș în gură și l-am legat de pat cu firul de la lampă. Apoi nu știu ce-a mai făcut, fiindcă am ieșit să te caut.

Bennett încetini la intrarea pe autostradă și se căută în buzunar, sperând să găsească niște mărunțiș umed. Nu spunea nimic, imaginându-și în continuare scena din cabina lui Tuzzi, fiind însă mult mai încântat decât voia să

recunoască totuși, fiindcă nu se sfârșise totul în pat. De fapt, nimic nu se sfârșise. Vor urma, categoric, eforturi de răzbunare, imediat după ce macaronarul și organele lui vitale își vor fi revenit.

— Mda, zise Bennett, în timp ce demara iarăși. E sigur că acolo n-o să mai fim invitati niciodată. Cât de tare l-ai lovit?

— Ce să zic? Tare de tot

— Bun.

Se îndreptau spre nord, ca să intre pe A7. în două ceasuri puteau fi la St-Martin.

La lumina anemică a tabloului de bord, Anna văzu cât de încordat era Bennett. Uitase de glumă. Era gelos. Ce drăguț, își zise ea, închizând ochii.

Pe Tuzzi îl dureau toate. Capul, testiculele și, mai mult decât toate, mândria care îi fusese grav rănită. După ce își recăpătase cunoștința,

se chinuise în dureri vreo jumătate de oră ca să-și tragă o mână din legătura strânsă, să dea alarma și să ordone percheziționarea iahtului. Acum, cu capul bandajat și o pungă cu gheață topindu-i-se între picioare, ședea împreună cu lordul Glebe pus la pijama, ' având deschisă în fața lor, pe masă, servieta găsită în cabina lui Bennett.

Glebe se încruntă și clătină din cap.

— Trebuia să-mi fi dat seama ce-i poate pielea. Numai impostorii fuduli își pun „onorabil" pe cărțile de vizită.

— Dar e un titlu, nu? făcu Tuzzi nedumerit.

— Oarecum. în esență, înseamnă că aștepți ca tăticul să dea ortul popii.

— Ce?

— Să moară, bătrâne. Pe urmă titlul se transmite, zise Glebe, clătinând iarăși din cap și studiind servieta. Mda, e o imitație, dar una teribil de reușită.

— Precis e mâna lui Poe la mijloc, zise Tuzzi.

încercă să pună picior peste picior, se strâmbă de durere și se răzgândi.

— Ce *stronzol* zise el. Numai el putea afla. O să-i smulg inima din piept. O să-1 fac să regrete că n-a rămas în turta mă-sii.

— Burta, bătrâne, burta, îl corectă Glebe, scărpinân-du-se în cap. Desigur, ceilalți n-ar avea de unde să știe că nu e servieta adevărată. Nu?

Tuzzi se holbă la el. Din cauza bandajului de la cap, avea o mutră de pirat rănit.

— Poate că nu. Numai că hârtiile sunt altfel.

— Dar asta știi doar tu, fiindcă ai văzut hârtiile adevărate.

— *Si.*

— Păi atunci, sunt de părere că licitația trebuie să decurgă așa cum a fost stabilit, zise Glebe. Desigur, cumpărătorul o să se prindă repede că a fost tras pe sfoară. O să vină să ne ceară socoteală. Noi, normal, o să ne arătăm șo-cați și oripilați, o să dăm vina pe Poe și o să ne unim forțele ca să-i venim de hac. între timp, îi trimitem pe flăcăi să-i caute pe Bennett și pe fată, iar banii *cash* de la vânzare rămân pe piața bancară, făcând dobândă până când îi dăm înapoi. Contează, oricât ar fi de puțin. Ce-i?

Tuzzi își țuguiase buzele și se legăna încet, în spate și în față. Pe urmă, zâmbi, dădu din cap și, ușor de tot, se bătu pe obraz cu arătătorul, exact sub ochi.

— *Bene.* Gândești ca sicilienii, amice.

— Zău? făcu Glebe. O, Doamne. Probabil că am plecat de prea mult timp din Anglia.

Bennett pipăi cu mâna de-a lungul pragului de sus de la ușă, până dădu cu degetele de cheia lui Georgette. Când deschise ușa de la intrare și aprinse lumina, sesiză mirosul bine cunoscut de levănțică, ulei de in și ceară de mobilă. Micul salonaș arăta, ca de obicei, impecabil.

Anna se uită înjur și fluieră ușor.

— Sigur nu ești însurat?

— De fapt, am vocație de gospodină perfectă, zise Bennett, intrând în bucătărie ca să caute niște cafea. Am glumit Georgette e autoarea. Lumea zice că-i o comoară, adăugă el, scoțând capul pe ușă. Dușul e la etaj. O să văd dacă pot să-ți găsesc ceva de îmbrăcat.

Așteptând să fiarbă cafeaua, Bennett își întoarse buzunarele pe dos. întinse cu grijă bancnotele ude pe fundul unei tigăi și le puse pe plită, ca să se usuce. Pașaportul îi rămăsese pe iaht, își dădu seama. La fel și al Annei. Așa că dacă le-ar veni ideea să plece din Europa, ar trebui să se gândească mai bine.

Banii începură să scoată aburi. Opri focul, se duse să vadă dacă Georgette socotise că măcar câteva dintre hainele lui meritau păstrate și înșiră pe pat ceea ce găsi. Când trecu prin dreptul ușii de la baie, o anunță pe Anna să-și aleagă singură.

Ce bine-i părea că venise la el. O clipă, se gândi să-1 sune pe Poe și să-i spună să vină să-și ia servieta. După aceea, viața putea reveni la normal. Ar putea să o plimbe pe Anna prin Lubéron, să meargă împreună la cârciumioare, să mănânce la restaurant fără să-i supravegheze nimeni, pe scurt, să reînnoade firul de unde rămăseseră — de la prânzul acela din Antibe. Dar, bineînțeles, Tuzzi nu se va lăsa și va veni după ei.

își scoase blazerul și îl atârnă peste un scaun, în fața sobei. Deși era o noapte călduroasă, îl luase cu frig și simțea nevoia să facă un duș fierbinte. De ce-or sta femeile așa de mult la baie? Ce-or face acolo? Găsi o sticlă de *marc* și își turnă un pic în cafea, ținând cana cu amândouă mâinile, în timp ce se zgâia la bancnotele care păreau aproape uscate în tigaie.

— Ce-i asta? Micul dejun?

Anna apăruse în pragul ușii de la bucătărie, îmbrăcată cu un tricou de bumbac și un șort, desculță, cu părul ud,

îmbăiată și zâmbitoare. O ștrengăriță adorabilă. Inima lui Bennett începu să bată mai tare.

— Ție cum îți place să fie preparat? întrebă el. Te las să păzești tigaia, cât mă duc să fac un duș. Ai grijă, asta e tot ce avem.

— Așa, care vasăzică, sergent, zise el peste zece minute. E timpul să avem o mică discuție, spuse el, poftind-o în salonaș. Avem o bucată mașină furată, câteva mii de franci *cash,* cărțile mele de credit, plus niște italieni teribil de su-părați, care or să vină să pună mâna pe noi din clipă în clipă, presupunând că Tuzzi se mai trezește. De asemenea, nu avem pașapoarte. Și, pentru ca totul să pară și mai interesant, o să ne trezim cu Poe pe cap, de îndată ce-o să afle ce s-a întâmplat — adică peste câteva ore, când barca o să ajungă la Marsilia, iar noi n-o să fim la bord. Da?

Anna confirmă cu gravitate, dând din cap și privindu-1 cu ochii mari:

— Da.

Bennett începu să se foiască prin cameră.

— Dar avem servieta, zise el. Iar servieta îți dă dreptul la cincizeci mii dolari *cash,* cu o mică, dar bine-venită recompensă de rămas-bun. Da? repetă el, oprindu-se locului.

— Da.

— Bine. Prin urmare, imediat ce se luminează de ziuă, ne suim în mașinuța noastră de furat, ne ducem la Poe, îi dăm servieta, luăm banii și fugim. Da?

— Nu, făcu Anna, clătinând din cap.

Bennett oftă.

— Am avut o presimțire urâtă că asta o să spui.

Se duse să ia sticla de *marc,* din care își turnă în cana goală.

— Ai tot evitat problema, încă de când am plecat de pe iahtul ăla afurisit. Uite ce e, îmi place să cred despre mine că sunt un om

rațional, zise el, simțind cum îl arde pe gât dușca de *marc.* Dar, cum sunt în joc siguranța și binele

persoanei mele — mai bine zis, dat fiind că mi-am pus fundul la bătaie la fel de mult ca tine —, cred că am dreptul să știu exact ce este în căpșorul tău prefăcut.

— Dă-mi și mie un pic din asta, zise Alina, întinzând cana, luând o înghițitură și înfiorându-se. Doamne sfinte! OK, Bennett, uite Ia ce m-am gândit.

Puse cana pe masă și inspiră adânc.

— Poe e un pungaș, am dreptate? Un pungaș bogat. Pe deasupra, e și un nemernic josnic, care mi-a distrus viața timp de doi ani. Intr-o zi, o să-ți povestesc totul. A fost rău, crede-mă. E o persoană infectă.

— Și vrei să te răzbuni. Ei bine, nu e...

— In parte e vorba despre răzbunare, sigur. Sunt și eu om. Dar am nevoie de bani pentru mama. Cincizeci de mii de parai nu înseamnă mare lucru în America, dacă ești bolnav. Vreau mai mult pentru servieta asta. Vreau mult mai mult, iar el are de unde să dea.

— Ce-nseamnă la tine „mult mai mult"?

Anna ridică degetul arătător.

— Un milion. Oricum, cel puțin tot atât s-ar fi scos pe servietă și la licitație.

— Un milion? Dar de ce nu două milioane? De ce nu cinci? făcu Bennett, prăbușindu-se pe canapea și clătinând din cap. E ridicol. Vasăzică, ai de gând să-i ceri unui pungaș notoriu și armatei lui de huligani să vină încoace, să-ți dea un milion de dolari, iar pe urmă să ne lase să ne vedem de drum. Și de ce crezi că ar face-o, mă rog?

— Fiindcă vor să-și recupereze servieta.

— Dar, fir-ar să fie de servietă păcătoasă, pot s-o ia înapoi când au chef!

— Da, dar mai întâi ar trebui s-o găsească, declară Anna, încleștându-și maxilarele. Ascultă-mă pe mine, Bennett Un milion nu înseamnă nimic pentru Poe. Nu-i mai mult decât una dintre afacerile lui mizerabile din Irak sau Africa. O să sară cu banul, o să vezi.

Bennett se uită la fața ei hotărâtă, fără urmă de zâmbet La naiba, femeia asta chiar vorbea serios. Ce plan aiurit! Ar fi un nebun să se amestece în chestia asta. Și-așa aveau destule necazuri cu Tuzzi, dar măcar Tuzzi nu știa unde erau ei acum. Poe va ști însă unde să-i caute, iar chestia asta nu-i va plăcea deloc. Nu, exclus să se preteze unei asemenea tâmpenii. Dacă Anna avea de gând să întoarcă foaia și să se implice în jocuri periculoase cu bărbați periculoși, n-avea decât, treaba ei! Dar fără el, categoric, pentru nimic în lume!

Ca la un semnal indicând încheierea unei ședințe, se ridicară amândoi în picioare. Anna se apropie de Bennett și-i cuprinse fața între mâini. Ochii ei întunecați, enormi, lichizi parcă în semiobscuritatea din cameră, erau numai la câțiva centimetri de ochii lui.

— Bennett. Ajută-mă.

Bennett nu-și putu întoarce privirea. Dar deși simțea cum se înmoaie încetul cu încetul, o părticică din el se detașase parcă, undeva deoparte, urmărind cu amuzament cum toată fermitatea lui ceda, slăbea și se spulbera. Realiză că își ținuse respirația, că avea umerii încordați.

— Of, la naiba, zise el.

Și pe urmă, din nou:

— La naiba.

Iar Anna se lumină toată la față.

capitolul 12

p

e când cerul începea să se lumineze, căpătând treptat nuanțe de gri, iar apoi de roz, Anna și Bennett își analizau situația imediată. Aveau nevoie de o mașină în bună regulă. Aveau nevoie de o ascunzătoare sigură. Aveau nevoie de un plan. Și aveau un respiro de nu mai mult de două ceasuri.

Bennett parcă nu se mai recunoștea. Grație combinației de *marc,* adrenalină, plus atitudinea de recunoștință a Annei, se transformase dintr-un fugar refractar într-o persoană cum nu se așteptase niciodată să devină, un om cu misiune. Voia să fie mai tare decât Poe și Tuzzi. Voia să pună mâna pe milionul de dolari. Voia să iasă învingător. Se foia de colo-colo prin salonaș, gândind cu voce tare.

— Bun, acum mașina. Avem mașină. întâmplarea face să fie la Monaco, dar sunt aproape sigur că nu ne spionează nimeni apartamentul. De ce-ar face-o, în fond? Poe n-are cum să afle că s-a întâmplat ceva dubios, decât după ce-o să ajungă iahtul la Marsilia. Tuzzi nu ar avea de ce să facă vreo asociere între noi și Monaco. Ne fofilăm până acolo, luăm mașina mea și o ștergem. Următoarea întrebare: unde mergem?

— Dar nu putem rămâne aici?

Bennett clătină din cap.

— E prea aproape de Poe. Oricum, Shimo știe deja casa. Și în plus, în satul ăsta n-avem cum să ne ascundem. Până la prânz ar afla toată lumea. Poate reușim să găsim un hotel mai încolo, pe dealuri, deși eu, unul, nu prea

mă dau în vânt după hoteluri, mai ales când știu că polițaii falși trimiși de Poe pot să-și vâre nasul în orice registru. Nu, cred că am o variantă mai bună.

Bennett se opri locului și se uită încruntat la servieta pusă pe canapea, lângă Anna.

— Dar n-am nici un chef să mă trambalez cu chestia asta după mine. E prea riscant. O lăsăm la Georgette. O să fie pe mâini bune. Georgette o să fie încântată să mai aibă un obiect în plus de lustruit, adăugă Bennett, privind pe fereastră.

Afară se luminase deja suficient de bine încât să poți deslușI formele bolovanilor din zidul casei, de pe cealaltă parte a drumului. In câteva minute, avea să se facă ziuă complet.

— Bennett? zise Anna, zâmbind.

Simțea schimbarea petrecută în el — dintr-un companion amabil, dar neimplicat, într-un adevărat partener la infracțiuni.

— Nu-i așa că a început să-ți cam placă toată treaba asta? îl întrebă ea.

— Absolut, zise el. Păi, ce poate fi mai încântător decât să te știi fugărit de niște țipi răi, înarmați până în dinți? exclamă el, luând servieta și stingând luminile. Hai să ne cărăbănim.

Străbătură în pas alert câteva străzi care păstrau încă mirosul de pietre reci din timpul nopții și cotiră pe fundătura unde locuia Georgette. Bennett auzi ecoul soneriei în casă și apoi scârțâitul unui

oblon care se deschidea. O mutră suspicioasă, cu un fileu turcoaz pe cap, se uită în jos la el, de la o fereastră situată la etaj.

— *Eh, alors,* spuse Georgette. S-a întors englezul. Care-i problema? Ți-ai pierdut cheile?

Bennett își duse degetul la buze și arătă din cap spre ușa de la intrare. Georgette oftă zgomotos, închise oblonul și coborî să le deschidă.

— Ea e Anna, zise Bennett. O prietenă.

Georgette cuprinse dintr-o privire tricoul, șortul și picioarele goale și își țuguie buzele.

— Ascultă-mă bine, Georgette. Te rog să ai grijă de servieta asta, în lipsa noastră. Ascunde-o bine. Să nu spui nimănui — e foarte important să nu spui nimănui. O să venim repede înapoi, ca s-o luăm. N-avem timp de explicații acum. Spune, faci asta pentru noi?

Georgette se uită de sus la servietă, arătând cu degetul spre ea.

— Și ce-i, mă rog, atât de prețios în valijoara aia?

— Documente. Acte de firmă. Nimic ilegal, pe cuvânt — doar că n-avem chef să ne cărăm cu toate astea după noi. Ai încredere în mine, încheie Bennett, cu un zâmbet lingușitor.

— Toată chestia asta pute. Da, fără îndoială e o *magouille,* decretă Georgette, dând satisfăcută din cap, de parcă ar fi rezolvat o problemă deosebit de dificilă. Ai dat de bucluc?

Bennett se uită la Anna.

— Păi...

— Exact cum m-așteptam, zise Georgette. Dă-o-ncoa-ce. O pun în *cave,* sub pietriș. încă o belea pe cap, de parcă n-aș fi avut și-așa

destule.

— Ești o dulceața, zise Bennett, sărutând-o și dându-i servieta.

Cu o mână în șold și cu cealaltă ținând strâns servieta, Georgette rămase postată în pragul ușii, petrecându-i cu privirea. Expresia bănuitoare de pe chipul ei se potrivea ca nuca-n perete cu nuanța țipătoare a fileului de pe cap.

Traversară în grabă satul, care începea să dea semne că se trezește la viață: motani care se furișau acasă după o noapte petrecută prin vecini, obloane care se deschideau, un val de aer cald și parfumat care ieșea din brutărie, acordurile unui radio și vreun virtuoz tușind în cârciumă,

undeva mai departe, clănțănitul unui tractor rablagit, care se încăpățâna să nu pornească, orologiul bisericii de șase ori. Bine că parcaseră mașina într-un ungher mai întunecos al pieței centiale, cumva în dosul paralelipipedului din beton care adăpostea niște *toilettes* publice în St-Martin.

Strânse pumnii tare când Anna se lăsă pe vine ca să lege sârmele și aruncă o privire prin scuar. în scurt timp, babele care își asumaseră de bunăvoie sarcina de a monitoriza venirile și plecările a tot ceea ce mișca pe-acolo își vor lua postul în primire — cele mai mahalagioaice pe scaun, în fața casei, cele mai discrete în dosul perdelelor de dantelă îngălbenite. Spectacolul unei tinere îmbrăcate în haine de bărbat și meșterind ceva la o mașină oferea materie primă pentru o dimineață întreagă de bârfe și supoziții. Bennett se gândi să dea o fugă până la Georgette, ca să-i ceară o fustă. Nu. Nu era timp pentru așa ceva.

Motorul pufai, căpătând viață, iar Bennett respiră din nou. Coborâră dealul, traversară drumul național 100 și se îndreptară spre est, având grijă să nu iasă de pe drumurile lăturalnice, în speranța că toți acei gendarmés din Provence nu-și mai vedeau capul de treabă

acum, pe timp de vară, împărțind amenzi ghinioniștilor care depășeau viteza pe autostradă.

La bordul iahtului *Ragazza,* care se deplasa încet spre Marsilia, lordul Glebe se pregătea să conducă licitația. Celorlalți li se explicase că Tuzzi avusese nenorocul să cadă, după ce băuse prea multă șampanie, așa că acum avea capul bandajat și șchiopăta nițel. Tot la fel, despre Bennett Ii se spusese că avea probleme cu finanțatorii lui, fiind nevoit să rămână în cabină pentru o teleconferință prelungită. Totuși, cum spusese lordul Glebe, planurile trebuiau respectate, toți de-aici erau oameni foarte ocupați, timpul însemnând bani, așa că nu exista nici un motiv pentru ca licitația să nu înceapă imediat ce se inspecta marfa.

Aidoma unui scamator cu recuzita completa, Glebe deschise servieta, arătându-le celor trei licitatori ceea ce conținea.

— Firește, zise el. O să-i puneți pe specialiștii voștri să examineze atent conținutul mai târziu, dar precis o să constatați că totul e în ordine — caietul de sarcini, rețetele-trăs-net, micile secrete de grădinărit și așa mai departe. Dar, lăsând gluma la o parte — și Glebe își luă aerul acela de sinceritate grijulie, folosit în nenumărate dezbateri soporifice din Camera Lorzilor —, țin să vă reamintesc că viitorul cumpărător al acestei serviete-diplomat o să poată controla toată piața neagră a trufelor.

Tuzzi își făcu semnul crucii, cu mișcări energice.

— Pe capul maică-mii, zise el.

— Intr-adevăr, Enzo, într-adevăr. Și Dumnezeu s-o binecuvânteze pe scumpa doamnă. Ei bine, cel care controlează piața neagră a trufelor este îndreptățit să se aștepte la un venit anual de ordinul milioanelor. Sunt convins că v-ați făcut cu toții socotelile, la fel cum sunt convins și că ofertele voastre or să reflecte beneficiul potențial — mult mai mare decât la Lloyds, chiar și în zilele lor de apogeu. Aveți întrebări?

Cei trei licitatori studiară șirul de flacoane și dosarele pline cu hârtii, afișând, din politețe, un minim interes. Ei erau oamenii cu banii, veniți aici ca să cumpere. Tehnicienii urmau să se ocupe de detaliile de analiză și verificare, iar dacă apărea vreo problemă, le era foarte simplu să dea imediat de Tuzzi. Nu aveau întrebări.

— Splendid, zise Glebe. Domnilor, vă rog să folosiți multipli de o sută de mii dolari. Ei, și-acum, cine mă ajută să pornim cu suma frumușică de un milion, așa, ca să ne încălzim un pic?

Kasuga ridică un deget. Penato aprobă din cap, iar Pol-luce la fel. Kasuga din nou, apoi o pauză.

— Am un milion de trei ori, spuse Glebe, adică un preț insignifiant pentru a căpăta o avere. Haideți, domnilor. Consider că putem mai mult. Domnul Tuzzi a depus o sumă în contul acestei serviete, dar din păcate oferta e departe de a se ridica la nivelul sumei. Cum? făcu el, ducând mâna la ureche. Aud ceva mai realist? Două milioane? Poftim?

— OK, zise Penato.

Kasuga ridică și el un deget.

Polluce se uită la fețele inexpresive ale celorlați doi ofer-tanți. Oare cât de mult erau dispuși să urce? Ăștia doi erau oameni de afaceri, urmărind doar profitul. Pe când el, Polluce, avea un alt scop, mai înalt: să bage Franța la fund. Colegii lui din Calvi îi încredințaseră mandatul de a obține formula, indiferent cât costa. Ii făcu un semn din cap lui Glebe.

— Eu licitez pentru Corsica, zise el și ridică trei degete. Trei milioane.

Glebe era radios.

— Bravo, Corsica, bună mutare! exclamă el, frecându-și palmele. Văd că începem să ne mai dezmorțim.

*

Gérard și partenerul lui ședeau într-un Citroën negru fără însemne speciale, în fața Clubului Nautic, la intrarea în Vieux Port, fumând și înjurând canicula, plictisul și uniformele boțite care le zgâriau pielea. Mai devreme în acea dimineață, îi sunase Shimo, din elicopter, ca să le spună că *Ragazza* pornise spre Marsilia, numai că șandramaua naibii nu se grăbea deloc. Așa se făcea că temperatura din mașină urcase la minimum 38 de grade Celsius, iar Gérard murea de sete și nu se simțea deloc în apele lui.

— *Putain,* zise el. Aș face moarte de om pentru o bere.

Partenerul lui își scoase ochelarii de soare, ca să se șteargă de transpirație pe față, și își mări ochii înspre larg. Ar merge și un *pastis,* își zise el, în barul de la Club Nautique,

iar pe urmă o masă în toată regula. Regimul forțat din ultimele zile, doar cu sandvișuri și pizza, îi făcuse praf digestia. Dacă mai continua așa, precis făcea o *crise de transit intestinal,* de asta era sigur. Luă binoclul de pe bordul mașinii și îl testă pe o fată într-un șort minuscul, care făcea cu mâna unei ambarcațiuni cu pânze plutind spre țărm. *Merde,* ia uită-te ce picioare are asta, direct de sub umeri.

Gérard văzu primul *Ragazza,* care se ivi agale și aruncă ancora la jumătatea distanței dintre uscat și île d'If. Până să ia binoclul de la partenerul lui, o șalupă țâșnise deja de la chei și se îndrepta spre iaht. Slavă Domnului că se întâmpla, în fine, ceva. Gérard văzu cum șalupa ajunse la *Ragazza,* unde un grup de oameni aștepta la pupa. Luă telefonul conectat la mașină și formă numărul lui Poe.

— Au venit. îi ia acum o șalupă.

Vocea lui Shimo răzbi prin păcănitul paraziților de pe fir.

— Câți sunt? Poți să-i identifici?

— Stai un pic.

Gérard văzu cum șalupa virează lent, întorcându-se cu spatele la *Ragazza,* pentru ca apoi să ia viteză. O siluetă postată la pupa iahtului, purtând pe cap un fel de turban sau bandaj, le făcea cu mâna, de rămas-bun. Gérard reglă binoclul, ca să prindă în vizor șalupa.

— Patru oameni, în spate.

Inițial nu prea clare, imaginile văzute prin binoclu începeau să se contureze, să capete detalii.

— E unul cu părul cărunt. Un japonez. Unul bătrân, slab. Unul mai tânăr, brunet

— Ala e englezul?

Gérard studie fața lătăreață și cărnoasă a lui Penato, comparând-o în gând cu trăsăturile tipului pe care îl văzuse la Monaco.

— Nu, nu e englezul.

— Și fata?

— Nu e nici o fată.

Șalupa se apropie de chei. Trei bărbați ieșiră din niște mașini parcate pe chei și se postară în capul scărilor. Gérard își continuă comentariul.

— Tipul înalt cu părul alb are servieta. El și bătrânul slăbănog se duc la un Mercedes. Ceilalți doi au Citroënuri.

— Urmăriți servieta. Mercedesul. Ținem legătura.

Shimo închise telefonul cu difuzor și își aprinse o țigară. De cealaltă parte a biroului, Poe ședea mușcându-și buza de jos și holbându-se

pe fereastră, încercând să cântărească toate posibilitățile. Servieta din mâna tipului cu păr alb era cea reală sau imitația? Reușiseră oare Bennett și Anna să facă substituirea? Fuseseră prinși? Erau încă prizonieri pe *Ragazza,* sau Tuzzi îi azvârlise deja peste bord?

Peugeotul intră târându-se în Monaco. Bennett parcă în primul loc liber care îi ieși în cale și opri motorul. Avuseseră noroc că ajunseseră până aici, având în vedere că de o jumătate de ceas acul indicatorului de combustibil coborâse complet sub zero. In timp ce urcau pe jos dealul care ducea la Place du Casino, doi bătrâni cu un pudel foarte îngrijit se opriră să se holbeze la ei, clătinând din cap cu un aer dezaprobator.

— Care-i problema lor? zise Anna.

— Cred că ai încălcat codul vestimentar din Monaco. Presupun că fata care iese pe stradă în izmene bărbătești comite o infracțiune reprobabilă. Dar, haide, mergi mai departe.

Apartamentul era exact cum îl lăsaseră la plecare — ceș-tile de cafea și farfuriile de la micul dejun tot în chiuvetă, patul nefacut, sticla de whisky goală pe masă. Anna aruncă la repezeală niște haine într-un sac de voiaj, iar Bennett desfăcu harta Michelin, unde se vedeau coasta și ținutul Vaucluse. Unde era localitatea aia în care nimerise din

întâmplare anul trecut? Undeva la altitudine mare, undeva pe lângă Banon.

— OK, spuse Anna. Eu sunt gata.

își pusese cizme, jeansi și un tricou, își udase părul, pieptănându-1 lins spre ceafa, și nici nu s-ar fi zis că avusese parte de o noapte albă, plină de încordare. Bennett împături harta și se ridică. Vor merge spre vest. își va aduce aminte pe parcurs și cum se numește locul acela.

înlemniră amândoi, auzind zbârnâitul telefonului — o reacție instinctivă, plină de vinovăție —, de parcă și cea mai mică mișcare i-ar fi dat de gol în fața persoanei de la capătul celălalt al firului. Telefonul sună de patru ori, după care intră robotul telefonic, cu vocea lui Bennett. Un țiuit. Glasul lui Shimo, metalic și precis: „Domnul Poe ar vrea să discute cu dumneata. Imediat."

Bennett se uită la ceas. Douăsprezece și jumătate. Probabil că licitația se încheiase.

— Asta e, spuse el. S-au prins că s-a întâmplat ceva. Hai, nu mai spălăm farfuriile, mergem.

Șofară în forță, ajungând în Aix după-amiază, înfometați, însetați și fericiți să găsească o masă la Deux Garçons, în sala din spate, unde era răcoare. Afară, pe Cours Mirabeau, turiștii formând o procesiune molcomă se plimbau la umbra platanilor. Spectatorii așezați la mese, majoritatea studenți care își trăgeau sufletul după examene, râdeau, flirtau și își numărau mărunțișul pe masă, ca să vadă dacă le mai ajungea pentru încă o cafea, încă un Perrier *menthe,* sau încă un ceas de șuetă la cârciumă. Orașul Aix alunecase în ritmul lui de vară leneș și relaxat.

Veniră berile și cele două *steak pommes frites,* iar când își mai potoliră foamea azvârliră o monedă în aer, ca să vadă cine comanda cafeaua și cine se ducea să-1 sune pe Poe. Bennett pierdu.

Alimentă telefonul cu fise și auzi vocea lui Shimo la capătul celălalt al firului. Se prezentă și ceru să vorbească imediat cu Poe.

— Am așteptat să mă suni, domnule Bennett Sper că ai vești bune.

— Păi, da și nu, răspunse Bennett, trăgând aer în piept Avem servieta, dar s-a produs o mică modificare în program. O să te coste un pic mai mult ca să o recapeți.

Poe tăcu.

— Ne-am gândit, de fapt, că un milion de dolari ar fi suma corectă. Bani peșin.

Poe pufni într-un râs gutural, încrezător, jignitor.

— Hai să lăsăm gluma, domnule Bennett Unde sunteți acum? II trimit pe Shimo să vă ia?

— Am vorbit serios. Un milion de dolari.

— Ai vorbit serios, domnule Bennett, așa ai zis? Faci o prostie. Faci o mare prostie. Haide, termină cu joaca. Unde sunteți?

— Sun din nou peste două zile. Să ai banii pregătiți, altminteri servieta o să ajungă la un alt proprietar, zise Bennett, închizând telefonul.

Ce nemernic îngâmfat! Bennett spera că fusese suficient de convingător la telefon.

Anna își ridică privirea de la harta pe care o întinsese pe masă.

— Cred că ăsta este sfârșitul unei frumoase prietenii.

Poe era un om care punea mare preț pe stăpânirea de sine, dar trebui să facă un mare efort ca să nu pară furios la telefon, când îl sună pe directorul băncii lui din Monaco, pentru a aranja să scoată un milion de dolari. Dacă rahatul ăla de Bennett credea că o să mai apuce să-i și cheltuiască, se înșela amarnic, fiindcă o să aibă un șoc urât. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să se arate la față, iar atunci va dispărea definitiv. S-ar putea chiar să fie amuzant

să-1 arunce din elicopter drept pe puntea iahtului lui Tuzzi, nu de alta, dar mai bine să-1 lase pe macaronar să lichideze porcăria asta începută tot de el. Da, iată un sfârșit frumos și simetric. Cumva înveselit de această idee, Poe îl trimise valvârtej pe Shimo la St-

Martin. Puțin probabil ca Bennett să fie atât de cretin încât să se ascundă în propria casă, dar cu amatorii ăștia nu se știa niciodată.

Peugeotul lui Bennett traversă râul Durance la Perzuis și o luă spre est, către Manosque. Pe drum, Bennett îi povesti Annei ce pățise într-o seară de iarnă, în anul precedent, când pornise în căutare de case de vânzare prin Haute-Provence, un ținut muntos și populat răzleț. Se înserase deja și, după câteva schimbări de direcție greșite și inspirații proaste, își dăduse seama că se rătăcise. într-o ultimă tentativă înainte de a se da bătut, o luase pe o șosea laterală. Dar șoseaua aceasta se tot îngustase, până devenise un drum de țară neasfaltat; undeva departe însă se vedea o lumină.

— Așa că am continuat să merg cu mașina într-acolo, spuse el, până am ajuns într-un loc extraordinar, înconjurat de podgorii, în mijlocul unei pustietăți desăvârșite. Dacă aș reuși să mai nimeresc acolo, ar fi ideal pentru noi. Vezi dacă dibuiești pe hartă Argimaud, imediat după Banon. Trebuie să fie undeva pe-aici.

— Și de unde știi că o să putem sta acolo?

— Fiindcă am rămas atunci noaptea, ca să dorm, și m-am împrietenit la cataramă cu abatele. I-a plăcut de mine că sunt credincios. A zis că pot să mă mai duc oricând.

— Tu, prieten cu un abate? îți arde de glume. Nu pari deloc bisericos.

— Nici el. Dar conduce mănăstirea. Știi, un așezământ religios, călugări, rasă monahală. O să-ți placă de el. Mare pezevenghi, o să vezi! Se crede un fel de Dom Pérignon reincarnat, ducând mai departe o lungă tradiție.

Anna clătină din cap.

— Cum adică?

— Călugări și pileală. Băieții ăștia chiar o iau în serios. Frăția lui Bachus, așa s-au botezat singuri. Cu un pic de noroc, s-ar putea să ajungem la timp ca să prindem cocteilurile de la vecernie.

capitolul 13

VVjunsă în Haute-Provence, după străzile aglomerate din Aix, Annei i se părea că nimerise pe altă planetă, cu un peisaj pustiu, sălbatic și frumos. Era un ținut necruțător, cu solul subțire și stâncos, cu arbori răzleți și piperniciți din cauza vântului care sufla nemilos prin valea Ronului. Trecură cu mașina pe lângă niște câmpuri împânzite de tufișuri pitice și dese de levănțică, plantate de-a lungul unor linii perfect drepte; apoi pe lângă o turmă de capre care dăngăneau cavernos din tălăngi, mânate câi-nește de niște ciobănești mițoși; în fine, pe lângă câteva panouri decolorate de vreme, care făceau reclamă la niște aperitive dispărute de mult, și asta pe kilometri întregi de viță de vie.

Traficul se împuțină, reducându-se în final la cele câteva tractoare care porniseră huruind spre casă, după o zi de muncă la vie. Oamenii de pe câmp se îndreptau de șale, oprindu-se din lucru, ca să se uite la mașina care trecea: își întorceau încet capetele, cumva deliberat, mijindu-și ochii din cauza soarelui crepuscular și plat — un gest care i se păru Annei stânjenitor și oarecum ostil. Schiță un salut, fluturând din mână, spre una dintre aceste siluete, care continuă însă să se zgâiască la ei, fără nici un fel de reacție.

— Ce-au pățit tipii ăștia? întrebă ea. N-au mai văzut mașină în viața lor?

Bennett ridică din umeri.

— Așa-i lumea de la țară. îi interesează tot ce mișcă prin fața bătăturii. Bine că n-am venit cu Mercedesul lui Poe. Numai despre asta ar fi trăncănit diseară în toate cârciumile din zonă. In satele de pe-aici nu poți nici să te scarpini fără să spună toți vecinii că ai luat purici.

— Și ție îți place așa ceva? în Manhattan trăiești fără să cunoști pe nimeni. Nici măcar vecinii.

Bennett se gândi câteva clipe la Georgette, Anny și Léon, la pungășiile meschine ale lui Monsieur Papin, la ambiți-tiile matrimoniale ale lui Madame Joux pentru fiica ei, la bârfele de la cârciumă, la nesfârșita curiozitate.

— Da, îmi place, spuse el. Am impresia că trăiesc în mijlocul unei familii ușor excentrice.

Anna îl mângâie ușor pe braț.

— Și eu ți-am stricat toate astea, așa-i? îmi pare rău.

Bennett clătină din cap.

— Nu, deloc. Mi-ai oferit posibilitatea să duc o viață plină de strălucire și aventură, să cunosc oameni fascinanți, care vor, probabil, să mă omoare. Cred că ne apropiem, spuse el, frânând la o bifurcație.

Suprafața rutieră se schimbă brusc, șoseaua asfaltată transformându-se într-un drum de țară plin de hârtoape, care urca lin, printre pâlcuri de brazi și arbuști sfrijiți, în-genuncheați parcă sub povara atâtor ani de *mistraL* Mașina înainta direct spre soare, așa că inițial, proiectată pe acest fundal, mănăstirea le apăru ca o construcție masivă și joasă, acolo unde se termina drumul. Bennett opri mașina lângă niște chiparoși prăfuiți. Peste ticăitul motorului care se răcea, se auzea corul foșnitor și insistent al miilor de greieri invizibili.

Mănăstirea fusese construită acum patru veacuri, în formă de H.

— Uite, acolo sunt arcadele, spuse Bennett. în cealaltă parte sunt dormitoarele comune. Clădirea mare din mijloc e pentru diverse — bucătărie, sală de mese, birouri,

camera de degustare, distilerie, apartamentul abatelui. Dedesubt există niște pivnițe uriașe. Impresionant, nu-i așa?

Anna își ridică privirea spre acoperișul lung și în ape, lipsit însă de cruci sau turle.

— Dar biserică nu există? Sau ăștia se roagă din mers?

— Păi, nu este vorba despre un ordin religios în sensul tradițional al cuvântului. E mai degrabă o mică afacere.

— Dar atunci de ce își zic „călugări*?

Bennett zâmbi amuzat.

— Păi, fiindcă au primit, cum spune părintele Gilbert, o dispensă divină de la autorități. Dar o să-ți povestească el mai bine despre asta.

Urcară pe o potecă destul de lată, acoperită cu pietriș gros. De o parte și de cealaltă, șiruri dese de lavandă umpleau zona dintre cele două aripi ale mănăstirii cu un fel de negură colorată. în fața lor, o scară scurtă, de piatra, cu treptele tocite în mijloc de la pașii trecuți pe-acolo veacuri de-a rândul, ducea sus la o ușă din stejar înnegrit, bătut cu ținte de fier. Sculptat în lintoul adânc din piatră era crezul mănăstirii: *In vino félicitas.*

Bennett trase de mânerul care atârna de lanțul de lângă ușă și auzi bătaia dublă a unui clopot, atenuată de pereții groși din piatră.

— Ai mai văzut vreodată de-aproape un călugăr?

Anna clătină din cap.

— Seamănă cu rabinii?

— Nu prea. Ăștia, în nici un caz.

Scârțâind din balamale, ușa se întredeschise câțiva centimetri, dând la iveală o față bronzată sub un ciuf de păr alb, care se zgâi afară, cu precauție, ca o broască țestoasă când își scoate capul de sub carapace.

— V-ați rătăcit, dragilor?

— Nu, răspunse Bennett. De fapt, am venit la părintele Gilbert

— Da? se miră fața de om, ca și cum Bennett i-ar fi dezvăluit vreo învățătură tainică. Părintele Gilbert, Dumnezeu să-1 aibă în pază, e la degustare. întotdeauna, degustă înainte de masa de seară, uneori mai multe ceasuri chiar. Asta e „ascultarea" lui, cum se spune la noi. Dar sunt sigur că ați bătut cale lungă ca să-1 vedeți, spuse călugărul, deschizând ușa mai larg și facându-le semn cu mâna. Intrați, vă rog, intrați.

Văzură acum că era îmbrăcat cu o rasă simplă, dintr-o țesătură groasă, maro închis, cu o centură la brâu și o că-niță din argint, pentru degustare, atârnând de un șnur din piele purtat la gât. Lipăind din sandale pe dalele de piatră, îi conduse pe sub o arcadă largă, intrând apoi într-o încăpere lungă, cu proporții clasice, unde soarele în asfințit arunca dungi de lumină printr-un șir de ferestre înalte și subțiri. Călugărul îi opri pe Anna și pe Bennett, ridicând mâna.

Douăsprezece figuri îmbrăcate în maro, ca niște imense păsări cu glugă, ședeau la o masă de refectoriu. Capetele lor, complet ascunse sub capișonul veșmintelor, erau aplecate deasupra unor pahare mari și borcănate. Grupuri de sticle nemarcate erau aranjate din loc în loc pe masă. Era o liniște totală, destrămată doar de zgomotul aerului aspirat de douăsprezece perechi de nări.

Anna îi șopti lui Bennett, care îi șopti călugărului:

— Ce se întâmplă aici?

Călugărul se trase mai aproape de ei.

— Părintele Gilbert le arată fraților calea spre inhalarea adâncă.

— Dar de ce și-au pus glugile pe cap?

Călugărul își împreună mâinile făcute căuș, le ridică la nas și își înălță privirea spre cer.

— Ca să capteze și să concentreze mai bine efluviul divin, când se ridică din pahar, fiule.

— Buchetul, îi spuse Bennett Annei. Adulmecă buchetul.

— Așa, mascați ca spiridușii? Incredibil, pe cuvânt.

Pe urmă, de jur-împrejurul mesei se auziră niște murmure, ca o litanie de comentarii ale călugărilor care relatau despre descoperirile făcute de nasurile lor. Bennett reuși să prindă diverse frânturi răzlețe, pe care i le împărtăși Annei, rămasă în continuare perplexă. „Nuanțe domoale de vanilie.. / „Fructele sunt bine echilibrate../* „O oarecare precocitate, fraților, nu credeți? Pare destul de avansat pentru un vin cu vechimea lui...** „Mirodenii, mure, da... nesofisticat, dar promițător.**

Așezat în capul mesei, părintele Gilbert își ridică paharul.

— Prea bine, fraților. Pălăriile jos și haideți să gustăm din pramatia asta mică.

își trase gluga de pe cap, pregătindu-se să bea, când îi văzu pe Anna, Bennett și călugărul.

— Dar stați așa. Ce-avem aici? zise el.

Se ridică în picioare și, ducând un deget la bărbie, se uită atent la Bennett.

— Mi se pare mie, sau ăsta e călătorul însetat de iarna trecută? Englezul atâtor sticle? Ba da, așa e. Vino aici, fiule, vino aici. Dă-mi voie să-ți urez bun venit.

Bennett se trezi încercuit de o îmbrățișare aromată, în care aburii vinului se combinau cu mirosul de îngrășământ și de lână încinsă, fiind pupat apoi pe amândoi obrajii. Fața lui Gilbert — mare, rotundă și rubicondă ca o cărămidă de calitate — era radioasă (de plăcere, spera Bennett, deși poate că și litrul de vin de la dejun avusese o contribuție la culoarea vie a tenului bunului părinte). După ce o cunoscu și pe Anna, pe care o primi cu căldură, îi luă pe amândoi ca să-i prezinte celorlalți călugări de la masă.

Frații adunați acolo afișau aceeași rumeneală ca părintele Gilbert, unii dintre ei fiind și mai împurpurați prin jurul nasului și pe obraji. In timp ce călugării dădeau prietenos din cap, surâzând și ridicându-și paharele, părintele Gilbert descrise responsabilitățile monahale ale fiecăruia.

— Uitați, fratele Luc este directorul nostru de vânzări pentru export — producem un vin de împărtășanie fortifiant foarte apreciat, pentru țările din Lumea a Treia. Fratele Yves se ocupă de dezvoltarea unor noi produse, în special băuturi tonifiante și lichioruri, deși nu renunță deloc la încercarea de a strecura și un absint *premium.* Mare păcătos!

Anna se uită la fratele Yves, un omuleț ca o pasăre, cu un aer benign și niște ochi jucăuși, adică antiteza întrupată a ideii de păcătoșenie.

— Dar ce-i rău în asta?

Părintele Gilbert se strădui din răsputeri să pară grav.

— Este ilegal, copila mea. Și asta de foarte mulți ani deja. Dar trebuie să recunosc că e *absolut* delicios. Dacă a mai rămas un pic, poate luăm o picătură după cină. Te liniștește la stomac și te face să visezi frumos.

Și prezentările continuară. Erau frați desemnați pentru toate tipurile de activități — ambalaje, planuri financiare, marketing, relații publice. Exista, cum le explică părintele Gilbert, o legătură seculară între ordinele monahale și binecuvântările alcoolului. El nu făcea decât să ducă mai departe nobila lucrare, cu diferența minoră că se dispensase cu totul de cerințele spirituale. Era o mănăstire a șanselor egale, deschisă oricăror congregații. Sau, altfel spus, o mică firmă comercială instalată confortabil într-un paradis fiscal religios.

— Cum, nu plătiți deloc taxe? întrebă Bennett.

— Slavă Cerului, nu. Nici o centimă.

Și părintele Gilbert se încruntă scârbit:

— Ce invenție scandaloasă și fiscul ăsta! Noi n-avem treabă cu el. Dom Pérignon n-a plătit niciodată impozite. Noi de ce-am face-o?

— Dar voi nu faceți șampanie, nu-i așa? întrebă Anna.

— Nu, copila mea, nu facem. Condițiile de-aici nu sunt propice. Și ce e șampania, în fond? Doar struguri care fac gaze, deși prietenii noștri din Reims n-ar fi de-acord nicidecum.

Și, acestea fiind zise, părintele turnă niște vin roșu în două pahare cu picior, umplându-le până la jumătate, și le dădu Annei și lui Bennett.

— Sper că puteți rămâne cu noi la masă. Avem un *?nar-cassin* pe care fratele Louis l-a călcat cu tractorul ieri, zise el, zâmbindu-le. Vedeți? Domnul dă!

— Da, cu plăcere, spuse Bennett. De fapt, ne-ar prinde tare bine dacă am putea sta aici vreo două zile. Avem o mică problemă.

Părintele Gilbert apucă o sticlă de vin de pe masă și, invitându-i să-1 urmeze, pomi cu un mers legănat spre o nișă laterală tapetată cu cărți.

— Luați loc, dragii mei, și împărtășiți-mi din necazurile voastre.

In timp ce frații se puneau pe treabă, pregătind cina, Anna și Bennett își povestiră pățaniile care îi aduseseră aici, la mănăstire. Părintele Gilbert asculta și sorbea din vin, dând înțelegător din cap, iar când auzi povestea evadării lor de pe *Ragazza,* gura i se rotunji de uimire.

— Absolut fascinant totul, spuse el la sfârșit. Ce viață palpitantă duceți voi, tinerii! Cred că o să vi se pară cam anost aici, din păcate. Dar ia spuneți-mi, adăugă el, flu-turându-și degetele dolofane prin aer, ca și cum întrebarea n-ar fi avut nici o importanță. Formula asta, serul ăsta magic — e autentic, ce ziceți? Are efect?

— Așa mi s-a spus, răspunse Bennett. Se pare că a avut un procent mare de reușită — 70-80 la sută, parcă.

Părintele Gilbert își umplu paharul, cu un aer gânditor.

— Ar fi o completare extrem de valoroasă la munca noastră de-aici, din mănăstire. Strugurii și trufele, cot Ia cot. Cine și-ar putea imagina o combinație mai plăcută? rosti el, ridicând din sprâncene și uitându-se la Bennett. Presupun că nu există nici o șansă să ajungem la o înțelegere? Un parteneriat oarecare?

— Păi... începu Bennett.

— Categoric, nu, spuse Anna.

— Vezi dumneata, părinte, zise Bennett, oficial, materialele nu sunt ale noastre. S-ar putea spune că le avem doar în grijă.

— A, a fost doar așa, *une pensée,* spuse părintele Gilbert. Hai, beți-vă vinul.

Puiul de mistreț, uns cu grăsime până ajunsese să strălucească, fusese prăjit la frigare în bucătărie, iar acum se odihnea pe un fund

de lemn în mijlocul mesei, cu un ditamai cartoful copt în bot. Cu mânecile de la sutană suflecate până sus, deasupra coatelor, și cu fața lucindu-i în lumina lumânărilor, părintele Gilbert decupăși servi porții din carnea de vânat negricioasă, pe niște farfurii de tablă cam turtite. Umplură paharele și tăiară felii groase din lipiile de casă. Singurele indicii de secol douăzeci erau cei doi musafiri în haine moderne. In rest, oamenii și lucrurile din jur păreau din Evul Mediu.

Conversația se derută în principal pe teme rurale — perspectivele producției de vin din acest an, capriciile vremii, riscul apariției mucegaiului la struguri, productivitatea grădinii de legume a mănăstirii. Nu existau dispute, nimeni nu ridica vocea, așa că nimic nu tulbura atmosfera de mulțumire profundă care plutea deasupra mesei. Anna era intrigată. De unde veniseră bărbații ăștia, care păreau fericiți să trăiască în iluzia timpurilor medievale?

— Am fugit cu toții din lumea afacerilor, spuse părintele Gilbert. Eu, bunăoară, am lucrat la Banque Nationale

de Paris. Alții au venit de la Elf Aquitaine, IBM, Bourse, Aérospatiale. Nu puteam suferi viața de corporație. Ne plăcea vinul. Acum cincisprezece ani, ne-am pus toți banii laolaltă, am cumpărat mănăstirea, care era părăsită dinainte de război, și ne-am făcut călugări. Niște călugări cam neconvenționali, după cum vezi, zise el, făcându-i Annei cu ochiul.

Tânăra părea complet nedumerită.

— Pot să vă pun o întrebare? N-ați avut neveste nici-unul?

Părintele Gilbert se rezemă de spătar și studie umbrele aruncate de flăcările lumânărilor pe tavanul boltit.

— Asta a fost o altă legătură pe care ne-am descoperit-o, zise el. Deliciile companiei feminine nu sunt de noi. Apropo — cum i se spune sugestiv chestiei ăsteia în țara ta?

— Poponar? zise Anna.

— A, da. O denaturare extrem de nepotrivita a unui cuvânt fermecător, zise el, clătinând din cap. Poponar. Ce ridicol. Ei, dar nu contează, nouă să ne fie bine, spuse el, râzând și ridicând paharul spre Anna. Să bem pentru zilele frumoase, cât mai multe cu putință!

Se aduse și brânza. Cu gesturi reverențioase, cineva o desfăcu din învelișul din frunze de viță de vie. Dar combinația aceasta de prea multă ospitalitate și prea puțin somn îi făcuse pe Anna și Bennett să tacă, apoi să picotească, îl refuzară pe fratele Yves, care voia să le dea din absintul lui făcut în casă, și îl urmară pe părintele Gilbert, care îi conduse în chilia de oaspeți, din aripa cu dormitoare. înainte de a se retrage, le lăsă o lumânare nouă și îi preveni glumeț că viața la mănăstire începea imediat după revărsatul zorilor.

Chilia era mică și urâtă: o fereastră ca o despicătură, o masă cu o carafă de apă și un castron, două paturi înguste plasate fiecare la perete, față în față. Anna se lungi pe pat, gemând încetișor.

— Cred că am băut prea mult vin.

Se ridică în capul oaselor, studiindu-și picioarele.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Sà-çi aduc un pahar cu absint?

Anna se strâmbă.

— Nu. Să-mi tragi cizmele din picioare. Eu nu mai sunt în stare.

Bennett trase fără succes de una dintre cizme. Era prea fixă pe picior.

— Bun, o să trebuiască să procedez după metoda tra-dițională, zise el. Scuză imaginea.

Și, întorcându-se cu spatele, încălecă peste picioarele ei, se aplecă în față și scoase prima cizmă.

— Bennett? zise Anna somnoroasă. Ceea ce ai făcut azi, ceea ce faci acum — apreciez mult.

— Face parte din serviciu, mormăi el, căznindu-se cu cealaltă cizmă.

Un chicotit molatic, adormit.

— Și, pentru un englez, să știi că ai un fund drăguț.

Când îi ridică picioarele pe pat, Anna adormise deja. Se aplecă și îi netezi părul de pe frunte, iar ea zâmbi, fre-cându-se cu capul de mâna lui, ca un pisoi gata să toarcă. Bennett stinse lumânarea. Auzea, pe întuneric, respirația ei egală. înainte să adoarmă și el, mai apucă să-și propună să-1 întrebe pe părintele Gilbert dacă la mănăstire existau cumva și condiții de lux, cum ar fi un pat dublu.

capitolul 14

[olluce numără bancnotele de cinci sute de franci și se uită pe urmă la fată, care le numără și ea, zgârâind cu unghiile roșii pe hârtie, după care le împături cu grijă și le puse în poșetă. Se spetise cu el toată noaptea. Fusese o afacere plăcută la sfârșitul unei zile de lucru extrem de fructuoase.

Fata ieși din apartamentul lui, iar Polluce ridică telefonul, ca să comande micul dejun. De la fereastră vedea Vieux Port și, mai încolo, necuprinsul albastru intens al Mediteranei. Va fi caniculă din nou, vremea perfectă pentru a lua prânzul în grădină la Passédat, înainte de a zbura cu avionul înapoi în Corsica. Lui Polluce îi plăcuse întotdeauna la Marsilia.

Făcu un duș, se bărbieri și se îmbrăcă, încântat de cămașa din voal bleu pal, ușoară ca un fulg, și de luciul discret al costumului de mătase închis la culoare. Orice bărbat trebuia să se îmbrace adecvat

vârstei lui, asta credea el. Nu ca bufonul ăla de Tuzzi, cu caftanele lui absurde și cu cămășile desfăcute până la buricul ăla păros. Aranjându-și încă o dată manșetele de la cămașă, ca să se vadă frumos de sub haină, se duse să deschidă chelnerului care ciocănise la ușă.

In timpul micului dejun, Polluce își permise să reflecteze la posibilitățile de a face șmecherii și de a scoate bani, pe care formula le va oferi lui și colegilor lui din Mafia Cor-sicană. Aidoma taților și a bunicilor dinaintea lor, nici ei nu-și iubeau vecinii din Franța continentală. Bunii corsicani,

adevărații corsicani doreau independența. Dacă francezii nu voiau să le-o acorde, atunci trebuiau să și-o ia singuri.

Polluce, care rareori afișa vreo emoție, zâmbi la gândul de a manipula piața de trufe franceză și de a scoate milioane din buzunarele francezilor. Fără îndoială, Mafia va considera potrivit să contribuie cu o parte din aceste profituri la mișcarea naționalistă corsicană, provocând și mai multe necazuri francezilor — necazuri finanțate chiar cu banii lor. Puțin lipsi ca Polluce să nu pufnească în râs, pentru prima oară de când scorpia de soacră-sa se turmentase de la prea multe pahare de Porto, căzuse de pe un scaun de bar la Bastia și dăduse ortul popii, cu mulți ani în urmă.

Se uită la ceasul de la mână. Intr-o jumătate de oră, va avea rezultatele de la analiza pe care o comandase în după-amiaza precedentă. Mai avea timp pentru un trabuc, în mod normal, nu și-ar fi permis un asemenea lux înainte de prânz, dar astăzi era o ocazie specială, o zi de sărbătoare și răsfăț. Luă un Montecristo dintr-o cutie din piele fină și strânse ușor țigara de foi între degete; era pufoasă, aproape suculentă. îi reteză vârful, o aprinse cu grijă și trase adânc prima gură de fum greu și aromat.

Scrumul se apropia de banderolă, banderola aceea de culoarea ciocolatei cu literele albe și simple, care i se păreau lui Polluce atât

de comune și agreabile, și tocmai când trăgea ultima oară din trabuc, apărură și musafirii așteptați: Bruno, vărul lui mai tânăr și totodată bodyguardul personal, și Arrighi, chimistul analitic, un tip străveziu, cu fața prelungă, îmbrăcat cu niște haine sumbre și arborând un aer lugubru.

După schimbul de amabilități, Arrighi puse servieta jos, se uită la Polluce și clătină încet din cap.

— Regret, dar trebuie să-ți spun că — flutură disprețuitor din mână spre servietă — chestia asta nu este ceea ce ne așteptam să fie. Documentele n-au nici o valoare.

Niște simple statistici, pe care oricine le poate obține, contra o suta de franci, de la Société Agricole.

Polluce stinse trabucul, cu o expresie imperturbabilă.

— Și serul?

— Apă, amestecata cu niște erbicid ordinar, bun cel mult să distrugă câteva buruieni. Sunt dezolat, făcu el, des-facându-și larg mâinile și ridicând din umerii ososi.

Polluce privi fix pe fereastră, încordat la față de la efortul de a-și ascunde furia. Era imposibil ca imbecilul ăla italian și slugoiul lui aristocrat să nu fi știut nimic! îl trăseseră pe sfoară. Stapânindu-și indignarea pe care numai un pungaș o putea simți când era escrocat de alți pungași, îi spuse să plece lui Arrighi, iar pe Bruno îl trimise să aștepte jos, în mașină.

Sună la biroul lui Tuzzi din Cannes, convorbirea fiind redirijată pe *Ragazza.*

— Tuzzi? Polluce.

— Hei, amice, ce mai faci? Ți-e dor de viața pe mare?

Tüzzi puse palma peste microfon și îi zise unui matroz să i-1 aducă pe lordul Glebe.

— Cred că știi de ce te sun.

Tuzzi se căzni să pară cât mai contrariat.

— Ai uitat ceva pe iaht?

— Lasăjoaca, Tuzzi. Am dat formula la analizat. E *merde.* E erbicid.

Urmă o explozie de uimire prefăcută din partea lui Tuzzi.

— Nu pot să cred așa ceva. *Non èpossibile!* Stai — a venit și Glebe.

Și, având grijă să vorbească suficient de tare, încât să se audă până la capătul firului, se lansă într-o cascadă de explicații.

— Amicul meu Polluce zice că formula nu e bună, că e o înșelătorie. A fost potcovit! E șocat. Și eu sunt șocat.

Ce putem face? Jur pe capul mamei mele. Bunul meu renume a fost târât prin pavaj...

— Prin noroi, bătrâne, prin noroi, îl corectă Glebe. Ia dă-mi-1 și mie la telefon.

Tuzzi îi pasă receptorul și se aplecă în față atent, în timp ce Glebe începea să depene povestea asupra căreia conveniseră amândoi în seara precedentă.

— Glebe la telefon, domnule Polluce. E o situație extrem de neplăcută, trebuie să recunosc. *Extrem* de neplăcută. Dar totodată așa se explică unele întâmplări care s-au petrecut aici, pe *Ragazza,* întâmplări care de-aseară nu contenesc să ne contrarieze. îl mai ții minte pe englez? Dar pe fată?

— Sigur că da.

— Când m-am întors ieri de la mica noastră reuniune din Marsilia, dispăruseră amândoi — pe șest, în mare grabă. Nimeni nu i-a văzut plecând; și-au lăsat toate lucrurile în cabine. Presupunem că s-au dus înot până la mal. Mă urmărești, domnule Polluce?

Polluce știa că va trebui să raporteze asta colegilor lui din Mafie. începu să-și ia notițe.

— Continuă.

— Vezi că începe să se lege? Au luat, probabil, tot ceea ce era în servietă — formula autentică — și au pus în loc numai falsuri, făcu Glebe, din ce în ce mai indignat. Domnule Polluce, cu toții am fost înșelați. Da, cu toții, repetă el solemn. Trebuie aduși în fața instanței. Trebuie să suporte consecințele.

Glebe se încruntă la Tuzzi, care dădea cu pumnul în aer și rânjea cu gura până la urechi. Macaronarii naibii, ce ușor se excitau!

— Or să aibă de suferit, spuse Polluce. Dar trebuie să-i găsim.

— Nu cred că au ajuns prea departe. Erau atât de grăbiți, încât și-au uitat pașapoartele. Le-am găsit în cabine.

— Or fi tot contrafăcute și astea.

— Imposibil, zise Glebe. Unul dintre ele e britanic.

Polluce mâzgăli un nume pe carnet.

— Aduceți-mi-le mie. Am relații la poliție. Dacă le dau pașapoartele, or să aibă un punct de pornire.

— La poliție? făcu Glebe. Nu știu dacă-i bine, bătrâne. Chiar crezi că trebuie amestecată poliția în toată chestia asta?

Tuzzi clatină violent din cap, cu o expresie de groază pe față.

— Monsieur Glebe, jumătate dintre polițiștii din Cannes sunt corsicani, iar unii dintre ei, corsicani adevărați. Ain mai colaborat cu ei în trecut.

Glebe se uită la Tuzzi și încuviință din cap.

— Splendid, splendid. S-a făcut, atunci. Mergem umăr la umăr cu băieții în albastru. O să ancorăm imediat în cel mai apropiat port, iar până diseară o să ai și pașapoartele. Unde ești cazat?

Polluce îi dădu adresa și numărul de telefon al hotelului unde stătea.

— Până diseară, da?

— Pentru un englez, cuvântul dat este un jurământ, dragul meu Polluce.

— E valabil și pentru Bennett?

— Din păcate, tipul e dubios. L-o fi altoit rău dădaca sau a mers Ia o școală proastă, nu știu.

— *Merde.*

Scârbit, Polluce închise telefonul și coborî la mașină, într-o chestiune de o asemenea importanță, cel mai bine era să discute cu căpitanul, față în față. îi spuse lui Bruno să dea drumul aerului condiționat și să pornească spre Cannes.

Tuzzi se aplecă și îl ciupi de obraz pe lordul Glebe — un gest de laudă pe care înălțimea sa îl găsi de-a dreptul dezgustător.

— Bravo, amice, bravo. Ce recital! Cred că o să te poreclesc Machiavelli.

Glebe se șterse pe obraz și își aprinse un trabuc scurt.

— Se pare că a mers destul de bine, recunosc. Așteptăm douăzeci și patru de ore, iar pe urmă îl sunăm pe Polluce și-i spunem că Bennett lucrează pentru Poe. Și în felul ăsta, băgăm lupul printre oi.

— Printre oi?

— Lasă, Enzo, nu contează. A fost o figură de stil.

Și, zâmbind, Glebe suflă un rotocol de fum în aerul neclintit.

— Hm, ți-aș atrage atenția că, din cauza atâtor emoții, ai trecut cu vederea exact lucrul cel mai important.

— Ha?

— Polluce a uitat să-ți ceară banii înapoi.

Tuzzi își trase o palmă peste frunte, după care își deschise larg brațele.

• — *Maestro!* Iți pup picioarele!

— Te rog, nu face asta, spuse Glebe. Doar nu vrei să ne bârfească tot echipajul, nu?

capitolul 15

Joe își ridică privirea de la masa de lucru, când auzi zumzetul elicopterului care se întorcea de la Monaco, aducând milionul de dolari pe care va avea grijă ca Bennett și putoarea aia ingrată să nu mai apuce să-1 cheltuiască vreodată. In mod normal, era un om dispus să aștepte când își dorea niște satisfacții, un adept al opiniei potrivit căreia răzbunarea era o mâncare mai bună rece decât caldă. Dar chestia asta îi punea răbdarea la încercare. Ani de-a rândul îl suportase pe savantul ăla posomorât, care veșnic voia mai mult timp, mai mulți bani și mai multe laude. Ca pe urmă totul să fie pus în primejdie de un măscărici ca Tuzzi. Iar acum să ajungă să fie de

două ori tras în piept de doi amatori, cu jocul lor penibil de-a v-ați ascunselea. Ei bine, nici nu știau ce surpriză îi aștepta. Doar gândindu-se la asta, Poe simți că i se ridică moralul. Fluierând binedispus, coborî să-1 întâmpine pe Shimo.

Japonezul trase fermoarul, deschizând geanta ieftină din nailon, și, sub privirile lui Poe, scoase din ea câteva teancuri din bancnote de o sută de dolari, pe care le puse pe masă.

— Sper să le aduci pe toate înapoi în foarte scurt timp, Shimo. Mi-ar părea groaznic de rău să le pierd. Au o mare valoare sentimentală.

Shimo încuviință din cap.

— Chestia asta o să-i scoată din bârlog, după care punem mâna pe ei. A sunat englezul?

— Nu încă, zise Poe, ridicând geanta și examinând interiorul. Unde crezi că ar fi mai bine să punem chestia aia?

Shimo scoase din buzunar o cutiuță de plastic cam de mărimea unei jumătăți de pachet de cărți de joc.

— Putem s-o coasem dedesubt, în căptușeala de pe fundul genții, aici în colț, sub bani. Raza de acțiune nu e prea lungă, de vreo cinci sute de metri, dar un dispozitiv mai puternic ar fi fost mai mare și implicit mai greu de ascuns.

Poe zâmbi, uitându-se la radarul minuscul din mâna lui Shimo.

— Păzea, Bennett. Ești monitorizat.

— Domnule Julian, ceva mă îngrijorează totuși, zise Shimo, lăsând radarul din mână și aprinzându-și o țigară. Dacă englezul negociază cu alții pentru mai mulți bani? Dacă negociază cu Tuzzi?

Poe trebuia să admită că era posibil. De fapt, exact asta ar face și el în locul lui Bennett: și-ar încerca norocul și ar vedea dacă, dând vreo două telefoane, nu putea scoate vreo câteva sute de mii de dolari în plus.

— Ai dreptate, Shimo, spuse el. Cred că n-ar strica să schimb o vorbă cu domnul Tuzzi. Prost cum e, poate ne scapă vreo informație.

Tuzzi și Poe se salutară extrem de politicos la telefon, de parcă ar fi fost doi foști colegi care nu se mai auziseră de un car de ani. Fiecare se declară încântat să afle ca interlocutorul stătea bine cu sănătatea — Tuzzi evită dinadins să pomenească de incidentul dureros de la care rămăsese cu o jenă la testicule —, asigurându-se reciproc de succesele continue ale afacerilor lor. Pe urmă Poe trecu la subiect

— Enzo, zise el, se pare că tu și cu mine am fost victimele unei tâlhării. Cred că știi la ce mă refer.

— Formula?

— Exact Ție ți-a fost furată o dată, iar mie de două ori — deși sunt dispus să trec cu vederea asta și să nu mai întoarcem mortul de la groapă.

— *Bene, bene.* Suntem oameni practici, tu și cu mine. Oameni civilizați.

Poe făcu eforturi ca vocea lui să nu denote dispreț.

— Intr-adevăr, Enzo, așa suntem. Și mai presus de orice, suntem oameni de afaceri. Prin urmare, ce-ți propun eu este să ne unim forțele ca să-i găsim pe englez și pe fată, să ne punem laolaltă toate informațiile de care dispunem, dacă pricepi ce vreau să zic. Ce părere ai?

— Dragă prietene — Poe se înfioră auzind apelativul —, asta e pentru mine o mare onoare, să lucrez mână în mănușă cu un om ca

tine. Dar spune-mi, coborî el vocea conspirativ. Știi ceva de ei? Ați luat legătura cumva?

Poe se uită la teancul de bancnote stivuite în fața lui. — Nu, nici gând. Dar tu? Ceva de unde să pornim? Tuzzi se gândi Ia pașapoartele, aflate acum în drum spre Polluce, la Marsilia, și la amestecul iminent al câtorva ofițeri de poliție corsicani. Oftă răsunător.

— *Niente.* S-au evaporat în aer, *pouf,* și ne-au lăsat cu mâinile goale. Și acum trebuie să căutăm acul în carul cu fân, nu?

— Ai pus oamenii să-i caute?

— Bineînțeles. Dar tu?

— Bineînțeles. Păi atunci, ținem legătura, da?

— Informațiile mele sunt și ale tale, amice. Pe capul mamei mele.

Tuzzi rânjea cu gura până la urechi când închise telefonul. Ii trecuse prin minte, nu o dată, că era foarte plauzibil ca Bennett și fata să se fi dus drept la Poe cu formula, ceea ce ar fi complicat serios lucrurile. Acum însă, nu trebuia decât să-i găsească el primul, iar cu Polluce și cu amicii lui din poliție, șansele erau promițătoare. Dădu ordin ca *Ragazza* să se întoarcă la Marsilia. Fetele din Ibiza mai

puteau aștepta. Se duse să-1 caute pe lordul Glebe, buna dispoziție și șonticăitul ca de crab, la care fusese silit, aju-tându-1 să mai uite de durerea dintre picioare.

Poe nu se așteptase la prea mult de la această convorbire, mai ales că, din principiu, punea la îndoială tot ce spunea Tuzzi. Dar era sigur că, dacă italianul ar fi avut un atu, n-ar fi rezistat să nu facă măcar o aluzie în acest sens, sau să nu încerce să vândă pontul mai departe. Prin urmare, miza era cine îi găsea primul pe Bennett și pe fată, or, aici avantajul era de partea lui, din moment ce contactul fusese deja

stabilit. Iar Poe estima că șansele erau promițătoare. Se resemnă să-și petreacă restul zilei lângă telefon, în așteptarea unor vești.

Anna și Bennett dormiseră până târziu și, când se duseră la bucătărie după niște cafea, constatară că mănăstirea era pustie. Frații plecaseră cu toții să muncească la vie, de unde huruitul îndepărtat al tractoarelor se auzea la fel de monoton și soporific ca bâzâitul albinelor de-aici, din tufele de levănțică.

Anna aștepta să fiarbă ibricul cu apă pe soba de gătit cu lemne, în timp ce Bennett hăcuia din resturile unei *boule* de pâine fără drojdie. Până acum, dimineața lor fusese o combinație — ușor jenantă pentru anlândoi — de intimitate cu un formalism reținut și politicos. Se duseseră pe rând la dușurile comune din capătul culoarului, fiecare rămânând discret în chilie până celălalt se spăla sub jetul de apă rece ca gheața. Folosiseră același săpun. Se șterse-seră cu același prosop aspru. O încordare apăruse cumva între ei, ceva ce nu existase până atunci, o nervozitate provocată de nesiguranța a ceea ce ar fi putut interveni în continuare. Un francez sau un italian i-ar fi făcut Annei avansuri. Bennett îi făcu pâine prăjită.

Anna se uita la el cum se încrunta concentrat la bucățile informe de pâine care se prăjeau încet pe plita de fontă.

Așa cum arăta acum, cu părul încă ud de la duș, pieptănat drept spre spate, lăsându-i dezgolită fruntea bronzată, semăna cu figurile din fotografiile sepia ale anilor 1920. Parcă-l vedea în niște pantaloni de tenis lăbărțați, balansând o rachetă de lemn. Bennett înțepă feliile de pâine cu vârful cuțitului și le întoarse pe cealaltă parte.

— Foarte parșivă treaba asta, remarcă el, ridicându-și privirea spre ea. Totul e să-ți calculezi bine timpul.

— Ca orice altceva, în fond, nu crezi?

Bennett se uită câteva clipe la Anna fără să vorbească și își dădu seama că zâmbea fiindcă ea îi zâmbea.

— Ba da, zise el. Presupun că așa e.

Apa din ibric începu să clocotească, iar Anna se uită înjur.

— Pe unde-or ține călugării ăștia cafeaua?

Luară micul dejun pe o bancă de piatră, la umbra arcadelor, și se gândiră la următoarea mutare pe care trebuiau s-o facă. Una era să pretinzi un milion de dolari și cu totul alta să găsești o modalitate sigură de a pune mâna pe ei. Precis că Poe va pune un om să pândească momentul preluării banilor, ba poate chiar mai mulți. Într-un loc public, de pildă o gară, ar fi temporar în siguranță, dar în clipa în care ar pleca de-acolo s-ar afla în primejdie. O zonă izolată, fără martori, ar fi și mai periculoasă. Și așa, pe parcursul dimineții analizară și respinseră pe rând toate posibilitățile, ajungând să simtă în final că intraseră singuri într-o mare capcană.

Cu un ultim fior din măruntaiele lui mecanice, tractorul se opri lângă chiparoși. Fratele Wes, care era de serviciu la bucătărie, se întorsese mai devreme de la vie ca să pregătească masa de prânz. Călugărul veni grăbit pe potecă spre intrare, tamponându-se pe cap cu o batistă mare plină de pete. I-o fi al naibii de cald în sutana aia, își zise Bennett. Iar pe urmă îi veni ideea.

Se ridică în picioare și începu să se fațâie, cu capul în jos și cu mâinile strâns încleștate la piept.

— Anna, zise el, ascultă aici. S-ar putea să țină. îi spunem lui Poe să lase banii într-o biserică — există zeci de biserici pe aici, de toate formele și mărimile, majoritatea goale, cu excepția duminicilor.

Anna se încruntă.

— Nu știu ce să zic, spuse ea. Ar fi bine într-o biserică, dar ne-ar prinde când am ieși de-acolo. Nu crezi? mai adăugă ea, văzând expresia de pe fața lui Bennett.

— Păi, tocmai asta e. Noi nici n-am intra. Îl punem pe fratele Gilbert să se ducă să ia banii în locul nostru. Aia se-așteaptă să vadă un bărbat și o femeie. N-or să dea atenție unui călugăr care intră în biserică.

Anna încuviință lent din cap, după care mimă gestul de a-și scoate o pălărie imaginară.

— Bennett, escrocule, e o adevărată plăcere să facă omul afaceri cu tine.

— Avem nevoie de un ghid turistic pentru amatorii de biserici. Haide. Mergem la Forcalquier, ca să cumpărăm unul.

Cu un ghid al bisericilor și al monumentelor istorice deschis pe masă, între ei, se instalară într-o cârciumioară de lângă Place Bourget, băură niște *rosé și* își permiseră să se simtă optimiști. Bennett selectase trei-patru biserici posibile, unde urmau să meargă în recunoaștere, după-amiază. Alegeau una, îl sunau pe Poe, apoi se ocupau de sarcina de a-1 convinge pe părintele Gilbert să devină samsar ecleziastic. Or, aici, din păcate pentru Gilbert, Anna începu să aibă rețineri.

— Sunt o groază de bani pe șin, spuse ea. Și tu abia dacă-1 cunoști pe tipul ăsta. Poți avea încredere în el?

Bennett se holba în pahar. Chiar el afirmase că Gilbert era un ticălos bătrân, un evazionist fiscal, un afacerist

deghizat în călugăr. își aminti și câtă încredere avusese în Brynford-Smith, ca să-i dea iahtul pe mână, și oftă.

— Păi, nu prea știu.

— Asta înseamnă că n-ai încredere în el, interpretă Anna, clătinând din cap. Nici eu. Mai ales când e vorba despre un milion de dolari.

Așa că începură să se dezumfle. Bennett goli paharul și îi făcu semn ospătarului ca să-i mai aducă unul. Localul începea să se umple pentru prânz — vânzătoare în rochițe de vară, funcționari zdrahoni, cu fețe late, care își luaseră pauza obligatorie de două ceasuri, doi *gendarmes* în afara orelor de program. Din bucătărie venea un miros de usturoi, friptură și cartofi prăjiți, iar în pragul ușii un cățel jigărit, mișcând din trufă plin de speranță, fugi cu coada între picioare, gonit de un chelner.

Brusc, Anna pufni în râs, acoperindu-și gura cu mâna.

— Acum ce mai e? zise Bennett. Era o idee aproape genială.

— Și este în continuare. Nu te-ai prins? Nu ne trebuie decât călugărul potrivit, un călugăr de nădejde, căruia să ai încredere să-i dai pe mână un milion de dolari. Și întâmplarea face să știu eu omul, zise ea, aplecându-se în față și punându-i mâna pe umăr. Fratele Bennett! exclamă ea, râzând. La fix!

*

Polluce și căpitanul Bonfils aleseră o masă înăuntru, în salonul din spate, la Poisson d'Argent, unul dintre cele șase restaurante strânse ciorchine în jurul clădirii Palais des Festivals, și comandară câte un Ricard. Bonfils era cunoscut aici, știindu-se că uneori venea să discute chestiuni confidențiale. Proprietarul, care prețuia protecția poliției în vremurile acestea periculoase, avusese grijă ca mesele de lângă ei să rămână goale.

— *Chin.*

Bonfils sorbi din *pastis,* supraveghind din ochi încăperea, dintr-un reflex devenit deja obișnuință după atâția ani de serviciu. Promovarea lui de la un *flic* în uniformă, pe Croisette, la gradul de căpitan în civil fusese rapidă — înlesnită, ce-i drept, de Polluce și prietenii lui din Mafie. Se trăseseră sfori. Și uneori, asemenea

favoruri trebuiau răsplătite. Era ceva normal. Se uită la bătrânul elegant din fața lui și dădu respectuos din cap.

— Ați venit de la Marsilia pe arșița asta. E o chestiune urgentă, *nonf*

Polluce își studie manichiura câteva momente, încercând să se decidă cât era necesar să-i spună din ceea ce știa.

— Da, o chestiune urgentă și, poate, delicată. Mie și prietenilor mei ni s-a furat ceva valoros, ceva foarte valoros. Este esențial să fie recuperat, zise el, trasând o linie cu degetul pe paharul aburit din fața lui. Norocul face să știm cine deține lucrul nostru, un bărbat și o femeie, care călătoresc împreună. Până diseară, o să ai pașapoartele lor. Sunt niște indicii utile, îmi imaginez, adăugă el cu un zâmbet subțire.

— Da, dacă sunt autentice. Bineînțeles, Monsieur Polluce, vă dați seama că, de când cu UE, nu ne mai merge la fel de bine ca înainte — Italia, Spania sau Belgia pot trece cu mașina pe-aici când poftesc, fără controale.

Bonfils scoase din buzunar un pachet de Gitanes și rupse filtrul de la o țigară, după care o aprinse.

— Dar, sigur, pașapoartele ne sunt de folos. Sunt franceze?

— Unul britanic, unul american.

Bonfils plescăi sugestiv, lipindu-și limba de dinți. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu situații în care erau implicați străini. Trebuia să fii extrem de precaut își aminti cum îl prinseseră anul trecut pe tânărul ăla, un *connard,* crezând că era un vagabond, și îl băgaseră la pârnaie. Ca să se afle

ulterior că unchiu-său era ambasadorul Germaniei, așa că tare îi mai frecase ridichea polițaiul de serviciu și mult mai dăduse cu el de-a-zvârlita.

— Nu ajută la nimic, dacă nu cumva sunt rezidenți francezi. Mă-nțelegeți? Adică, să fie înregistrați. Dacă sunt, îi găsim în computer, de unde putem afla tot — de la data nașterii până la culoarea mașinii.

— Și, desigur, o să primești fotografiile lor, spuse Polluce, aplecându-se în față și bătând cu degetul în masă, ca să dea mai multă greutate propriilor cuvinte. Trebuie găsiți neapărat. îți promit că o să fie foarte avantajos pentru cariera ta.

capitolul 16

Bennett nu mai pusese piciorul într-o biserică de ani de zile. Aidoma multora de vârsta și cu pregătirea lui, considera că orice treabă ar fi avut cu Atotputernicul, putea foarte bine s-o rezolve apărând cât mai rar cu putință la sediul central, așa că pășind acum înăuntru se opri ca să se acomodeze cu o ambianță atât de nefamiliară.

Adeseori, amintirile ne revin prin nas. Când simți mirosul de sacru, un amestec de praf străvechi, cărți de rugăciuni pătate de mucegai și pietre sfărâmicioase, Bennett își aduse aminte instantaneu și puternic de anii de școală, își aminti diminețile de duminică, petrecute foindu-se neastâmpărat pe băncile tari, în timp ce capelanul perora din amvon, enunțând avertismente pătimașe Ia adresa păcatelor trupești, care nu făceau decât să atâțe curiozitatea tinerilor săi enoriași. Tatăl lui Bennett, un tip căruia îi plăceau mai mult înmormântările decât nunțile — „Slujba-i mai scurtă și nici nu trebuie să trimiți un cadou" —, prezentase un exemplu spiritual jalnic în rarele lui vizite la școală. Acestea luaseră sfârșit într-o bună zi, după ce omul îl informase pe capelan, la un pahar de sherry căldicel, că mai mult decât orice altceva în istoria știută, religia purta toată vina pentru atâtea războaie, torturi, decese și suferințe. Bennett se bucurase atunci de o scurtă perioadă de faimă, ca fiind singurul băiat căruia i se întâmplase vreodată ca tatăl să-i fie expulzat din școală.

Clătină din cap ca să împrăștie nălucile și se apucă să evalueze în ce măsură această biserică era adecvată ca loc

de parașutare. Știa că va trebui să vină și să plece pe jos; prin urmare, trebuia găsită o biserică nu prea izolată de împrejurimi și care să nu necesite parcurgerea unui drum lung pe jos, expus primejdiilor, cu milionul de dolari strâns posesiv la piept. Pe de altă parte, o biserică frecventată de multă lume, plină de credincioși evlavioși, dar ageri la privire și curioși, ar fi fost la fel de riscantă. Categoric, asta de-aici nu era bună. O strigă pe Anna, care studia un vitraliu înfățișând mortificarea unui sfânt în pustiu.

— Asta nu cred că merge, ce zici? E prea mică. Poate ar trebui să căutăm o catedrală.

Tot restul după-amiezii umblară după biserici, oprin-du-se la Banon, Simiane-la-Rotonde și St-Saturnin, înainte de a vira spre Mont Ventoux. în timp ce Bennett șofa, Anna se uita ba în ghid, ba pe hartă și viceversa, alegând traseul de vizionare printre zeci de capele și abații, cămine și bazilici. în cele din urmă, nimeri peste ceea ce spera ea să fie aur curat.

—Ascultă aici, zise ea. „Notre Dame din Poulesc, situată în centrul unui târg ca un furnicari*, citi Anna și clătină din cap. De ce trebuie târgurile astea să fie mereu ca un furnicar? Nu se poate spune și altfel? Oricum, sună destul de bine. Ești gata pentru un tur al orașului?

— Și, maimuțărind vocea ghizilor de profesie, cită din carte:

— „Sfânta Ecaterina a fost îngropată la Poulesc, iar redescoperirea trupului ei la sfârșitul veacului al XII-lea a dus la construirea bisericii. Aceasta a devenit un loc de pelerinaj atât de popular, încât a trebuit să fie amplu extinsă în secolul al XVI-lea. Portalul sudic, deși a rămas fără statui în timpul Revoluției, reprezintă cea mai însemnată mostră de arhitectură romanică păstrată până în ziua de azi, iar naosul este considerat de către mulți drept una dintre cele mai elocvente

interpretări ale stilului gotic în Provence? Sper că-ți iei notițe, zise Anna, ridicându-și ochii

din carte. Mai departe e și mai bine, să vezi. „Naosul are niște capele laterale, care prezintă exemple minunate de vitralii din secolul al XVII-lea, iar relicvele Sfintei Ecate-rina se află în cripta din secolul al Xll-lea, care a fost restaurată/*

Anna închise cartea.

— Prin urmare, reluă ea, e mare, e în centrul orașului și are toate nișele alea micuțe, pe părțile laterale ale con-trucției principale. Sună bine, nu? Aproape că am ajuns. Rămâi pe D 943; mai avem vreo opt kilometri până la Pou-lesc. Este exact ce căutăm, Bennett, ascultă-mă pe mine.

Pe Bennett entuziasmul ei îl făcu să zâmbească.

— Asta am și făcut, te-am ascultat. Și uite în ce porcărie m-am băgat.

— O să fii un călugăr foarte drăguț, știi? Exceptând un lucru.

— Dacă îți închipui că o să-mi fac tonsură, te-nșeli amarnic, zise Bennett, dar văzând cu coada ochiului expresia contrariată de pe chipul Annei, adăugă: O tunsoare cu o gaură în mijloc.

— Nu. E OK. O să porți gluga pe cap. Nu, problema e alta: ești prea slăbănog. Călugării sunt grași, nu?Joviali, ca fratele Tuck și părintele Gilbert.

Se uită câteva clipe la Bennett, văzând cât era de deșirat, după care lovi cu palma în bord, făcându-1 să frâneze instinctiv.

— Gata, asta e. Fii atent, o să-ți facem burtă dintr-o boccea de haine. Pe-astea le lași în biserică și vâri în loc banii. Intri gras, ieși gras, fără nimic în mâini. Ce zici de asta? Ce te-ai face fără mine?

Bennett ridică din sprâncene, imaginându-și lăspunsul.

— Păi, nu știu. Aș duce o viață tihnită, plăcută în Monaco, aș conduce un Mercedes, m-aș ascunde de fetele care mă iau cu asalt, aș mânca bucate delicioase, aș dormi într-un pat confortabil...

Anna se întinse spre el și-1 sărută pe obraz. Simți în ureche răsuflarea ei caldă și dulce:

— Nătărăule.

Poulesc lâncezea placid în strălucirea roșiatică a înserării — un târg provensal în așteptarea fotografului de cărți poștale ilustrate. Intr-un capăt al scuarului, un grup de bărbați cu șepci și cămăși decolorate trișau, se dondăneau și râdeau la jocul lor de *boules,* sub coroanele umbroase ale unor platani. Anna și Bennett se opriră să se uite la ei, când replicile începură să se încingă, iar gesturile deveniră tot mai agitate.

— Și eu care credeam că e un joc liniștit și drăguț pentru bătrânei liniștiți și drăguți, zise Anna. în schimb, uită-te un pic la ăștia. Ar fi în stare să se omoare unii pe alții.

— N-am văzut niciodată să se ajungă la așa ceva. Dar e un joc sălbatic, da. Crochetul e la fel. Jucătorii se comportă oribil cu adversarii.

Bennett arătă spre un bărbat care pășea spre semnul ce fusese scobit în pietriș.

— II vezi pe ăla cu cămașă verde? Cred că o să bombardeze cealaltă tabără.

Cămașa Verde se aplecă, lăsându-se pe vine, ținând în mână o *boule,* legănând-o în spate o dată, de două, de trei ori, și azvârlind-o. Bila de oțel țâșni în aer, formă un arc înalt, sclipind argintie în soare, după care ateriză cu un pocnet printre celelalte *boules,* lovind

una dintre ele și mutând-o din poziția pe care o avusese lângă biluța de lemn care reprezenta ținta. Jubilare într-o parte, consternare în cealaltă. Bărbații o luară la fugă pe teren, ca să evalueze situația, să facă măsurători, să se certe.

— Cât durează o chestie din asta? întrebă Anna.

— Ore. Zile. Până se întunecă sau până vin nevestele ca să-i târască acasă.

— Ce ușor te poți simți bine aici fără să faci nimic, așa-i?

— Asta nu se cheamă că nu fac nimic. Asta e viața, pentru ei. E o atitudine încă frecventă la țară.

— Cum adică?

— Păi, oamenii ăștia au ideea nostimă că viața înseamnă mai mult decât muncă și televizor, zise Bennett, ridicând din umeri. Nu spun că n-au problemele lor — să-i auzi cum se vaită zilnic la cârciumă apropo de orice, de la prețul pâinii până la politica nucleară a guvernului —, dar știu să se distreze. Joacă *boules,* cum le place lor, se duc la vânătoare, râd de se prăpădesc, sunt ahtiați să stea la taclale și rămân cu orele la masă.

Bennett zâmbi, privind în continuare jocul.

— Păi, cine alții decât niște francezi ar putea avea orgasm văzând un sac cu trufe? adăugă el.

Anna se uită la el cum zâmbea amuzat de caraghioslâcurile jucătorilor de *boules și* se întrebă ce se va întâmpla cu ei doi după ce se va termina această intimitate impusă, când nu vor mai fi nevoiți să fugă și să se ascundă. Ea ce va face? Se va întoarce la New York singură? Dar el? Se va duce înapoi în satul lui? Nici nu voia să se gândească la asta. Preferă să-1 ia de braț.

— îmi pare rău să-ți amintesc, dar trebuie să găsim biserica.

Gospodinele traversau scuarul de colo-colo, trecând zorite de la măcelărie la *épicerie și* la brutărie, ca să-și procure cele necesare pentru masa de seară.

— Vezi ce forfotă? zise Bennett. Ca un furnicar, exact cum scrie în carte.

Sub prelata umbroasă de la cârciumioară, un ospătar tânăr și oacheș cocheta cu două fete blonde, care aveau rucsacuri și un accent nemțesc. Peste tot erau parcate mașini, în stilul alandala din Midi, mașini urcate jumătate pe trotuar, mașini vârâte în niște spații imposibil de mici, sau mașini lăsate pur și simplu în mijlocul străzii, farurile de avarie clipind, în timp ce proprietarii dădeau pe gât o tărie,

în picioare, la tejgheaua barului, înainte de a se duce acasă. Iar pe latura vestică unde zilnic, de sute de ani, soarele își lua rămas-bun înainte de a apune se afla biserica.

înăuntru era pustiu, cavernos și umbros — perpetua melancolie crepusculară, făcând parte cumva din arhitectură, care pare să se aștearnă asupra lăcașurilor religioase după câteva veacuri. Anna și Bennett înaintară prin naosul lung și flancat de șiruri de bănci goale, după care se despărțiră ca să exploreze spațiile mici și mai întunecoase de pe o parte și de pe cealaltă. Existau ascunzători discrete pretutindeni — firide negre, cotloane uitate, scobituri în spatele contraforturilor masive din piatră, unde praful zăcea nemișcat de luni de zile, poate chiar ani. Bennett își notă în grabă ceva pe marginea ghidului și se îndreptă spre altar.

— *Psssst!*

Sâsâitul sfâșie parcă liniștea, ca o săgeată sonoră care îl făcu pe Bennett să încremenească locului.

— Hai încoace.

într-un colț, tocmai în fundul bisericii, văzu forma unei deschizături întunecate și înguste, o străfulgerare de alb de la tricoul Annei. Urcă treptele, trecu prin spatele altarului și se strecură pe o ușiță, strângându-și umerii ca să încapă.

— Bennett, uite, aici e perfect.

Se aflau într-o cămăruță pătrată, având o masă și un scaun lângă un perete, și un șir de cuiere paradite din lemn, bătute în cuie pe celălalt perete; era un vestiar rudimentar, unde preotul putea să-și îmbrace odăjdiile duminicale. în zidul exterior se afla cauza entuziasmului Annei: o altă ușă, pe care ea o deszăvorâse, crăpând-o un pic. Bennett o deschise complet. Dădea pe o alee, ocolind biserica prin spate într-o direcție și în cealaltă, unindu-se apoi cu străzile care duceau în piață. Pe-aici putea intra și ieși din biserică fără să fie văzut. Da, era perfect.

Sărbătoriră cu o bere la cârciumă și, în drum înapoi spre mănăstire, convenită asupra unei ascunzători pentru bani. Mâine îl vor suna pe Poe, cu instrucțiunile necesare. Vor înhăța milionul și vor trece granița în Italia. Totul va merge ceas.

Cina călugărească se dovedi mai cordială decât de obicei, cu părintele Gilbert decretând că vinul din ’92 era apt pentru o examinare temeinică și prelungită. Sticlele veneau și plecau, fiecare dintre ele, printr-un consens unanim, fiind mai bună decât precedenta, așa că într-un târziu, când Anna și Bennett se scuzară și se ridicară de la masă, toți monahii zumzăiau fericiți, grație unei combinații reușite de alcool și optimism. In drum spre ieșire, Bennett luă rasa călugărească pe care i-o împrumutase părintele Gilbert — nu Iară să-și arcuiască sprâncenele, invitându-1 să devină membru permanent al frăției, care avea nevoie de susținerea tinerilor, din păcate insuficientă pe moment — și se îndreptă spre chilia lor, pe cărarea cu parfum de levănțică.

Anna se așeză pe marginea patului ei. Ochii îi străluceau Ia flacăra lumânării.

— în regulă, tinere. Ia să vedem cum îți stă pe post de călugăr.

— Acum?

— Sigur.

Bennett ridică sutana și o potrivi în dreptul corpului. Ce grea era.

— Hai, continuă, spuse Anna. Pune-o pe tine. Trebuie să vedem cât loc rămâne de umplut în față.

Bennett se dezbrăcă până la chiloți și, cu mișcări stângace, își trase peste cap veșmântul gros de lână, în care avea impresia că se sufocă. Parcă intrase într-un cort de o persoană, așa se simțea. Apucă de material, trase de el în

dreptul burții și se întoarse spre Anna, ca să-1 vadă cum arăta din profil.

— Anul ăsta, sutanele mulate nu mai sunt la modă. Se poartă modelele largi, cu aspect mai lejer, completate obligatoriu cu un pic de mister în jurul capului. Ei, cum e? făcu el, trăgându-și peste cap gluga care îi acoperea fața aproape complet.

Anna zâmbi, uitându-se la silueta aceea informă și lă-lâie, care nu mai semăna deloc cu Bennett.

— Am avut dreptate, zise ea. Ești un călugăr drăguț. Acum, hai să te îngrășăm.

Luă niște jeansi, câteva tricouri și un sveter de bumbac din care făcu un fel de boccea, pe care i-o îndesă, destul de greu, sub rasă, pe la răscroiala de la gât. Mingea de cârpă se înțepeni la nivelul pieptului.

Acum se uitau unul la celălalt, brusc foarte gravi, despărțiți de noul piept bombat al lui Bennett.

— Cred că e nevoie de niște retușuri, domnișoară Hersh, spuse Bennett cu vocea voalată.

— Știu, răspunse ea, așezându-se în genunchi și ridi-cându-și privirea spre el. Am să te rog să-ți ridici poalele.

Se încordă când mâinile ei începură să i se strecoare în sus, spre piept. îi simțea răsuflarea pe stomac și vârful limbii pe piele. Un chicotit mic, amortizat de faldurile țesăturii

— începe să se cam aglomereze pe-aici, pe jos.

își vârî degetele în părul scurt de pe ceafa ei și o trase ușor în sus, forțând-o să se ridice. Zâmbind îmbujorată, Anna îi trase gluga de pe cap.

— Bennett? N-ai vrea să-ți dai jos mizeria asta?

capitolul 1 7

Mirosindu-i a avansare în grad, căpitanul Bonfils se și repezise să scotocească prin computere. Polluce va fi mulțumit. închise ușa de sticlă de la biroul lui și formă numărul liniei telefonice speciale.

— N-am aflat mare lucru despre fată, spuse Bonfils. Pașaport SUA standard, a intrat în țară acum patru zile prin Nisa, fără cazier judiciar. Am avut însă mai mult noroc cu englezul.

Rupse filtrul de la o țigară pe care o aprinse, după care se apucă să citească din însemnările pe care și le făcuse:

— Bennett, Luciano. Cetățean britanic, rezident francez cu *carte de* ^ourvalabilă. Din fișele fiscale reiese că are o *profession libérale;* adresa curentă, St-Martin-Ie-Vieux în Vaucluse, conduce un Peugeot

205 alb din ’93, număr de înmatriculare 29 SKN 84. Pare curat și n-are cazier.

— Acum are, mârâi Polluce.

Ce ironie, își zise el, ca tocmai această birocrație franceză excesiv de dezvoltată, care îi fusese de-atâtea ori potrivnică — din cauza insistenței enervante, băgărețe, de a ști și de a înregistra fiecare amănunt din viața personală și profesională a oamenilor —, să devină temporar aliata lui. Bine că măcar avea ceva încurajator de comunicat colegilor lor din Calvi.

— E un punct de pornire, Bonfils. Un punct de pornire util. Mai departe?

— Fac tot ce-mi stă în putință, Monsieur Polluce. Am pus deja în circulație datele — fotografii, tot. Vă sun din nou imediat ce apare ceva.

— *Bon.* Ai făcut treabă bună. O să țin minte.

Bonfils închise telefonul, cu un sentiment de satisfacție care însă nu dură mult. Ușa de la birou se deschise, iar Moreau, ținând niște hârtii, intră și i se postă în fața mesei de lucru, sugând din pipa pe care aveai impresia că n-o lăsa niciodată din gură. Moreau era șeful lui, un venetic din Charente, un scrupulos vestit pentru incoruptibilitatea lui obositoare. Cei doi nu se înghițeau deloc. Moreau știa perfect că Bonfils avea prieteni influenți, care îl ajutau să parvină, din moment ce gradul la care ajunsese nu reflecta nicidecum niște capacități reale. Chestia asta îl călca pe nervi și-1 făcea să stea mereu cu ochii la pândă pe corsican. La rândul lui, Bonfils îl ura pe Moreau pentru temeritatea lui, dar dorea la fel de mult să-i ia locul.

Moreau azvârli hârtiile pe birou.

— Sunt convins că ai o explicație pentru toată chestia asta — arătă din cap spre vraful de foi scoase la imprimantă —, dar eu, unul, sunt contrariat. Se pare că departamentul s-a apucat brusc să trateze cu prioritate o pretinsă hoție, fără să știe, de fapt, ce s-a furat. Deloc edificator, nu crezi? De unde vrei să ghicească oamenii ce trebuie să caute? Treabă de mântuială, Bonfils. Foarte de mântuială.

Moreau, ca de obicei, nu precupețea nici un efort când era vorba să-1 facă pe Bonfils să se simtă vinovat sau incompetent. Iar acum ticălosul ăsta se holba la el, de parcă l-ar fi prins cu mâța-n sac.

— Ni s-au dat niște informații confidențiale despre cei doi, zise Bonfils, cu o voce plată. Aștept să primesc o descriere completă a mărfurilor furate.

Moreau trăgea din pipă plescăind și se holba la Bonfils.

— Și eu la fel, domnule căpitan. Și eu la fel. Vezi să am datele pe birou la mine până după-amiază, negreșit.

Adună hârtiile și ieși clătinând din cap.

Merde. Bonfils mai decapită o țigară. Dacă Polluce nu-i spusese însemna că Polluce nu voia ca el să știe. Ceea ce, probabil, presupunea droguri. Brusc, dimineața deveni na-soală. Scoase numărul de la hotelul lui Polluce și ridică receptorul.

*

La vreo sută șaizeci de kilometri depărtare, Anna și Bennett se înghesuiseră împreună într-o *cabine* la oficiul poștal din Poulesc, oferindu-și reciproc sprijin moral prin contact fizic, în timp ce așteptau să se formeze numărul. Bennett renunță să investigheze cu buzele ceafa Annei și se întoarse spre receptor, când auzi glasul lui Poe la capătul celălalt al firului.

Convorbirea se dovedi scurtă, rece și la obiect. Banii urmau să fie lăsați în biserică, conform instrucțiunilor lui Bennett, până la ora cinci după-amiaza. Odată preluați în deplină siguranță, lui Poe i se va comunica de unde putea ridica servieta. Totul nu dură decât trei minute.

Pentru a doua oară în acea dimineață, intrară în biserică, se opriră la ascunzătoare, ieșiră pe ușa din spate și verificară strada unde Anna urma să aștepte în mașină. Plecară din Poulesc și se duseră cu mașina până la Simiane-la-Ro-tonde, într-un mic restaurant cu o priveliște de patru stele, pentru primul lor prânz de îndrăgostiți. Și, după modelul tuturor proaspeților îndrăgostiți, făcură planuri.

Italia va fi prima oprire. Vor depune cerere pentru alte pașapoarte și vor sta cuminți și modești la Villa d'Este. După ce primeau pașapoartele, urmau să se ducă în Elveția și să găsească o bancă mică și liniștită, unde să depună banii. Iar pe urmă — ei bine, pe urmă lumea era a lor.

Anna se aplecă peste masă și scoase ochelarii de soare de pe nasul lui Bennett.

— Așa-i mai bine. Pot să-ți văd ochii. Știi că trebuie să mă întorc în State, nu-i așa? Pentru un timp, oricum. O să vii și tu?

Nu era o problemă să plece din St-Martin, mai ales că era la doi pași de reședința răzbunătorului Julian Poe. Mai greu ar fi fost să plece din Franța. Dar să stea despărțit de ea era chiar mai rău, realiză Bennett.

împinse la o parte carafa cu vin și își puse mâna peste a ei.

— Bineînțeles că o să vin.

— Sigur-sigur?

— Promite-mi doar un lucru, spuse el. Că n-ai să mă pui să port caschetă de baseball.

Comandară cafea și se traseră cu scaunele lângă zidul de piatră de la marginea terasei. Dedesubt se vedea un povârniș abrupt, continuat apoi cu o alternanță de văi și dealuri până departe, spre munții din Luberon, care se întrezăreau difuz în pâcla caniculei de după-amiază. întregul ținut semăna cu un tablou, o acuarelă cu nuanțe dulci, încadrată în albastru. Anna își pusese capul pe umerii lui, iar el privea în depărtări și își imagina viitorul, care i se înfățișa plăcut.

Opriră pe șosea, înainte de Poulesc. Bennett dispăru în niște tufișuri, de unde ieși deghizat în călugăr — un călugăr rotofei, cu un burduhan substanțial, susținut de o curea de piele. Ajunseseră la concluzia că o burtă de hârtie ar fi mai ușoară și mai răcoroasă decât o boccea de haine, așa că ăsta era motivul pentru care, acum, paginile făcute ghemotoc, de la vreo șase exemplare din ziarul *Le Provençal,* îi tot înțepau pielea. Se așeză cu grijă pe scaunul din dreapta. încordați și tăcuți, porniră cu viteză mică spre oraș, unde opriră la câteva străzi distanță de biserică.

Bennett răsuflă adânc, cu înfrigurare.

— Urează-mi succes.

Cine ar fi trecut pe-acolo ar fi văzut un spectacol bizar: o tânără sărutându-se pătimaș pe gură cu un om al bisericii. Potrivindu-și încă o dată cureaua de la brâu, Bennett își trase gluga pe cap și porni spre aleea din spatele bisericii; mergea cu mâinile strâns împreunate în față și cu capul plecat, acompaniat la fiecare pas de foșnetul burții de hârtie.

Când coti pe alee, trebui să clipească des de mai multe ori, ca să-și obișnuiască ochii cu umbra adâncă, după soarele orbitor dinainte. Ajunse la ușa bisericii. Se uită repede în dreapta și în stânga. Nimeni. Apăsă pe clanță și trase. Mare tâmpit. Ușile se deschideau spre interior. Apăsă pe clanță și împinse. Stomacul i se făcu ghem. De când fuseseră acolo, de dimineață, cineva trăsese porcăria aia de zăvor. Va trebui să intre prin față.

Afară, în piața din centru, Gérard și partenerul lui se coceau în căldura din mașină; butonul de volum al receptorului era răsucit la minimum, cât să se audă încet semnalul constant emis de radarul fixat în sacoșa pe care o lăsaseră în biserică, mai devreme. Pe Gérard îl enerva partenerul lui, care tot bombănea că moare de cald.

— Termină cu văicăreala, fiindcă se poate și mai rău, zise el. Gândește-te cum i-o fi amărâtului ăluia, înfofolit din cap până-n picioare.

Se uitară amândoi la călugărul trupeș care urca treptele grăbit, intrând în biserică.

— Păi, decât așa ceva, mai bine ateu convins.

Văzând însă mutra nătângă și nedumerită a tipului de lângă el, clătină din cap, spunând:

— Lasă, nu contează. Nu trebuie să te epuizezi bătân-du-ți capul cu așa ceva.

Bennett ajunse în capătul culoarului dintre șirurile de bănci. în fața altarului, o bătrână se ridică din genunchi și se duse să aprindă o lumânare. Pe urmă se întoarse, se apropie de el și dădu din cap, plină de respect.

— Părinte, zise ea.

Bennett avu un moment de panică. Ce naiba trebuia să-i răspundă? Dădu și el din cap de câteva ori.

— Fii binecuvântată, copila mea, fii binecuvântată.

Femeia îi mulțumi, zâmbind. Extraordinar, ce poate face o uniformă, își zise el.

Se fofilă în a doua nișă și băgă mâna în spațiul din spatele unei racle înnegrite. Când atinse cu vârful degetelor nailonul genții, răsuflă ușurat. Neîndemânatic din cauza agitației, își desfăcu bâjbâind cureaua și înlocui știrile de ieri cu un milion de dolari, îndesând adânc ziarele mototolite în ascunzătoarea în care fusese geanta. Forțându-se să nu alerge, ieși în naos, iar apoi afară, pe ușa din spate. După nici două minute, era în mașină, clocotind de

adrenalină. Luă mâna Annei și i-o puse pe umflătura tare a stomacului.

— Cum e să fii milionar?

Gérard dădu la maximum volumul de la receptor: semnalul se auzea tot mai stins. Geanta fusese luată. Porni mo-torul și pe urmă se strâmbă, când țiuitul semnalului spori brusc în intensitate. Un Peugeot alb apăru de pe o stradă laterală și traversă piața. Când se îndepărtă, semnalul se pierdu din nou.

— *Putain!* înseamnă că există o ieșire prin spate.

Demară și porni după Peugeot, păstrând distanța.

Bennett își scoase cureaua și geanta îi căzu printre picioare jos, în mașină. Trase fermoarul și începu să fluiere încetișor, zgâindu-se la pachetele cu bancnote de câte o sută de dolari — atâta bănet nu văzuse în viața lui. Anna zâmbea cu gura până la urechi, mergând cu viteză pe serpentinele care duceau în sus spre dealuri și spre mănăstire, unde aveau să fie în siguranță; în același timp, bătea cu degetul în volan, ținând ritmul cu varianta fluierată a melodiei „Cel care a spart Banca din Monte Carlo".

— Am reușit, zise ea. Să dea naiba, am reușit!

Bennett își întoarse capul ca să privească prin geamul din spate. Nimic, în afară de tremurul scânteietor al arșiței deasupra pustietății. Excesul de adrenalină dinainte cedă locul unei stări de euforie.

— Știu sigur, spuse el, lipindu-și buzele de urechea Annei, că în Villa d'Este au niște paturi enorme cu cearșafuri de in.

— Și room-service?

— Și room-service, la nesfârșit. Mâine seară, cina în pat. Cum îți sună? Mai bine decât culcușul ăla pipernicit din chilie, nu?

— Poftim, acum se vaită. Voi, bogătașii răsfățați, sunteți toți la fel.

Anna frână și se angajă pe drumul de țară care ducea ' la mănăstire.

— Personal, cred că ne-am descurcat și în pătuțul din chilie.

Lăsând-o pe Anna să numere banii, Bennett se dezbrăcă de sutană și se postă sub dușul rudimentar, așteptând ca jetul de apă rece să ia cu el încordarea resimțită în ultimele două ceasuri. Mâine, pe vremea asta, nu vor mai fi în Franța; vor fi scăpat de Poe și de Tuzzi, vor fi scăpat de necazuri. Se șterse, se îmbrăcă și porni înapoi spre chilie, lipăind desculț pe dalele de piatră netede și reci.

Aiina aranja în continuare teancurile de bancnote pe unul dintre paturi, verificând sistematic fiecare pachet, ca să se convingă că Poe nu vârâse hârtii în loc de bani. își ridică privirea când Bennett intră pe ușă.

— Până aici, e bine, zise ea. Spune, nu-i o plăcere pentru ochi să vadă așa ceva?

Scormoni în geantă după ultimele pachete de bani, dar brusc zâmbetul îi pieri de pe buze. Anna privi încruntată în interiorul genții.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. A uitat să ne lase bacșiș?

— E ceva aici, în colț, spuse ea, întorcând geanta pe dos. Vezi? Acolo.

Văzură amândoi bucata de dublură foarte întinsă peste un obiect dur de dedesubt, pe care Bennett îl pipăi cu degetul.

— E un fel de cutie.

Anna aduse o pilă de unghii din trusa de baie și desfăcu o porțiune din cusătură, până când reuși să smulgă căptușeala și să scoată

obiectul lunguieț din plastic negru. II ridică în dreptul luminii, cu un aer grav.

— Am mai văzut ceva asemănător în Israel. Unii militari purtau așa ceva în patrulă.

— Dar ce-i asta?

- — Un radar cu rază scurtă, explică ea, azvârlind dispozitivul pe pat, peste bani. Doamne! înseamnă că mardeiașii lui Poe sunt pe urmele noastre. Au aflat unde ne ascundem. Și sunt deja pe-aproape.

capitolul 18

LXennett rupse tăcerea, sperând să găsească o geană de lumină printre atâția nori.

— Putea fi și mai rău. Așa, măcar, Poe nici nu știe că ne-am prins de existența radarului. De asemenea, tot n-o să facă nimic până nu-i spunem unde am ascuns servieta. Altminteri, ne înhățau deja de pe drum.

Anna nu părea convinsă.

— Poate că doar așteaptă să se întunece. Pe urmă ne înșfacă, ne duc într-un locșor liniștit și... zise Anna, în-fiorându-se. Nici nu știi cât de ticălos și josnic poate fi nemernicul ăsta. E-n stare să scoată cu forța informațiile de la noi.

Bennett își aminti cum rupsese Shimo bambusul cu degetul mare al mâinii. Luă radarul și-l cântări în palmă.

— Dar ce-ar fi să-1 facem praf?

— Dacă se oprește semnalul, vin imediat după noi. Și-ar da seama imediat că am găsit dispozitivul.

în timp ce asfințitul ceda molcom locul nopții întunecate, iar chilia și dispoziția locatarilor ei căpătau un aspect tot mai sumbru, Anna și Bennett treceau în revistă opțiunile pe care le aveau, fără să descopere nimic încurajator. Dacă nu plecau de-acolo pe jos, mai exista o singură modalitate de a părăsi mănăstirea, pe drumul de țară care dădea în șosea. Dar acolo, jos, oamenii lui Poe stăteau la pândă.

— In fond, nici nu știm exact dacă e așa, spuse Bennett. Adică e posibil și să ne fi pierdut urma. La cât estimezi raza de acțiune a chestii ăsteia?

— Nu știu ce să zic. Poate vreun kilometru jumate.

— Bun. Vasăzică, pentru a ne avea în raza radarului, tipii ar trebui să stea undeva pe șosea — asta dacă ne-au urmărit, ceea ce nu știm sigur. Prin urmare, asta trebuie să aflăm, zise el, ridicându-se și ciufulind-o ușor pe Anna, cu un gest tandru. Mă duc jos, să văd. Bagă banii în geantă. Mă întorc în câteva minute.

— Bennett, ai grijă.

Se încălță și arboră un surâs pe care și-1 dori încrezător.

— Am luat lecții de cercetășie și un premiu pentru mersul în vârful picioarelor.

Rămase o clipă în umbra arcadelor, ciulind urechile în noapte și încercând să-și acomodeze privirea cu întunericul. Dinspre clădirea principală, auzi râsul părintelui Gilbert și bufnitura unui ceaun de fontă trântit pe plită. In față, aleea cu pietriș se vedea ca o pată pală de culoare între tușeele întunecate ale tufișurilor și copacilor. Mai bine să nu meargă pe alee. Pe-aici ar lua-o și oamenii lui Poe, dacă ar vrea să vină mai aproape. începu să-și croiască drum pe sub hățișul de la marginea aleii, avansând lent, călcând prudent și ti ansferându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, înainte de fiecare pas, cu brațele întinse în față, ca un somnambul cu ochii deschiși.

îi luă zece minute să ajungă într-un punct de unde se vedea drumul de sus. Mirosea a gudron încins și a cauciuc. Nu se vedea nimic, nu se auzea nimic. Așteptă, sperând să treacă vreo mașină. încă zece minute.

într-un târziu, deslușI două fascicule galbene pe cer și huruitul unui motor care urca dealul. Se lăsă în genunchi, privind fix în direcția luminii care se apropia. Și iată, un geam licărind o fracțiune de secundă, când farurile care înaintau prinseră în raza lor parbrizul unei mașini oprite

lângă drum, la nici cincizeci de metri depărtare, și ascunsă pe jumătate, cu spatele, între niște pâlcuri înalte de gro-zamă. Văzuse destul.

Auzindu-i pașii, Anna îi ieși în întâmpinare la ușa chiliei și îl îmbrățișă, răsuflând ușurată.

— începusem să cred că mi-ai tras clapa.

— E cineva acolo, jos, parcat lângă șosea. în mod sigur ne-ar prinde, dacă am încerca să ieșim de-aici, chiar și cu farurile stinse.

Apoi, făcând o tentativă anemică de a părea vesel, Bennett mai spuse:

— Ai chef de o plimbare pe jos?

— Până unde?

— Până-n Italia.

Bennett se așeză pe pat, sucind dispozitivul radar între degete. Anna se aplecă și i-1 luă din mână.

— N-am putea să ne folosim de asta? Ca momeală, adică.

Bennett se holbă lung la radar, după care aprobă ideea, dând încet din cap.

— Ba sigur că da. 1-1 dăm părintelui Gilbert și-i spunem să fugă mâncând pământul.

Anna căscă ochii mari și începu să zâmbească.

— Bennett, zise ea, trăgându-1 în picioare, uneori ești chiar mai deștept decât îți închipui. Haide, vino.

*

Părintele Gilbert puse paharul jos.

— Dați-mi voie să mă asigur că am înțeles bine, dragii mei, spuse el. Vasăzică, ați zis să iau geanta asta goală și să plec cu tractorul pe câmp...

— Paralel cu șoseaua, spuse Anna. Detaliul ăsta e foarte important.

Părintele Gilbert se încruntă la ea.

— O fi foarte important, copila mea, dar relieful pe-aici e foarte accidentat, iar pe întuneric — în fine, tractoarele

noastre sunt vechi și destul de fragile. Mi-ar părea tare rău să se strice vreunul. Și ce ușor se poate întâmpla așa ceva, printre atâtea stânci, înțelegeți? zise el, făcând apoi o pauză, ca să-și mai ia niște vin. Teribile stâncile astea, zău. Păi, nu mai departe de anul trecut, am pierdut o chestie vitală de prin părțile de jos ale unui tractor, și asta știți unde? La câțiva metri de vie. Dar, absolut dezinteresat acum, zise el, cu un zâmbet parșiv, cumva misiunea asta nocturnă propusă de voi are vreo legătură cu afacerea trufelor?

— Păi... da, recunoscu Bennett. într-un fel.

— Prin urmare, îndrăznesc să spun că la mijloc e o sumă de bani considerabilă, afirmă bătrânul călugăr, uitându-se gânditor la vinul din pahar.

Când își ridică privirea, în ochii lui se văzu o licărire hrăpăreață.

— Dacă v-ar veni gândul cel bun să ajutați mănăstirea... Bennett prinse aluzia.

— Absolut, făcu el, uitându-se la Anna. Am fi încântați, nu-i așa? Cam ce-ai avea în vedere, părinte?

— Două tractoare noi.

— Unul, spuse Anna.

— Un John Deere?

— S-a făcut.

După un sfert» de ceas, cu un teanc gros de bancnote de o sută de dolari, ascuns bine în dosul dalei de piatră de sub patul lui, și cu geanta care conținea radarul pusă între picioare în tractor, părintele Gilbert porni la drum. Trebuia să urmeze, cât mai aproape cu putință, direcția șoselei de sub mănăstire, pe o distanță de vreo doi-trei kilometri, și să lase geanta într-un tufiș, după care să vină înapoi.

Imediat după ce văzu lumina slabă de la singurul far al tractorului proiectată la celălalt capăt al viei, Bennett începu să coboare încet pe drumul de țară, în timp ce Anna venea în urmă, la vreo cincizeci de metri, conducând

aproape orbește mașina cufundată în bezna unde singurul reper era albul stins al cămășii lui Bennett.

Gérard se încheie la șliț și își întinse mădularele, după care se instală din nou la volan. Fusese o zi lungă, caniculară, iar din câte se părea, va avea parte de încă o noapte albă, după un șir întreg de nopți nedormite. Partenerul lui, cu capul lăsat pe spate și cu gura căscată, sforăia făcând o gălăgie suficient de mare încât să acopere orice alt zgomot, în afară, poate, de șuieratul unei sirene. Gérard îl trezi zgâlțâindu-1, după care se aplecă spre aparatul de recepție. I se părea lui, sau semnalul slăbise într-adevăr? Dădu volumul la maximum, aplecându-și capul. *Merde.* Da, semnalul se pierdea de tot. Bun, pe drumul de țară nu aveau cum să coboare, iar alte artere rutiere nu existau — cel puțin, nu pe hartă. Probabil că o luaseră peste câmp, ca să iasă la șosea ceva mai încolo. Stânga sau dreapta? Va afla curând. Porni motorul și o luă spre dreapta.

De pe mica ridicătură aflată la jumătatea pantei, Bennett văzu farurile apropiindu-se, ieși de pe drum și coti în direcția în care o luase tractorul părintelui Gilbert. Porni în fugă spre mașina în care se afla Anna. Coborâră în continuare printre hârtoape spre șosea, cu farurile tot stinse, și așteptară până când ultima dâră de lumină dispăru de pe cer.

Bennett voia să prindă câteva ore de somn în Cavaillon, înainte de a face drumul lung până la autostrada spre Italia, însă apreciase greșit dorința proprietarilor de hoteluri provinciale de a-i caza pe turiștii sosiți noaptea târziu. Trecuse de miezul nopții, iar Cavaillon nu primea vizitatori. După ce încercară, fără succes, să capete un semn de viață de la toate hotelurile pe care reușiseră să le găsească, se resemnară să-și petreacă noaptea în parcarea municipală.

Anna se așeză confortabil cu capul pe umărul lui Bennett — Incredibil cum știi să răsfeți fetele.

Bennett o mângâie pe păr și zâmbi pe întuneric. Mâine avea să fie altfel.

întrucât Cavaillon este un oraș *routier și* un târg comercial totodată, câteva cârciumioare se deschid dis-de-dimineață ca să ofere doza matinală de șoc cu cafeină camionagiilor în trecere pe-acolo și un coniac la micul dejun pentru vânzătorii care au lucrat în tura de noapte. Anna și Bennet se extraseră din mașină și își dezmorțiră spinările în răcoarea dimineții. Din parcarea auto se vedea un local pe Cours Bournissac, aproape vizavi de *gendarmerie,* unde era deja plin. Bennett găsi o masă, în timp ce Anna se duse să testeze condițiile uneori complexe ale instalațiilor sanitare din restaurante.

Câteva ore, își zise Bennett, și am scăpat de griji. Se întrebă cât timp va mai trece până când oamenii lui Poe se vor prinde că așteptau degeaba și vor dibui geanta goală pusă în tufiș. Noroc că Anna găsise radarul la timp. Și noroc, mai ales, că știuse despre ce era vorba. Soarta părea să țină cu ei.

La masa alăturată, un tip tuns perie, cu niște antebrațe ca două coapse în miniatură, răsfoia ediția de dimineață a ziarului *Le Provençal,* căutând secția de sport. Dezinvolt, Bennett aruncă o privire spre prima pagină care era menținută în sus, la un metru distanță, așteptându-se să vadă obișnuitul mișmaș estival cu știri din Tour de France, campionate de *boules și* politică locală. în schimb, rămase trăsnit când își văzu îngrozit poza în ziar.

Era și Anna acolo, sub un titlu de senzație, cu litere de-o șchioapă: I-AȚI VĂZUT PE UNDEVA?

Bennett își întoarse brusc privirea, învingându-și impulsul de a o lua la fugă, impunându-și să stea calm și do-rindu-și ca tipul să împăturească ziarul, ca să nu se mai vadă prima pagină. își puse ochelarii de soare, rămânând cu capul în jos. Dar unde naiba era Anna?

Apăru și ea, venind din fundul localului, și se așeză la masă, clătinând din cap.

— Măiculiță, am zis despre baia de la mănăstire că e ca în Evul Mediu. Păi, să vezi toaletele de-aici. Incredibil.

Observă abia atunci expresia încordată și fixă de pe chipul lui Bennett.

— Ce s-a întâmplat?

Se apropie de ea și șopti:

— Vorbește încet. Pune-ți ochelarii de soare. Am ajuns amândoi pe prima pagină a ziarelor. Hai s-o ștergem.

Rămaseră câteva clipe afară, în fața localului. Pe urmă, ferindu-se tot timpul să nu atragă atenția, Bennett și Anna se întoarseră grăbiți în parcare. Bennett o lăsă în mașină, își luă inima în dinți și se duse cu pași iuți până la un *bar-ta-bac.* Se simțea ciudat, de parcă ar fi purtat pe piept un afiș mare, pe care scria *WANTED.* Femeia de la tejghea, o țipă țâfnoasă, cu privirea încețoșată, luă banii pentru ziar fără să se uite în sus, ridicând din umeri când Bennett ieși fără să-și ia restul.

în mașină, citiră articolul. După o introducere palpitantă — doi străini căutați pentru a sprijini investigațiile oficiale privind un furt important, poliția mobilizată *partout*—, venea un paragraf în care se băteau câmpii despre rata criminalității în Provence, iar apoi un număr de telefon. Persoanele care dețineau informații vor fi puse în legătură direct cu căpitanul Bonfils din Cannes, care răspundea de anchetă. Se făceau vagi aluzii la o recompensă nespecificată.

De data asta, jurnaliștii reușiseră să facă rost de detaliile corecte. Toate detaliile: numele, vârsta, înălțimea, culoarea ochilor și a părului, marca și culoarea mașinii, numărul de înmatriculare.

— Doamne sfinte, spuse Anna. De unde-au făcut rost de toate astea?

— Din pașapoartele noastre și din actele mașinii, pe care Tuzzi le-a predat, probabil, la poliție.

Bennet rămăsese cu ochii pironiți undeva dincolo de parcare. Cavaillon se trezea la viață. în fața prăvăliei cu legume din colț, o femeie în papuci și cu șorț la brâu își aranja marfa în piramide multicolore foarte ordonate, desfăcând apoi prelata de deasupra vitrinei, ca să le țină la umbră. Un polițist de la circulație căsca somnoros, verificând primul parcometru din zi.

— Mda, spuse Bennet. Nu putem rămâne aici. Până la autostradă facem cinci minute. Ai chef să ne aventurăm?

— Ce întrebare! De parcă am avea încotro.

Ieșiră din Cavaillon, traversară podul peste Durance și începură coborârea spre autostradă. Bennett văzu șirul de camioane care așteptau să treacă prin vamă și imediat alături — dar chiar alături — o imagine care îl făcu să frâneze violent și să tragă de volan în dreapta, părăsind carosabilul.

— Fir-ar să fie! Ia uită-te acolo!

Existau șase puncte vamale care marcau intrarea pe autostradă. La fiecare era postat câte un *gendarme* cu brațele încrucișate la piept și cu fața spre vehiculele care veneau. Un șir sinistru și ordonat de șase indivizi la fel, identici până la *képis,* ochelari de soare și cămășile albastre cu mâneci scurte.

— Poate că nici nu au treabă cu noi, zise Bennett. Fac chestii din astea destul de des vara. Dar coincidența e prea mare. Nu putem risca.

Anna tăcea cuminte. Bennett făcu o întoarcere neregulamentară și porni înapoi spre Cavaillon. îi căuta Poe. Ii căuta Tuzzi. îi căuta acum și poliția. Ce departe părea cina în pat la Villa d’Este cum visase el!

capitolul 19

w

/ • C/oreau scutură cu grijă resturile de tutun din pipa de spumă de mare primită cadou de la fîică-sa cu ocazia ultimei aniversări a zilei de naștere, pipa cu care avea să iasă la pensie. încă o dată, în timp ce își umplea pipa la loc cu tutun proaspăt, parcurse notițele luate în timpul informării făcute de căpitanul Bonfils. Da, își zise el. Era posibil. Era întru totul posibil. Citise parcă undeva că și guvernul încerca de ani de zile să găsească exact ceea ce îi descrisese Bonfils.

își aprinse pipa și privi lung afară, pe fereastra murdară a biroului, la soarele strălucitor care, potrivit agenției de turism, încălzea străzile și plajele din Cannes timp de trei sute de zile pe an. Cât destesta el sudul... culorile violente, vegetația absurdă, lipsa de zăpadă, firea mediteraneană, care însemna oameni zâmbitori, alunecoși și ne-gricioși. Abia aștepta să treacă lunile care rămâneau până avea să se retragă la casa moștenită de la maică-sa în Charente, unde atât clima, cât și locuitorii aveau niște parametri mai temperați și rezonabili. Dar a ieși la pensie cu onoruri, a ieși la pensie după o lovitură senzațională, ar fi fost un cadou nesperat.

Deschise agenda, răsfoi paginile acoperite cu scrisul lui meticulos și înghesuit, până găsi numărul de telefon al vechiului lui prieten Chevalier, originar tot din Charente. Chevalier era funcționar public, ocupând un post influent în Ministerul Agriculturii — un om pe care Moreau îl știa cu relații înalte și însemnate.

După regretele de rigoare că nu se mai văzuseră de atâta vreme, Moreau ajunse la motivul pentru care îl sunase.

— Se pare, spuse el, că există cineva care ar fî reușit să elaboreze o formulă pentru cultivarea trufelor. Mi s-a spus că a fost testată temeinic și că s-au obținut rezultate, niște rezultate foarte

convingătoare, de altfel. Ei, bine, *mon vieux,* în opinia ta — în opinia ta de specialist —, e posibil așa ceva?

După câteva clipe de reflecție, Chevalier dădu un răspuns ponderat, ca un politician ce era. Vorbea întotdeauna cu competență, ca și cum s-ar fi așteptat ca vorbele lui să fie notate și folosite drept mărturie.

— *En principe,* nu există nici un motiv ca o asemenea descoperire să nu fi fost făcută, deși țin să-ți spun că noi aici, la Minister, am aprobat multe experimente de o natură similară în trecut.

Pe urmă, făcând o concesie îndrăzneață în favoarea sincerității, adăugă:

— Toate au fost o dezamăgire.

Iar după o scurtă pauză, ca să-și revină după o limbuție atât de necaracteristică, continuă:

— Lucrul acesta totuși nu exclude posibilitatea ca o asemenea formulă să fie realizată de către, hai să zicem, un specialist neautorizat, lucrând independent de guvern. Și, firește, în această eventualitate, am fi nespus de interesați.

O altă pauză, de data aceasta pentru a insista asupra ideii:

— Dacă e autentică formula asta, trebuie neapărat să încapă pe mâini bune.

Moreau ghici ușor ce însemna asta.

— Pe mâinile tale, bunăoară.

Se auzi un râset înfundat venind de la Chevalier.

— într-adevăr, dragă Moreau, într-adevăr. Dacă am fi capabili să reglementăm producția de trufe, interesul ar

fi considerabil la cel mai înalt nivel, rosti el, apăsând pe ultimele două cuvinte. Așa cum știi, președintele nostru este din Corrèze — n-am greși prea mult spunând, discret, firește, că e un flăcău de la țară — și cred că ar fi mai mult decât fericit să vadă că exploatarea uneia dintre comorile naturale ale Franței este sub controlul oficialităților. Ar exista lauri pentru mulți, Moreau. în principal, pentru tine și pentru mine. Când mi-ai putea da formula?

Moreau îi explică situația, întrerupt de câteva ori de Chevalier, care voia lămuriri sau mai multe detalii. Moreau simțea că omul de la minister se entuziasma din ce în ce mai mult — în măsura în care se putea spune așa ceva despre un politician de carieră —, iar la încheierea convorbirii telefonice Chevalier îi promise să-1 sune, după ce avea să încerce marea prezidențială cu degetul, cum se exprimase el.

Spre uimirea lui Moreau, lucrul acesta se întâmplă după un ceas. Președintele era intrigat. Ba nu, mai mult decât intrigat; el cerea cu fermitate ca Mama Franța să nu scape din gheare această armă agricolă secretă. Nu trebuia precupețit nici un efort, zicea Chevalier, pentru a-i găsi și a-i prinde pe cei doi fugari de la care să se recupereze formula. Ar putea fi în joc aici însăși soarta gastronomiei franceze, așa că absolut toate resursele — inclusiv, la nevoie, întreaga garnizoană staționată la baza militară din Draguignan — urmau să fie puse la dispoziția lui Moreau.

Moreau îl convocă pe Bonfils și îi dădu instrucțiunile necesare. Forțe polițienești suplimentare aveau să fie implicate în anchetă, directive și fotografii aveau să fie distribuite la *gendarmerie,* mai multe controale aveau să fie efectuate pe fiecare șosea importantă; se cerea vigilență pretutindeni și se promitea avansarea pentru cei care aveau să facă arestările. Când Bonfils se ridică și se pregăti să plece, Moreau, scoțând din pipă un șir de semnale de fum,

sună la Draguignan, iar Bonfils îl auzi cum îl cere la telefon pe comandant.

Bonfils era tare îngrijorat. Situația îi scăpa din mână și, da, de sub control. Ședea la masa lui de lucru, mărun-țind țigări și amânând momentul când va trebui să-i dea raportul lui Polluce. *Armata!* Fir-ar să fie! Mobilizarea tuturor polițiștilor disponibili din Midi. Elicoptere, blocade rutiere, alertă roșie. Păi, nu se mai pomenise o asemenea vânătoare de oameni pe coastă de când legendarul spărgător de bănci Spaggiari sărise de la fereastra judecătorului pe motocicleta care îl aștepta jos și fugise din Nisa. Nici că-1 mai prinseseră vreodată, își zise Bonfils, cu o admirație străină de profesia lui, în timp ce punea mâna pe receptor.

Polluce nu se arătă deloc înțelegător. Vocea lui nu era niciodată caldă, dar azi era de-a dreptul arctică.

— Mă bazez pe tine, Bonfils. La fel și colegii mei. Trebuie să știu tot ce se întâmplă. Imediat ce afli, *d'accord?* Imediat ce afli.

Merde. Și el ce naiba să facă? Indiferent ce se întâmpla, el tot va avea necazuri — ori cu Polluce, ori cu Moreau. Intrase în rahat până la gât. Apucându-se să pună în practică instrucțiunile, Bonfils își dori din tot sufletul ca englezul, prietena lui și formula aia nenorocită să fi ieșit naibii din Franța.

Ținutul din jurul cătunului Buoux, la nord de Bonnieux, este vestit pentru frumusețea văilor secrete și a orizonturilor vaste, pentru solitudine și pentru zecile, poate chiar sutele de *cabanons și bories* părăsite — mici adăposturi din piatră, folosite de căprari și munteni înainte de apariția agriculturii mecanizate. Din multe nu rămăseseră decât zidurile (o clădire cu acoperiș fiind supusă impozitării) sau niște mormane de piatră în formă de stupi. In dimineața

în care trecură pe-aici, Anna și Bennett găsiră ceea ce căutau.

Urcaseră cu mașina pe un drum cu vegetație bogată, înspre un luminiș unde, cu câteva veacuri în urmă, fusese construit un hangar scund din piatră, care ulterior fusese extins, cârpăcit și, până la urmă, lăsat să se apere singur împotriva elementelor. Jumătate din

acoperiș se prăbușise, iar zidurile se încovoiaseră de vreme, porțiuni din ele ți-nându-se încă în picioare doar datorită arbuștilor care își cățăraseră ramurile spinoase în jurul lor. Dar într-un capăt era un loc bun pentru ascuns mașina, peste tot era umbră și nu te bătea soarele; lucrul cel mai important, până la cel mai apropiat *gendarme* erau pe puțin câțiva kilometri.

De când văzuse blocada rutieră de pe autostradă, la ieșirea din Cavaillon, Bennett se tot frământase, storcându-și creierii ca să găsească niște modalități de evadare care să nu depindă de vreo mașină și nici să nu-i expună controalelor din aeroporturi sau gări. Mai devreme glumise când spusese să meargă pe jos în Italia. Acum trebuia să ia în calcul și această posibilitate. Cum ar fi să fie siliți să se furișeze pe lângă sate, să evite șoselele principale, să se ascundă, să se pitească, să doarmă cu capul pe ceva tare? în plus, nici n-ar fi fost ușor să meargă pe jos atâta cale; în cel mai bun caz, ar fi făcut câte 35 kilometri pe zi. Dumnezeule, păi toată căldura le-ar fi luat săptămâni întregi! Se zgâi la hartă, când simți degetele Annei, care îl masa pe ceafa, încercând să-1 facă să se mai relaxeze un pic.

— Să știi că de zece minute n-ai mai scos nici o vorbă.

— Scuze, zise el, căznindu-se să zâmbească. Nu sunt spumos ca de-obicei, recunosc. Dar să știi că am cam încurcat-o.

Anna îl privi serioasă, făcând ochii mari.

— Bennett, îmi dau seama că nu e cel mai bun moment să-ți spun, dar sunt lihnită de foame, zise ea, aplecându-se și sărutându-1 pe frunte.

Când mâncaseră ultima oară? Bennett nici nu mai ținea minte, iar acum sesiză și el golul pe care-1 avea în stomac.

— Ai dreptate, spuse el. Ar trebui să înghițim ceva. Vino. Mergem la Apt. Nu uita de mustața falsă.

Ideea de activitate, fie ea cât de banală, îl făcea mai prudent.

Se duseră la mașină. Bennett se lăsă pe vine, luă un pumn de pământ, scuipă în el și frecă numerele de înmatriculare cu pasta aceea nămoloasă, până când literele și cifrele albe deveniră mai puțin proeminente. Când se pregăti să intre în mașină, văzu geanta de pe bancheta din spate, în care se găsea milionul de dolari. Se întinse și o scoase afara, apoi o duse în hangar, unde o îngropă sub un morman de moloz, într-un cotlon întunecos — toate astea sub privirile consternate ale Annei.

Se înapoie, scuturându-și mâinile de praf și de pânze de păianjen.

— N-am nici un chef să mă trambalez cu asta prin Apt. Oricum, aici e mai în siguranță decât în mașină. Știai că vara, în Vaucluse, la fiecare cinci minute se fură o mașină? zise el, pornind motorul. Hoții abia așteaptă să vină septembrie, ca să-și ia și ei o vacanță.

începea să se binedispună. Era imposibil să nu apară ceva, așa cum se întâmplase întotdeauna, la momentul potrivit, în ultimele zile. Se simțea mai vesel, mai optimist, mai norocos. Puse o mână pe coapsa Annei și strânse ușor.

— Gata. Iau comanda pentru mic dejun, prânz și cină. Ce dorești să mănânci?

— Cornuri, zise ea. Două sandvișuri cu șuncă, pizza, niște pui prăjit și rumenit cu grăsime cum fac ăștia pe-aici, cartofi pai, brânză, o sticlă de vin roșu...

— Cârnați nu?

— Ba da, dar mă păstrez pentru dejun.

Traversară D 232 și coborâră pe serpentinele înguste care duceau spre Apt, venind dinspre sud. împrejurimile

orașului erau înțesate de mașini, furgonete și motocicletele acelea subturate, subsilențioase și cu decibelii la maximum, atât de dragi adolescenților francezi. Era sâmbăta, constată Bennett, ziua târgului săptămânal din Apt, adică o zi ideală pentru a te pierde prin mulțime.

Se certă pe locul de parcare cu un cuplu rumen în obraji, dintr-o mașină cu număr englezesc, și le auzi chițcăielile de indignare când intră în spațiul liber și opri.

— *Tipic!* spuse femeia, ca o trompetă furioasă. Efectiv tipic! Noi am văzut locul primii. *îngrozitori* francezii ăștia, cum se bagă cu forța!

Bennett dădu din cap spre ea și îi zâmbi. încă un cui în sicriul faimoasei *entente cordiale.*

Făcură prima oprire, la sugestia Annei, la o prăvălioară din spatele pieței, unde găseai espadrile, coșuri, obiecte de lut ieftine și aproape autentic provensale făcute în Taiwan, tirbușoane cu mânere răsucite din lemn de măslin și tot felul de pălării. Ideea Annei era că niște pălării i-ar ajuta măcar să se deghizeze un pic și că, în felul ăsta, fețele lor afișate la vedere pe prima pagină a ziarelor nu le-ar mai sări în ochi trecătorilor. Ea își alese o pălărioară de pai mai fistichie, iar Bennett o beretă moale din bumbac, cum poartă mai toți jucătorii autentici de èoufesdin Franța. Cu aceste noi achiziții îndesate bine până peste ochelarii de soare, porniră în căutarea hranei — ținându-se de mână ca doi tineri care se bucurau de vacanța de vară.

în târgul din Apt, care se întinde și se răsfiră dintr-un capăt în celălalt al orașului, revărsându-se în mici *places* și pe străduțe, găsești orice, de la cărți poștale și suveniruri până la mașini de tuns iarba și capcane pentru viespi. Iar la tarabe, pe mese de răchită, în prăvălioare cu mirosuri aromate, există mâncare. Anna nu mai văzuse niciodată așa ceva. Sortimente diverse de brânză de capră, untoase, moderat de sărate și albe ca laptele, sau tari și ușor îngălbenite, după ce fuseseră ținute luni de zile la marinat în

ulei de măsline. Ton proaspăt, tăiat în felii groase, încă în sânge, dintr-un pește întreg de mărimea unui băiețandru. Pâine — *fougasses, ficelles, boules, pompes à l'huile*— cu măsline, cu rozmarin, cu brânză sau cu șorici. Fructe și legume etalate în formă de curcubeu. Măcelari specializați în carne de vită, porc sau cal. Și, preumblându-se prin toată această abundență plăcută, sub soarele de sâmbătă, sumbri și vigilenți, mulți polițiști.

Bennett observă că forțelor de *gendarmes* locali li se aduseseră întăriri — bărbați folosiți îndeobște în lupta împotriva huliganilor și a teroriștilor, oameni din CRS: mutre dure, bocanci silențioși, armament negru și lugubru. Dar remarcă totodată un lucru care îl făcu să se oprească brusc, sucind-o pe Anna în loc și împingând-o într-o cafenea.

— Ce cretin sunt! exclamă el. Cum de nu mi-a venit ideea asta până acum?

Bătea darabana pe masă, privind afară pe geam.

— Uite-acolo pe stradă, vizavi. Vezi autocarul ăla? Merge în Spania. E o cursă regulată, de vară.

Sub privirile lor, autocarul se puse în mișcare.

— Următoarea oprire, Barcelona, zise Bennett. N-ai nevoie de pașaport. Știu pe cineva care a mers o dată pe ruta asta cu autobuzul. Veceul s-a blocat la ieșirea din Perpignan, dar altminteri spunea că a fost excelent. Ce părere ai?

Anna se uita la fața zâmbăreață și gânditoare de sub basca albastră; parcă era un flăcăiandru cu tuleiele ne-tunse. Ii zâmbi și ea.

— O să-mi iau și castanietele.

Bennett se duse la oficiul de turism, lăsând-o pe Anna să dea comanda. Ce ciudat era gândul că în urmă cu o săptămână fata nici

nu-l cunoștea, iar acum ajunseseră nedes-părțiți, ca siamezii. Ceru ospătarului să le aducă niște cafea și cornuri. Privi apoi la vârtejul molcom al omenirii de-afa-ră. Orice-ar spune ghidurile, lumea nu se grăbea pe-aici. încercă să și-l imagineze pe Bennett la New York, în apar-

tamentul ei îngust de pe Wooster Street. Dar oare știa Bennett cum să se poarte într-o casă de oameni? Puțin probabil. Din câte văzuse ea, era un dezastru în materie de treburi gospodărești. Totuși, mai conta asta? Nu, nici vorbă.

Bennett reveni după zece minute, nu atât de fericit ca la plecare. Azi nu mai erau autobuze, duminica nu circulau deloc și, întrucât luni se serba un sfânt foarte apreciat, fiind așadar mare sărbătoare, nu erau autobuze nici luni — nu din Apt, nu din Avignon, nu din Cavaillon. Nu le rămânea decât să stea ascunși printre ruine și să aștepte ziua de marți. Făcură o listă de cumpărături pe spatele unui suport de bere și se duseră să se alăture restului lumii, în piață.

Bennett urca în urma Annei, pe străduța laterală abruptă, spre locul unde își parcaseră mașina. Avea brațele pline cu sacoșe de plastic albastre, care conțineau mâncare și vin cât să le ajungă pentru un picnic prelungit de trei zile. întârzierea asta era neplăcută, dar atâta tot, și oricum, bine măcar că nu mai trebuia să tot alerge de colo-colo. Deși nu-și putea lua ochii de la rotunjimea feselor Annei sub denimul mulat perfect, Bennett se gândea la râul care curgea pe fundul văii, sub Buoux. După ce se însera, puteau coborî acolo ca să se scalde; luau cu ei o pătură din mașină și o sticlă cu vin, și se lungeau goi sub stele — da, își zise el, un weekend la țară nu-i deloc de lepădat. Fredonând încetișor, iuți pasul ca să o prindă din urmă.

Puseră sacoșele de plastic pe acoperișul mașinii. Bennett îi zâmbi fetei, în timp ce pescuia cheile din buzunar.

— Iar te-a apucat, zise ea.

— Ce anume?

— Te zgâiești pofticios la mine.

Bennett își scoase ochelarii de soare de pe nas și-i făcu cu ochiul.

— M-a inspirat acest spectaculos *derrière* al tău, zise el. Puneam la cale o partidă de înot sub clar de lună, în pielea

goală, cum ne-a făcut natura, urmată de un picnic la miezul nopții. Dacă nu cumva ai alt program.

Până să apuce Anna să-i răspundă, portiera laterală a furgonetei banale parcate vizavi se deschise glisând. întoarseră capul și încremeniră, holbându-se la patru *gendarmes.*

capitolul 20

— Ochelarii și pălăriile. Scoateți-le.

Jandarmii, niște zdrahoni în uniforme albastre de vară, se postaseră în semicerc în fața mașinii. Lentilele opace ale ochelarilor lor — ochelari heliomați, cum poartă polițaii cu motociclete, impenetrabili și sinistri — sclipeau sub cozorocul chipielor. In timp ce Anna și Bennett stăteau în fața lor, cu capul descoperit și clipind din cauza soarelui orbitor, unul dintre *gendarmes* scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la cămașă, o despături, compară fotografiile cu mutrele lor și mârâi.

— *Bon.* Nu există nici un dubiu. Verificați să nu fie înarmați.

Mai multe mâini iscoditoare, suspicioase, mișcându-se încet și metodic, făcură un tur de inspecție, negăsind altceva mai letal decât cheile de la mașină ale lui Bennett. Ofițerul mai mare în grad dădu din cap înspre furgonetă.

— înăuntru.

După care, întorcându-se spre cel mai tânăr dintre *gendarmes:*

— Desfosses, tu vii după noi, cu mașina lor.

Furgonetă era o dubă de poliție folosită la raziile de sâmbătă noaptea, având o despărțitură din plasă groasă de fier între compartimentul din față și pasageri. In spate nu existau scaune. Sub acoperiș, dintr-un capăt în celălalt se afla o bară solidă, la nivelul capului, de care persoanele considerate periculoase sau turbulente puteau fi legate cu cătușele. Când șoferul demară, Anna se clătină pe picioare

și se prinse de brațul lui Bennett, ca să nu cadă. Se uitau unul la celălalt, cu priviri șocate. Totul fusese extrem de rapid. Gata, se isprăvise. Peste pârâielile și țiuiturile transmisiei radiofonice se auzea vocea șoferului care vorbea la bază.

— Englezul și fata, tocmai i-am prins. Nu sunt probleme. Ia ziceți, ați pregătit decorațiile? Spune-i căpitanului. Ajungem în zece minute.

Duba acceleră la ieșirea din Apt și o luă către N100, îndreptându-se spre vest Cei trei jandarmi din față își aprinseră țigările și începură să discute despre șansele Marsiliei în următorul campionat de fotbal. Ca și cum Anna și Bennett ar fi fost doi saci de cartofi aruncați în portbagaj, doi baloți fără nici o importanță, care trebuiau livrați și-atâta tot.

— Ce-o să spunem?

Bennett clătină din cap.

— Tare aș vrea să știu și eu. Cât mai puțin cu putință, presupun. O să fac pe prostul. O să cer să vină consulul britanic. Nu știu.

— Dar ce-ar fi să le spunem adevărul? întrebă Anna. In fond, n-am făcut decât să încercăm să recuperăm un bun furat și să-l înapoiem proprietarului.

— Zău? Să-l înapoiem?

— în fine, ceva de genul ăsta.

Se cufundară într-o tăcere sumbră pe tot restul drumului, mai ales că destinația spre care se îndreptau nu prezenta nici un motiv de veselie. Jandarmeria din Les Beaumettes, în ciudajardinierelor de la ferestre pline de flori colorate, avu asupra lui Bennett același efect ca orice instituție de stat îl făcu să se simtă vinovat. Iar de data asta chiar era.

îi duseră într-o încăpere fără ferestre, în spatele clădirii, unde li se ceru să confirme că numele lor erau Hersh, Anna, americancă, și Bennett, Luciano, englez. Răspun-

șurile lor monosilabice fură consemnate în scris. Pe urmă rămaseră singuri, în așteptare. Așa trecu o oră deloc plăcută.

Pentru căpitanul acestei *gendarmerie,* fusese o oră triumfală, o oră de neuitat. Moreau, aflat la Cannes, fusese extrem de darnic cu complimentele la adresa sârguinței și a vigilenței cadrelor din Les Beaumettes. Căpitanul se străduise din răsputeri să fie modest. Parțial, era meritul norocului, spusese el, însă își permisese totodată să admită că își formase bine băieții: verifică, verifică și iar verifică. Nimic nu putea înlocui munca de rutină, făcută cu încrâncenare, a polițiștilor lui. Iar tânărul Desfosses, căruia abia i se uscase cașul la gură, o dovedise din plin. După ce examinase plăcuțele de înmatriculare de la toate Peugeot-urile 205 albe pe care le găsise, adică peste treizeci la număr, dăduse marea lovitură.

Lucrul cel mai bun însă, din punctul de vedere al căpitanului, era că un elicopter plecase spre ei de la Cannes, ca să-i preia pe cei doi suspecți și să-1 scape pe el de orice responsabilități viitoare. Tare incomodă treaba asta cu răspunderea, mai ales când într-un caz deosebit de important, ca acesta, erau implicați niște străini. Nu se știa niciodată la ce se putea aștepta. Se uită la ceas, felicitându-se pentru inspirația de a-i fi pus la curent pe băieții din Cavaillon.

Probabil că fotograful și reporterul sosiseră deja, gata să imortalizeze un moment spectaculos din lupta împotriva criminalității.

Căpitanul era perfect conștient de efectul stimulator pe care îl avea publicitatea asupra carierei unui ofițer de poliție, or chestia asta de-acum era negreșit de prima pagină. Păcat că era prea târziu ca să mai prindă ediția de duminică. Se duse la oglinjoara agățată pe spatele ușii de la biroul lui. Să-și pună vestonul de la uniformă? Poate nu — cel mai bine era să fie văzut ca polițist în acțiune, indiferent de înfățișare. își aranjă un pic mustața și ieși

ca să contribuie și el, de la înălțimea propriei autorități, la haosul controlat care se desfășura pe NI00.

Problema fusese să se găsească un loc de aterizare pentru elicopter. Pe dealul din spatele jandarmeriei era imposibil; podgoria de pe cealaltă parte a șoselei era sacră și intangibilă. Așa că se luase decizia de a se bloca șoseaua în ambele direcții, pentru ca elicopterul să se poată lăsa la sol, la vreo douăzeci de metri de clădire. întrucât NI00 constituia o arteră importană pentru traficul greu, iar sâmbăta era zi de târg, întreruperea circulației astfel rezultată era ceva *impressionant,* obsei'vă aprobator căpitanul.

Șiruri de mașini mici, camioane și rulote de camping se întindeau până departe, în ambele direcții, sub un nor tremurător de gaze de eșapament. Câțiva șoferi își lăsaseră autovehiculele și se apropiau de cordonul de conuri portocalii strălucitoare, sperând să vadă rămășițele vreunui accident spectaculos. Când constatară dezamăgiți că pe asfalt nu existau urme de sânge și nici fiare contorsionate, cerură informații de la *gendarmes,* cărora le făcu o enormă plăcere să nu le spună nimic. Multe gesticulări. Umeri, mâini și voci ridicate. Conurile rutiere se învălmășeau zgomotos.

Toate astea erau înregistrate de către reporter și fotograf care, la recomandarea căpitanului, se instalaseră pe acoperișul clădirii, de unde puteau cuprinde mai bine întreaga *vue panoramique* a

imensului ambuteiaj care se întindea cât vedeai cu ochii. Și acum, exact la țanc, bătând violent aerul dinspre est, venea elicopterul.

Se roti deasupra, coborî și ateriză lingav, de parcă ar fi testat temperatura carosabilului. Făcând semn din cap fotografului — ar fi fost tragic să rateze momentul —, căpitanul dădu ordin să fie aduși suspecții. Se postă personal în fruntea grupului de escortă și, *en passant,* se încruntă lung și dur la cameră, ca un adevărat combatant împotriva criminalității.

Anna și Bennett aveau impresia că nimeriseră într-o zonă de război. înconjurați de bărbați în uniformă și înarmați, păşiră spre elicopterul militar; sub razele puternice ale soarelui, kakiul uzual al fuzelajului căpătase o nuanță măslinie ștearsă și urâtă. înăuntru, alți militari înarmați îi duseră spre cele două scaune de oțel din spate, de care îi legară cu centuri de siguranță. Elicopterul se ridică de la sol și, înclinându-se pe-o parte, porni înapoi spre est. Dedesubt, siluetele tot mai mici ale jandarmilor ridicau conurile portocalii de pe șosea și, fluturând din mâini, dădeau drumul circulației. Nimeni nu vorbise cu ei. De-abia dacă mai vorbiseră unul cu celălalt. Nici nu erau multe de spus.

*

Prima pagină a ediției de sâmbătă a cotidianului *Le Provençal stârnise* interesul mai mult ca de obicei printre anu-miți cititori din Vaucluse. întreg satul St-Martin fierbea de speculații despre îndeletnicirile rezidentului englez. Bătrânii de la masa din cârciumă se coalizaseră și, pentru prima oară de când ținea minte Léon, cumpăraseră cu bani un ziar. Ședeau acum ghemuiți deasupra paginilor, ca niște ulii în jurul unui hoit, clătinând din cap și sugând ce le rămăsese din dantură. Tare imprevizibili erau străinii ăștia, puși pe rele aproape tot timpul. Ce mai furase și Bennett?

Papin de la poștă, biroul de spionaj cu un singur cadru, avea teoriile lui, pe care era mai mult decât fericit să le împărtășească mușteriilor,

care erau și ei mai mult decât fericiți să le asculte. Droguri, zicea el, cu acea convingere tipică celor care nici n-aveau habar, de fapt. Un tip destul de liniștit, englezul ăsta, dar aparențele sunt adeseori înșelătoare. Apele liniștite sunt adânci. *Beh, oui.* Indubitabil, era o treabă cu narcotice. O tâlhărie ordinară, banală, de genul celor care înfloresc zilnic în haznaua asta de corupție, în cloaca asta de depravare de pe coastă, n-ar fi ajuns niciodată pe prima pagină.

Despre Georgette, firește, ținând seama că legăturile ei gospodărești intime cu fugarul îi confereau un oarecare prestigiu, se presupunea că știa mai multe, ceea ce chiar era adevărat. Servieta îngropată sub pietriș în pivnița ei reprezenta, Georgette era sigură, obiectul furat. închizând bine obloanele și încuind ușa, ca să scape de curiozitatea nesuferită a vecinilor — oare de ce nu-și vedeau de treabă? —, femeia dezgropă servieta și timp de o jumătate de ceas își făcu nervi încercând să descopere combinația cifru-lui, care putea să-i dezvăluie întregul secret. Era convinsă că englezul ei, dragul ei *milor,* nu făcuse decât o prostioară, nimic mai grav, fiindcă nu-i stătea în fire altceva. Și totuși... mda, niciodată nu ieșea fum fără foc. Zgâlțâi servieta, agasată, sperând să audă vreun indiciu — un zuruit de monede, un zornăit de bijuterii scumpe —, dar conținutul, care-o fi fost ăla, fusese foarte strâns ambalat. Se așeză în genunchi în *cave,* puse servieta la loc în groapa pe care o săpase și nivelă frumos pietrișul. Avea să încerce din nou mai târziu, când existau mai puține riscuri de a fi surprinsă de către niște indivizi care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să-și bage nasul unde nu le fierbea oala.

Julian Poe, ale cărui gusturi în materie de ziare se îndreptau mai degrabă spre *Wall Street Journal* decât spre *Le Provençal,* citi articolul despre Anna și Bennett cu mult interes, dar fără să se alarmeze în mod deosebit. In fond, știa unde se aflau cei doi. Ii prinsese la înghesuială în Haute-Provence, unde erau ținuți sub strictă supraveghere. Gérard îl sunase să-i spună că semnalele de la dispozitivul radar veneau în continuare, regulate ca bătăile inimii.

Totuși, așteptarea asta era obositoare. Dacă nu făceau nici o mișcare până la lăsarea nopții, îl va trimite pe Gérard să-i ia și să-i aducă la el. De regulă, Poe evita violența, considerând-o o variantă crudă, la care recurgea doar în ultimă instanță. Dar nici răbdarea lui nu era infinită, așa

că decisese ca Bennett să stea câteva ceasuri cu Shimo, un tip irezistibil de persuasiv, când își punea în minte. Până mâine la aceeași oră, atât servieta, cât și banii trebuiau să fie înapoi, unde le era locul. Cu acel sentiment de satisfacție pe care îl aveai atunci când știai că o problemă fusese soluționată frumos, Poe își îndreptă atenția spre Tuzzi și spre răzbunare. Trebuia să-1 învețe minte și pe macarona-rul ăla imbecil.

Două mașini de poliție așteptau la aeroportul Mande-lieu sosirea elicopterului, așa că drumul până la Cannes, în vacarmul claxoanelor care măturau tot traficul din cale, se dovedi scurt. Anna și Bennett, încă uluiți de viteza cu care deveniseră infractori capturați de autorități, încă nedumeriți de măsurile de mare securitate, mai adecvate pentru niște teroriști decât pentru doi hoți amatori, își făceau curaj ținându-se strâns de mână, pe bancheta din spate, cu simțurile perfect amorțite. Parcă erau duși la execuție.

Fură transportați în ceea ce se numea, eufemistic, zona de primire a sediului Poliției din Cannes — o atmosferă dură și ostilă, cu o undă de frică plutind în aer — și trecuți în catastif. Li se goliră buzunarele și li se luară amprentele; se văzură tratați ca două epave umane. Sergentul de serviciu întinse mâna spre avizierul unde erau afișate fotografiile lor, rupse foaia de-acolo și o azvârli la coșul de gunoi. încă o urmărire încheiată, încă un caz rezolvat.

Căpitanul Bonfils, îmbrăcat lejer cu jeansi și o cămașă descheiată la gât, apăru din biroul lui situat în spate și se postă acolo, uitându-se urât la ei. De ce naiba nu se lăsaseră prinși într-o zi lucrătoare, în loc să-i strice weekend-ul?! Mișcând nervos din mână, le făcu semn să o ia pe coridor, spre biroul lui Moreau.

Moreau se considera, cu oarecare temei, un om talentat la interogatorii. De-a lungul atâtor ani și a miilor de ceasuri în care storsese informații de la infractori, cernând

minciuni și jumătăți de adevăr sau smulgând mărturisiri, își dezvoltase tehnica, își rafinase ritmul întrebărilor și își desăvârșise metodele de observație. Un pumn încleștat instinctiv, clipitul brusc din ochi, nevoia involuntară de a se foi pe scaun — toate astea spuneau la fel de mult ca vorbele. Adeseori, vedea în anchetare un fel de partidă de șah, o serie de mutări treptate, de multe ori indirecte, care în cele din urmă duceau la poziția fără scăpare. Șah mat. Ii plăcea să facă lucrurile pe îndelete, ceea ce Bonfils părea incapabil să învețe. Bonfils însă, așezat acum în lateral, cu carnețelul pe genunchi, era genul de om care zbiera și amenința, un ins pe fața căruia se vedea cât putea fi de violent.

Moreau îi studie pe cei doi așezați în fața lui. Arătoși amândoi, își zise el, dar vădind semne de încordare în jurul ochilor și al buzelor. Ăsta era un indiciu bun. Scoase pipa din gură și zâmbi.

— Așa deci, Monsieur Bennett. S-ar părea că nu mai aveți Rolls Royce.

Bennett se așteptase la orice, dar în nici un caz la asta.

— Rolls Royce? Eu? Care Rolls Royce? făcu el pe un ton stins și defensiv, simțind că i se uscase gura.

Moreau arătă cu țeava pipei spre obiectele aranjate pe biroul lui: pașapoarte, bani în numerar, cărți de credit și, prins de o bucată de piele uzată, un breloc emailat, pe care se afla simbolul R.R. Cheile de la mașină ale lui Bennett.

— A, l-am primit cadou de la cineva, la Londra, acum o grămadă de ani.

Moreau se întoarse spre Anna, plin de compătimire.

— Condoleanțele mele, domnișoară. înțeleg că mama dumitale nu se simte deloc bine.

Anna se simți exact cum vrusese Moreau s-n facă să se simtă: prinsă pe picior greșit, zdruncinată.

— De unde știți?

— Avem și noi telefoane. Și niște colegi foarte săritori la New York. E foarte ușor să obții informații în ziua de azi, când lumea s-a făcut atât de mică. Aproape că nu mai există intimitate. Ceva teribil — nu-i așa, Bonfils?

Și învățătorul îi aruncă o privire ucenicului.

Tacă-ți fleanca și începe odată, *connard* boșorog și pompos ce ești, păru să spună acesta.

— Așa e, șefule. Teribil.

Dintr-odată, pipa parcă îi acapară toată atenția lui Moreau, care se apucă să râcâie în cupă cu un instrument în formă de linguriță îngustă, scuturând apoi resturile carbonizate într-o scrumieră și suflând ușor prin capătul tubului. Cu excepția acestor mici zgomote, în cameră era liniște. Bonfils turba de furie în colțul lui. Anna și Bennett schimbau priviri contrariate. De-asta fuseseră aduși val-vârtej la Cannes — ca să asiste la ritualul curățirii pipei, îndeplinit conștiincios de un ofițer de poliție? Ostentativ, Bennett își drese glasul. Moreau îl ignoră, trecând la operațiunea de umplere a pipei cu tutun scos dintr-o pungă de mușama boțită.

Până la urmă, Bennett nu mai putu suporta tăcerea.

— Ne-ați putea spune de ce am fost arestați? Ce-am făcut, de fapt?

Moreau își ridică privirea, oarecum surprins, de parcă ar fi uitat motivul prezenței lor acolo.

— De ce nu-mi spuneți *voi* mie?

Bennett se gândi câteva clipe înainte de a da, cum credea el, un răspuns inofensiv.

— Păi, ni s-a cerut să luăm o servietă de pe iahtul ăla.

— Vi s-a cerut? Cine v-a cerut?

— Un vechi amic al domnișoarei Hersh. De fapt, a fost o treabă plătită. Urma să luăm bani pentru asta.

— De la vechiul amic.

— Exact.

— Și vechiul amic cine e?

— Un tip pe nume Poe. Julian Poe.

— A, da.

Moreau se ocupă iarăși de pipă, folosind trei chibrituri până când se declară satisfăcut de felul cum ardea tutunul.

— Și în servieta asta care era pe iaht, servieta pentru care Monsieur Poe v-a plătit ca s-o luați de-acolo, ce era de fapt?

Bennett ezită înainte de-a spune prima minciună.

— Nu știu, fiindcă servieta era încuiată.

— Zici că nu știi, spuse Moreau, luând în mână cele două pașapoarte. Le-ați uitat pe iaht.

După care puse cele două pașapoarte într-un sertar de la birou.

— Mare neglijență din partea voastră. Ați părăsit vasul inopinat? In pripă?

Scoase o legătură de chei din buzunar și încuie pașapoartele în sertarul de la birou.

— Da, probabil că le-am uitat acolo.

A doua minciună.

— Mda. Cât era ceasul când ați părăsit iahtul? Cu aproximație.

— Păi, nu știu. La un moment dat, după cină.

— Cu servieta?

— Da.

— Și... cam de cât timp? Două zile? Trei?

Sincer, Bennett chiar nu-și amintea.

— Cam așa ceva.

— Și după aceea, firește, i-ați dus lui Monsieur Poe servieta, iar el v-a dat banii.

— Păi, de fapt n-am mai apucat să...

— Bennett, îl întrerupse Anna, clătinând din cap. Las-o baltă. E o nebunie. N-o să țină.

Moreau se zgâi la ea printr-un nor de fum și dădu aprobator din cap.

— Ești o tânără înțeleaptă. Bun, deci, Monsieur Bennett, o s-o luăm de la capăt. Dar înainte de asta am să vă spun câteva lucruri care ar trebui să vă influențeze declarația, zise el, scoțându-și pipa din gură și arătând cu capătul ei spre Bennett. Unu: servieta asta conține o

formulă pentru cultivarea trufelor, ceea ce sunt convins că știați și voi. Doi: voi ați furat servieta.

— Da, dar fusese deja...

Moreau ridică mâna, cerând liniște.

— Eu vă spun doar faptele așa cum le cunoaștem. Voi puteți aduce completări și, spre binele vostru, chiar sper s-o faceți. în momentul de față, amândoi sunteți bănuiți de furt. Nu mă îndoiesc că o să reușim să găsim dovezi împotriva voastră, dar operațiunea o să dureze câteva luni și firește că până atunci o să stați la închisoare.

Moreau își făcu de lucru cu chibriturile și își aprinse din nou pipa.

— Pe urmă, o să fiți condamnați — iar aici există aspecte care nu sunt în favoarea voastră. Când se ajunge ca autoritățile franceze să devină interesate de un caz, cum s-a întâmplat acum, nu mai e vorba de un simplu furt. Lucrurile se agravează și, în mod evident, sentința la fel.

— Dar e revoltător. Chestia asta nu are nimic de-a face cu guvernul.

— Acum are.

Și Moreau zâmbi rece, subțiindu-și buzele fără pic de umor.

— Din evidențele noastre reiese că locuiești de mulți ani în Franța, Monsieur Bennett. Nu se poate să nu fi remarcat că aici autoritățile dețin puteri considerabile — puteri pe care unii străini le socotesc chiar extreme. Nouă, în poliție, ne sunt de mare folos, trebuie să recunosc.

Moreau așteptă câteva clipe ca amenințarea să-și facă efectul. Exagerase un pic, dar doar atât. Cei doi arătau

trași la față și demoralizați. Simțea că aproape reușise. Era momentul să le promită o variantă mai plăcută.

— In cazul în care vă decideți să cooperați pe deplin cu noi, se poate aranja să se renunțe la acuzații. Se mai întâmplă și încurcături uneori, după cum știm, or și în cazul de față se poate considera că a fost o nefericită confuzie de persoane, cu scuzele oficiale de rigoare pentru neplăcerile cauzate.

Bennett se uită la Anna. Nu-și dorea decât să plece cu ea undeva departe, să-i lase pe Poe, pe Tuzzi și pe afurisiți! ăștia de sticleți francezi să se certe între ei.

— Ei, bine? Cum să fie? întrebă el, mângâind-o pe obraz. Fac cum spui tu.

Trupul Annei se goli parcă de aer, într-un oftat adânc. Tânăra se întoarse cu spatele la Moreau și își rezemă capul de umărul lui Bennett, într-o poziție de înfrângere totală, încet, încetișor de tot, Bennett auzi — i se păru că aude șoptit, mai mult ca o răsuflare lângă gâtul lui: *Nu-i spune de geantă.*

capitolul 21

C/ennett începu cu începutul, căpătând încet-încet curaj, pe măsură ce povestea cu amănunte inofensive cum umblase după serviciu. Aplecat în față, cu coatele pe birou și cu bărbia proptită în vârful degetelor lipite ca o piramidă, Moreau trăgea din pipa încleștată între dinți, cu niște bolboroseli înfundate, ca de canalizare. Anna tăcea, cu capul plecat, dorindu-și ca Bennett să fi auzit ce-i șoptise. Bonfils ședea posomorât și lua notițe. Metodele lui preferate de interogatoriu presupuneau bâte și rinichi, nu pălăvrăgeli nesfârșite.

Relatarea lui Bennett despre primele lui zile la Monaco și pierderea servietei nu stârniră reacții din partea lui Moreau, decât cel mult arcuirea unei sprâncene. Abia când ajunse în punctul în care fusese

rechemat la Domaine des Rochers, unde Poe îi descrisese conținutul servietei, Moreau scoase pipa din gură, formulând o întrebare.

— Tipul ăsta, zise el. Acest *expert de truffes* angajat de Poe — cum îl cheamă? Ce știi despre el?

Bennett clătină din cap.

— Nu mi-a spus numele lui. A lucrat undeva în administrație, în nu știu ce departament, până ca Poe să-1 racoleze — parcă la Agricultură. Nu sunt sigur.

— Funcționar public?

— Exact. Parcă zicea Poe ceva de un minister unde lumea nu-1 aprecia, chestii din astea. Din câte se pare, de-asta a și plecat de-acolo.

— Dar n-ai făcut cunoștință cu el, când ai fost pe la Monsieur Poe?

Bennett ridică din umeri.

— Exclus. A murit. Poe mi-a zis că a avut un accident de mașină. L-au lăsat frânele.

— Extraordinar, cum s-a nimerit să i se întâmple asta tocmai după ce-a apucat să-și termine lucrarea! zise Moreau, întorcându-se spre Bonfils. Verifică luni la Ministerul Agriculturii — demisiile de la departamentul de cercetare în ultimii patru ani, cu *dossiers de travail* și tot ce trebuie.

Pe urmă se întoarse iarăși cu fața spre Bennett. Era mai bine decât se așteptase. Orice lucrări de cercetare efectuate pe timpul cât erai salariat al guvernului și — extinzând un pic aria, dar nu prea mult — orice rezultate obținute din acele lucrări erau proprietatea statului. Vor avea grijă avocații de asta. *En plus,* tipul murise, așa că nu mai avea cum să riposteze. Ce bine se lega totul. Moreau începu să aibă

viziunea unei decorații micuțe în pragul pensionării. Pentru servicii aduse Franței. Ce bine ar pica asta în satul lui din Charente, conferindu-i imediat statutul de *homme sérieux,* ba chiar de posibil candidat la primărie.

— Continuă, Monsieur.

Bennett povesti cum i se dăduse servieta falsă, cum se întâlnise cu Anna la Nisa și cum ajunseseră la bordul iahtului *Ragazza,* pentru licitația pe mare. Bonfils lua de zor notițe, ceea ce începu să facă acum și Moreau.

— Vreau nume, spuse el. Toate persoanele de care îți amintești.

— Erau de față Tuzzi, proprietarul, și partenerul lui, lordul Glebe. Plus un american pe care îl chema Penato, Kasuga din Tokio și un tip mai în vârstă, cred că din Cor-sica. Polluce? Ceva de genul ăsta.

Menționarea numelui lui Polluce îl făcu pe Bonfils să se cocâijeze și mai sârguincios peste carnețel. In mintea lui se învârteau tot felul de posibilități, dar nici una plăcută.

Parcă vedea cum șansele lui de promovare se împuținau, dar asta nu era nimic prin comparație cu celelalte consecințe, dacă nu reușea să pună servieta în mâinile lui Polluce și ale amicilor lui. Puteau să-1 arunce înapoi la circulație, unde să împartă tichete de parcare. Ori chiar mai rău. Mafia corsicană nu era renumită pentru bunăvoința manifestată față de cei care nu-și făceau treaba. *Merde.*

— Bonfils? zise Moreau, facându-1 să tresară. Auzi, un compatriot de-ai tăi. Știi ceva de Polluce ăsta?

— N-am auzit în viața mea de el, șefu'. O să-1 iau la puricat.

Merde iarăși.

— Bun, Monsieur Bennett, zise Moreau, ridicându-și privirea de pe notițele pe care și le luase. Erați deci pe *Ragazza,* cu servieta falsă. Ce s-a întâmplat pe urmă?

Bennett patină cât putu de repede printre evenimentele care duseseră la preluarea servietei și la fuga lor de pe vas.

— Și după aceea, când am ajuns la Cassis, am... mă rog, am împrumutat o mașină și...

— Ați *împrumutat* o mașină?

Bennett nu spuse nimic. Moreau adăugă furtul de mașină la infracțiunile lui Bennett, care se rotunjeau într-un tot absolut satisfăcător: complicitate la un plan de evaziune fiscală, travesti cu intenție de fraudă, ftirt — citi lista cu voce tare, pe un ton calm și reflexiv, urmărindu-1 pe Bennett care se foia încurcat pe scaun. După o pauză în care se ocupă încă o dată de aprinderea pipei, Moreau continuă.

— Logic mi se părea, zise el, să vă fi dus cu mașina de împrumut direct la Monsieur Poe, să-i fi livrat servieta și să vă fi luat banii. Dar voi n-ați făcut așa. De ce?

Pentru prima oară de când Bennett începuse să povestească, Anna deschise și ea gura.

— Asta a fost ideea mea. N-aveam încredere că Poe o să iasă cu banul. Nu-i un tip — în fine, e genul...

Sprâncenele lui Moreau se cocoțară spre frunte.

— Necinstit, poate? Ăsta ar fi cuvântul?

— Da, exact, confirmă Anna, dând viguros din cap. Tipul e o viperă.

— *Tiens.* Și totuși, ați lucrat pentru el. Câtă încredere pe voi! Vasăzică nu v-a plătit?

Anna își ținu răsuflarea. Nu ne da de gol, Bennett. Gân-dește-te cum ar fi să scăpăm de-aici cu un milion de dolari. Gândește-te la luxul de la Villa d'Este, cu room-service cu tot. Gândește la ce-oi vrea tu, dar nu ne da de gol.

— Drept să vă spun adevărul, zise Bennett, nici măcar nu ne-am văzut cu el — am fost mult prea preocupați să dispărem din calea lui Tuzzi. Am preferat să stăm mereu ascunși, încercând să ne dăm seama cum era mai bine să procedăm.

Anna rosti o rugăciune în gând.

— Atunci, înseamnă că nu i-ați dat servieta.

— Ferească Dumnezeu!

Răsuflând ușurat că Moreau nu insistase asupra chestiunii cu plata, Bennett se grăbi să continue.

— Știu că servieta este la loc sigur. Absolut sigur. Bine ascunsă. Asta am izbutit să aranjăm. N-am vrut s-o lăsăm în mașină, după câte am auzit despre spargerile de mașini de pe-aici. Șocant, efectiv — când te gândești că într-o zonă așa frumoasă ca sudul Franței...

— Unde-i servieta? i-o reteză Moreau.

Bonfils se aplecă în față, cu pixul pregătit deasupra carnețelului. Dacă reușea să-i transmită informația lui Polluce suficient de repede, încă putea să scape basma curată.

Bennett se gândi câteva clipe. Mai bine să n-o amestece pe Georgette în toată chestia asta, ca să n-o pună să aibă de-a face cu poliția. Săraca de ea, ar face atac de cord.

— De fapt, zise el, nu prea știu. E la un prieten. Dar dacă aș putea da un telefon, s-ar aranja ca servieta să fie lăsată la mine acasă, în St-Martin, cât ai zice pește.

— *Bien.*

Moreau ședea cu capul în jos, evaluându-și opțiunile, în timp ce pipa i se răcea. Important era să pună mâna pe servietă. Ar urma recunoștința, recunoștința la cel mai înalt nivel. Dar s-ar putea să existe și un bonus, poate o decorație mai importantă pentru servicii aduse Franței. Și Julien Poe ăsta, în mod categoric un evazionist fiscal, pasibil de acuzația de a fi sustras secrete agricole vitale din portofoliul statului, poate și implicat într-o conspirație de crimă — aha, dacă l-ar înhăța în timp ce ar prelua niște bunuri, tehnic vorbind, *furate,* ce final extraordinar ar fi atunci pentru această acțiune încununată de succes!

— *Bien!* repetă el. Uite cum o să facem.

Se uită la ceas și văzu că după-amiaza trecuse. Va dura ceva până va pune totul la punct — năvodul trebuia să fie solid, ca nu cumva Poe să scape printre ochiuri. Dar nu era nici o grabă, în fond. Servieta era ascunsă într-un loc sigur. Putea să mai aștepte până mâine. împinse unul dintre telefoane pe birou, spre Bennett.

— Vreau să dai două telefoane. Primul, ca să aranjezi ca servieta să fie livrată mâine dimineață la dumneata acasă. Se poate, nu?

Bennett încuviință din cap.

— Al doilea telefon o să fie la Monsieur Poe, pentru a-i da instrucțiuni cum să preia servieta. Să zicem, ora zece? La urma urmei, e duminică. Hai să nu-1 ridicăm din pat prea devreme.

Moreau își frecă palmele cu un foșnet de piele uscată și zâmbi.

— S-ar putea să fie ultima lui noapte confortabilă, pentru mult timp de-acum încolo, adăugă el, împingând telefonul. *Allez,* Monsieur Bennett Nu uita că aceste convorbiri or să vă aducă libertatea.

Georgette răspunse la al doilea apel. Bennett auzea în receptor radioul care răsuna în camera ei.

— Sunt eu, Bennett.

— *Eh, alors! Ai* văzut ziarul? Ce se întâmplă? Unde ești?

— Sunt bine. La Cannes. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine.

— *Attends.*

Georgette puse receptorul jos și se duse să închidă radioul. Se auziră niște pași grăbiți înapoi la telefon.

— Da, spune. Precis e vorba despre afacerea cu servieta, non?Tot satul mă întreabă ce știu — Papin, *salaud* cum îl știi, Madame Joux, toți. Lor nu le-am zis nimic. Tac mâlc. Când vii înapoi?

— Curând. Dar până atunci, te rog să duci servieta mâine dimineață la mine acasă și s-o lași acolo, pe masa din salonaș. Și să nu încui ușa, bine? Vine cineva la zece s-o ia de-acolo.

— *Ah bon?* Și pe urmă o să te întorci?

— Așa sper. Ține minte. La zece mâine dimineață, după care pleci de-acolo. Te duci acasă.

— Sigur, zise Georgette.

Evident, nu avea de gând să rateze un asemenea moment dramatic, pe care ulterior îl va putea povesti pentru *tout le village.* Dar nu era nevoie să știe și Bennett.

— O să fac cum m-ai rugat.

— Mersi. Mersi mult, zise Bennett. îți explic totul când ne vedem.

Puse receptorul în furcă și se uită la Moreau.

— Servieta o să fie acolo.

Moreau remarcase că Bennett avusese grijă să nu pronunțe nici un nume. O fi vreun acolit din sat. Se decise să nu insiste.

— Excelent. Acum sună la Monsieur Poe.

Răspunse Shimo și i-1 dădu imediat la telefon pe Poe, care nu se mai sinchisi de preliminarii.

— Unde e servieta?

— E în drum spre locuința mea din St-Martin. Numărul 3, Allée des Lices. Știe Shimo unde vine. Ușa de la intrare o să fie descuiată. Servieta o să se afle pe masa din salonaș. Ora zece, mâine dimineață. Da? O să fie acolo, la zece.

— Fă bine să fie.

Clic.

Bennett împinse la loc telefonul spre Moreau. Bonfils se foi pe scaun, după care se ridică în picioare și porni spre ușă.

— Șefu'? Fac un pipi. Vin imediat.

Moreau nici nu-1 băgă în seamă, cufundat în pregătirile lui. Ii dădu lui Bennett o foaie de hârtie și un creion, cerându-i să facă planul succint al satului. Totul părea să meargă strună. Abia aștepta să-1 sune pe Chevalier și să-1 pună la curent. Cam de câți oameni ar avea nevoie? Vreo șase ar fi de ajuns, în civil, cu elicopterul pe fază, pentru orice eventualitate. își ridică privirea, vrând să-i dea niște instrucțiuni lui Bonfils, și se încruntă. Ce naiba îi lua așa de mult ca să-și golească vezica?

Bonfils stătea în picioare lângă masa lui de lucru, cu receptorul la ureche și cu ochii pironiți pe ușa de sticlă de la birou. Simțea cum i se prelinge sudoarea pe piept, udân-du-i cămașa. Haide, nenorocitule, ridică odată telefonul ăla! în cele din urmă, auzi glasul rece, bine cunoscut.

— Monsieur Polluce? Bonfils. Nu pot vorbi mult. Servieta o să fie livrată într-un sat numit St-Martin — adresa este Allée des Lices, numărul 3. O să fie adusă la zece, mâine dimineață. Cum? Nu, imposibil. Moreau e cu ochii pe mine. Face mare tam-tam din asta, o descindere în toată regula. Trebuie să fiu cu el. Știu, îmi pare rău, dar mai mult de-atât nu pot face.

Bonfils se întoarse grăbit în biroul lui Moreau. Cămașa udă de transpirație i se lipise de burtă.

Polluce luă o înghițitură de Cynar și privi departe spre marea scăldată acum de lumina asfințitului. Treaba începea să șchiopăteze — se împuțea, devenea chiar periculoasă, iar el, unul, nu avea de gând să se implice personal în așa ceva. Influența pe care o avea asupra poliției, deși bine repartizata printre corsicani, nu ajunsese niciodată chiar până la Moreau. Avansuri, discrete și delicate, fuseseră făcute și în trecut, însă boșorogul ăsta, un *schnoque* care se credea justițiarul planetei, nu marșase nici măcar la o masă pe gratis, darămite la o mită cinstită. Și tocmai el răspundea acum de operațiune. Cine știe dacă nu exista șansa să se poată face ceva, deși șansele erau mici. N-avea sens să fie pus în pericol un om valoros. Noroc că exista la îndemână o persoană potrivita, o persoană de care merita să se dispenseze fără regrete. Formă numărul de telefon al iahtului *Ragazza,* care era ancorat la nici un kilometru distanță.

— Tuzzi, vești bune. Oamenii noștri au lucrat din greu și s-au făcut niște aranjamente.

Lui Polluce îi veni brusc o idee. Dacă Tuzzi era cel care avea să recupereze servieta, cinstit și echitabil din partea lui ar fi fost să plătească pentru informație.

— Aranjamentele nu s-au făcut fără niște costuri, dar ce-ți pot spune este că servieta o să fie livrată mâine dimineață. Și îți pot spune și unde.

— *Bene, bene,* amice. Sunt foarte fericit pentru tine. Simt bucurie.

— Trebuie să convenim însă asupra unor detalii. Pentru a obține informațiile astea, noi am cheltuit o sumă de bani care cred că ar trebui scăzută din preț. O mică reducere, așa, ca între prieteni.

Tuzzi tăcu. Nu suporta să se despartă de banii altora.

— O sută de mii de dolari.

Tuzzi simți că i se oprește respirația. Porcul ăsta de cor-sican fățarnic și lacom! Dar ce mai putea face?

— Amice, mi se pare rezonabil. O să ai un cec luni, pe capul maică-mii. îmi place că treaba asta s-a terminat așa de bine pentru noi.

— *Bon,* spuse Polluce. Pop aduce cecul odată cu servieta.

— Servieta? Cine, eu?

— Aranjamentul prevede, printre altele, să-ți fie înmânată doar ție. Nu există nici o altă persoană mai de nădejde. Și eu am încredere în tine. Acum, ascultă-mă cu atenție.

Peste cinci minute, Tuzzi îi relată această convorbire lordului Glebe căruia, cu nasul lui bine exersat la astfel de treburi după atâția ani de duplicitate, nu-i mirosi bine deloc. Se grăbi, așadar, să se distanțeze de expediție.

— Ce rău îmi pare că nu pot veni cu tine, bătrâne, zise el. Dar, din păcate, datoria mă cheamă la Londra. M-am întrebat uneori cum de reușesc ăia să se descurce la Cameră chiar și o zi fără mine, zise el, aplecându-se și bătân-du-1 pe Tuzzi pe braț. Tu oricum nu mai ai nevoie de mine. A rămas o treabă simplă de tot. îl iei pe tânărul Benito.

— Dar crezi că e un târg curat? Nici o meșcherie?

— Șmecherie, bătrâne, așa se zice. Nu — cred că Polluce și-a pus în funcțiune toate relațiile cu amicii lui scârboși, iar chestia a dat roade.

— Păi, atunci de ce nu iau ei servieta?

Glebe își scoase un trabuc scurt, încercând să născocească un motiv plauzibil.

— Tare ciudați, corsicanii ăștia, zise el în cele din urmă. Pun mare preț pe respect — cum faceți și voi, italienii, de altfel, nu-i așa? Iar Polluce consideră, presupun, că e de datoria ta să repari... neplăcerea pe care consideră că a suferit-o.

— Aha, zise Tuzzi, *rispetto.*

— Exact, dar nu-mi venea cuvântul. Păcat că în Anglia nu prea există așa ceva. Veșnic se întâmplă ca vreun

măscărici de politician să fie prins cu chiloti în vine, iar afurisita aia de presă atâta așteaptă ca să facă din asta o problemă națională. Nici un pic de respect față de clasele guvernante. între noi fie vorba — și vocea lui Glebe căpătă un ton confidențial — de-asta și trebuie să plec mâine la Londra, unde e un balamuc de nedescris. Un parlamentar, un ilustru necunoscut, a fost surprins în Hyde Park purtând mini-jupă și pantofi cu tocuri înalte. Groaznic. Absolut groaznic. Vezi ce-nseamnă să frecventezi o școală proastă? Până la urmă, tot iese la iveală.

Pe Moreau îl aștepta o seară plină. Unele aranjamente puteau fi lăsate în seama lui Bonfils, însă de subtilități, de detaliile importante — fără a mai pomeni de telefoanele ce trebuiau date la Paris, în locuri sus-puse — ei bine, de toate astea nu se putea ocupa decât el. Se uită la schița localității St-Martin, făcută de Bennet. Aidoma multora dintre sătucurile răsfirate pe dealurile din Vaucluse, nici acesta nu avea un drum direct de acces. Dar l-ar putea crea special pentru operațiunea pe care o aveau în vedere. Șase inși bine amplasați puteau astupa locul de jur-împrejur, ca pe o sticlă. Excelent.

Anna și Bennett, așezați tăcuți în fața lor, vădeau deja semnele acestei zile lungi și epuizante — palizi, cu ochii duși în fundul capului, vizibil osteniți. Moreau constată că se mai îmbunase față de ei; cei doi se dovediseră neobișnuit de cooperanți, iar în plus, grație lor, cariera lui urma să se încheie atât de spectaculos. Ba s-ar putea chiar să strecoare câteva cuvinte apropo de sprijinul pe care i-1 acordaseră, când avea să discute cu autoritățile de la Paris.

— *Bien,* zise el. Cred că ajunge pentru astăzi, dar mâine ne apucăm devreme de treabă. Pentru noaptea asta, continuă Moreau, ridicând din umeri, ca și cum ar fi vrut să se scuze, am să vă rog să fiți oaspeții noștri aici. Bonfils o să vă instaleze cât mai confortabil cu putință. Dă-le cea

mai liniștită celulă, Bonfils, având în vedere că e sâmbătă noaptea, și aranjează cu restaurantul din colț să le aducă niște mâncare.

După care, concediindu-i pe toți cu o mișcare din cap, se întinse spre telefon.

Bonfils porni înainte pe culoar, spre celule, pachet de nervi la gândul că el, care era căpitan de poliție, ajunsese să fie tratat ca un biet funcționar de hotel. Deschise ușa celulei — două paturi înguste, gratii la ferestre, un miros înțepător de dezinfectant — și se trase la o parte, ca să-i lase să intre.

— O să vă aducă cineva de mâncare, zise el, întorcân-du-se să plece.

— Domnule căpitan? îl strigă Bennett, făcându-1 să se oprească. Am dori să vedem un meniu, spuse el, înclinân-du-și capul. Te rog.

Abținându-se să-i tragă un șut în burtă englezului și să-1 snopească în bătaie, Bonfils se duse să se stropșească la sergentul de serviciu. Auzi tupeu, un meniu, fir-ar mama lor a naibii!

Bennett o cuprinse pe Anna în brațe, simțind-o cum se relaxează și se lipește de el. Privi în sus spre el, cu ochi mari, adânci și gravi.

— Nu-i așa că aproape s-a terminat?

— Ba da, răspunse Bennett, dând din cap. Cu condiția să nu murim de foame înainte.

Avură parte de o masă de neuitat, mai mult din cauza condițiilor decât a mâncării. Ospătarul de la restaurant, un algerian tânăr, care lucra în Franța fără documente legale, era vizibil îngrozit de faptul că ajunsese să servească niște clienți într-o secție de poliție. Ii tremurau mâinile de neliniște, tava zdrăngănea toată, iar tirbușonul nu nimeri gâtul sticlei de vin, înfigându-i-se în schimb în deget. Când Bennett se scuză că nu avea posibilitatea să-i dea bacșiș, tipul ieși de-a-ndăratelea din celulă, sugându-și degetul și

rostogolindu-și ochii de uimire. Așa erau tratați delincven-ții în Franța? Ce țară stranie și minunată, de fapt exact așa cum îi povestise și tatăl lui la Oran.

Bennett ridică paharul, uitându-se la Anna.

— Parcă ți-am promis room-service, nu-i așa?

In timp ce mâncau, sesizară zgomotul de pași opriți afară, în dreptul celulei lor, și simțiră privirea curioasă a schimbului de noapte,

iscodind înăuntru printre gratii, ca să-i vadă pe cei doi ex-fugari, deveniți acum locatari privile-giați. Un *gendarme* tânăr intră ca să strângă masa, le dădu niște prosoape aspre, ca la închisoare, și îi conduse în paradisul dușurilor fierbinți, unde mirosea a fenol. Sătui, curați și epuizați, se prăbușiră în paturi. Când se aduse prima șarjă de sâmbătă seară cu bețivani și bătăuși, care umplură celelalte celule, ei doi dormeau buștean.

capitolul 22

Ot/nna și Bennett pășeau în urma lui Bonfils pe coridorul tivit de celule, neputând să se abțină să arunce câte o privire printre gratii la vecinii lor din noaptea precedentă. Oameni înghesuiți, în diferite stadii dejegșijerpelire, sforăiau și zvâcneau pe paturi ori ședeau inconsolabili, cu capul între mâini, contemplând podeaua și pedeapsa care îi aștepta. Duminică dimineața la pârnaie — duhoare, depravare, disperare. Afară, pe stradă, aerul suav al mării îi izbi în față ca o găleată cu apă curată. Era ora șase.

Trei Citroënuri fără însemne, în nuanța aceea de albastru fumuriu preferată de poliția franceză când călătorește incognito, erau parcate afară, în fața sediului. Moreau, Anna și Bennett se suiră în prima mașină, unde șoferul aștepta deja. Bonfils îi verifică pe pasagerii din celelalte două mașini: șapte *gendarmes,* în ținuta de civili folosită în weekend-uri —jeansi, *blousons* și ochelari de soare — care, în combinație cu tunsoarea scurtă regulamentară, le dădea un aer de răcani în permisie. Toți erau binedis-puși, încântați să scape pentru o zi de plictiseala caftitu-lui la secție și să facă muncă sub acoperire, pe simbrie dublă. Bonfils, ursuz și nervos, se sui în a doua mașină, iar convoiul o luă spre Croisette, îndreptându-se spre autostradă.

Moreau, cu adrenalina crescută și pufăind constant din pipă, ședea pe scaunul din față, folosind mult și cam inutil telefonul mașinii, pentru a puncta niște detalii pe care oricum le discutase îndelung cu o seară înainte. Ii reaminti

comandantului bazei aviatice din Salon să aibă pregătit un elicopter. îi reaminti căpitanului de la *gendarmerie,* în Les Beaumettes, să-și țină oamenii ca pe arcuri — „dar discret, *mon vieux,* discret, ca să nu speriem porumbeii, da?" — pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoie de întăriturI locale. îl trezi din somn pe Léon, la Café Crillon din St-Mar-tin, ca să-i aducă aminte că un centru de comandă avea să fie instalat în magazia din spatele barului. Și când epui-ză țintele logice, îl sună pe Bonfils, care venea în spate cu a doua mașină, ca să-1 mai cicălească un pic.

Da, șefu', oamenii sunt înarmați. Da, șefu', au fost instruiți. Nu, șefu', nu sunt probleme. Cu receptorul la ureche, Bonfils privea deprimat spre mașina din față. Ce porcărie o să iasă din toată povestea asta! Dacă își facea apariția Polluce? Eh, cum să fie atât de prost încât să facă așa ceva? Bine, dar dacă venea? Dacă ambiția de a pune mâna pe servietă îl împingea să lase deoparte orice prudență? Păi, până să se dumirească el, l-ar aresta imediat ca suspect și l-ar băga la gherlă! Și cu asta s-ar încheia și șansele unei cariere promițătoare pentru căpitanul Bonfils. întoarse capul și le spuse tipilor din spate să tacă din gură. Prea trăncăneau ca niște muieri. Cine i-ar fi văzut ar fi zis că plecaseră la un afurisit de picnic!

Nesinchisindu-se de restricțiile de viteză valabile pentru omul de rând, cele trei mașini înaintau constant cu 180 kilometri pe oră, luându-se la întrecere cu soarele care se ridica lent în spatele lor. Anna și Bennett abia reușeau să-și ascundă starea de bună dispoziție. într-o discuție purtată în șoaptă, înainte de revărsatul zorilor, conveniseră să se comporte ca și cum le-ar fi fost frică de faptul că erau implicați într-o acțiune a poliției, considerând că aceasta era atitudinea normală la care se așteptau ceilalți din partea lor. Numai că le era greu. De fiecare dată când se priveau, cu o complicitate adorabilă, trebuiau să se abțină

să zâmbească. Se țineau strâns de mână și se căzneau să se ignore reciproc, prefăcându-se că studiază peisajul.

Convoiul trecu prin dreptul ieșirii din aeroportul Marignane, traversând ca glonțul un ținut care devenea din ce în ce mai accidentat și sălbatic — în contrast net cu luxul vegetal din Cannes, unde era plin de palmieri, iar iarba părea mereu tunsă și îngrijită. Moreau se uită la ceas pentru a douăzecea oară și apoi, dând satisfăcut din cap, luă legătura cu celelalte două mașini și ordonă un scurt popas la Cavaillon. Niște ziare urmau să fie cumpărate și distribuite oamenilor, ca mijloc de camuflaj menit să le confere o aură de autenticitate tipică unei zile de duminică, acolo, la cârciuma lui Léon, în timp ce așteptau să se activeze capcana. Dar nu același ziar, *comprenez?* Era nevoie de varietate. N-ar fi fost bine ca toți oamenii să se ascundă în spatele banalului *France-Dimanche.* Cât de adevărat e că Dumnezeu e în toate, își zise Moreau. Dumnezeu și munca de polițist.

Ajunseră în Cavaillon pe la opt. Oamenii coborâră din mașini ca să-și dezmorțească picioarele, în timp ce Bonfils superviza alegerea și cumpărarea ziarelor. Cererea de cafea fu respinsă; Moreau ardea de nerăbdare să ajungă la St-Martin și să se instaleze în cartierul general din cârciumă. Vor primi cafea atunci, le spuse el oamenilor, cafea și cornuri proaspete. Din ce în ce mai agitat, Moreau îl pilotă pe șofer — care n-avea nevoie de îndrumări, întrucât memorase deja traseul, așa cum îi ceruse șeful lui —, spu-nându-i să iasă din Cavaillon pe D2. Urmau să ajungă în St-Martin peste cincisprezece minute.

Enzo Tuzzi se dusese la culcare în cabină cu o problemă și se trezise dimineața cu o soluție. II rodea rău reducerea de o sută de mii dolari cerută de Polluce. I se părea nejustificată și exagerată. Din cauza asta, Tuzzo făcuse indigestie la cină și avusese arsuri la stomac, lucru absolut

atipic pentru un om ca el, care se mândrea cu eficiența robustă a funcțiilor organismului. Dar până dimineață arsurile dispăruseră și un plan simplu se conturase clar. îi va aplica lui Polluce o taxă de livrare de o sută de mii dolari, iar dacă mizerabilului de *stronzo* corsican nu-

i convenea, n-avea decât, căci Tuzzi va vinde formula în altă parte. Bravo, Enzo, bravo, își zise el, întinzându-și pomada pe păr, înainte de a și-1 strânge cu grijă la ceafa, într-o coadă lucioasă.

Și acum, să-și aleagă vestimentația, care nu trebuia să fie prea ostentativă. Optă pentru niște pantaloni de bumbac bleumarin și o cămașă lejeră în carouri, pe care o lăsă să atârne pe afară. Din noptieră — o precauție inutilă, era sigur de asta — luă un revolver de calibrul 38, placat cu nichel, pus într-un toc de piele fină, și și-1 prinse la betelie, sub cămașă. O cantitate generoasă de colonie, un retuș final la mustață, o ultimă furlandiseală în fața oglinzii și gata. Glebe avea dreptate. Treaba era simplă. Poate că îl va duce pe junele Benito la masă după-aceea, ca să sărbătorească. Băiatul se străduia mult și pe deasupra avea un unchi util în domeniul construcțiilor, la Napoli.

Când ajunse pe punte, îl găsi pe lordul Glebe, în ținuta lui de călătorie constând într-un costum de in gri deschis și niște papuci din catifea brodată; lordul îi dădea instrucțiuni amănunțite stewardului privind îngrijirea și hrănirea lui Genghis pe durata absenței stăpânului. Tuzzi îl trase deoparte, ca să-i explice ideea lui cu suta de mii de dolari.

— Merită încercat, spuse Glebe. Dar cred că ar trebui să ne așteptăm la o mică rezistență din partea lui Polluce. N-o să fie deloc fericit.

— Ei, și? făcu Tuzzi, cu un gest al mâinii care dovedi cât de puțin îl interesa nefericirea lui Polluce. Servieta o să fie la noi. Ca s-o aibă, trebuie să plătească pentru ea. Altminteri, mergem la alții.

Tuzzi rânjea, frământând cu entuziasm umărul lui Glebe.

Glebe cercetă porțiunea costumului boțită acum dezastruos și se trase de lângă brațul ca un malaxor.

— Mda, cum spuneam, merită încercat. Contează, oricât de puțin. Dar dacă aș fi în locul tău, bătrâne, aș aștepta să ajung întâi înapoi

pe punte, înainte de a da telefon. Corsicanii ăștia sunt tare iuți la mânie.

— Cum ai zis că sunt?

Glebe oftă. Bine că măcar câteva zile avea să stea într-o țară în care oamenii vorbeau normal sau, în fine, acceptabil pentru ziua de azi.

— înseamnă irascibil, bătrâne. Coleric, năvalnic, chestii din astea.

— Ah, făcu Tuzzi, *vulcanico.*

— Exact, ăsta-i cuvântul. Ei, bine, am șters-o. Baftă — sau poate că e mai bine să-ți spun *buona fortuna.*

Și Glebe porni spre pupa, unde îl aștepta o șalupă ca să-1 ducă la țărm.

Tuzzi strigă în urma lui:

— O să număr zilele până când o să te-ntorci, amice.

Doamne sfinte, își zise Glebe, fluturând anemic trabucul în semn de rămas-bun, de ce totul la omul ăsta sună ca o arie proastă?

Tuzzi ceru să vină cafeaua și Benito.

— Don Tuzz', eu sunt gata.

Tânărul zdrahon apăru în fața lui Tuzzi, cu pieptul umflat de entuziasm. Tuzzi se strâmbă când citi mesajul afișat de-a latul tricoului lui Benito: *Per favore, non mi rompere i coglioni.* îi redeștepta niște amintiri dureroase. In afară de asta, sugera ceva nepotrivit pentru o dimineață de duminică, ziua când oamenii se duceau la biserică. *Te rog nu-mi da la coaie.* Tuzzi clătină din cap. Tinerii ăștia aveau nevoie de îndrumare. îl expedie pe Benito să își schimbe tricoul și sorbi din cafea. A doua zi avea să plece spre Ibiza, unde urma să aibă parte de o binemeritată odihnă, de

distracții și de fetițe spaniole durdulii ca niște smochine coapte.

Julian Poe stătea în picioare pe terasa casei, admirând lumina dimineții care se revărsa peste piscurile lanțului Grand Lubéron. Fusese tentat să se ducă devreme la St-Martin, dar până la urmă renunțase, ca să nu bage spaima în mesagerul cu servieta. Amatorii ăștia se speriau din orice. Bennett și fata or să se sperie și ei foarte repede, își zise el, după ce Shimo o să-i ia la încins în încăperea aia goală și rece, de lângă pivniță. Gérard — săracul Gérard, nevoit să înțepenească în mașina aia atâtea zile de-a rândul — trebuia să apară și să-i înhațe la zece, iar asta fără prea multe fineți uri.

Una peste alta, se anunța a fi o zi extrem de plăcută — recupera formula, primea banii înapoi și, ca bonus, se răzbuna. Poe se uită la ceas și constată că avea timp berechet pentru un mic dejun civilizat, un mic dejun englezesc. In dimineața asta, va mânca ultima porție de cămați Cumberland de la Harrods, iar apoi o va suna pe Chou-Chou la Paris, ca să pună la punct întoarcerea ei. Sau poate că se va întâlni cu ea la Londra, ca să petreacă împreună câteva zile la Connaught. Da, va fi o zi minunată. Se întoarse cu fața spre casă și-1 văzu pe Shimo, așteptând ca o statuie în pragul ușii.

— 'Neața, Shimo. Văd că te-ai pus la țol festiv, de duminică.

De data asta, japonezul renunțase la nelipsitul costum de haine și se îmbrăcase cu niște pantaloni negri de bumbac destul de largi și cu un tricou, iar în picioare își pusese niște pantofi tot negri, cu talpă subțire de crep. Era ținuta lui de luptă — pantalonii suficient de lejeri ca să poată da lovituri cu picioarele, tălpile de crep ca să aibă aderență. Poe nu se aștepta la incidente; Shimo, în schimb,

da, ca întotdeauna. Ăsta era, de altfel, unul dintre motivele pentru care rezistase atâta vreme. Japonezul dădu din cap.

— Bună dimineața, domnule Julian. Micul dejun e gata.

— Splendid, zise Poe și îl bătu ușor pe umăr, simțind duritatea mușchilor bine antrenati sub țesătura de bumbac. Ce zici, nu-ți face cu ochiul un cârnat? Sunt foarte buni.

Shimo clătină din cap.

— Am mâncat la șase. Orez și supă *miso.* Hrană sănătoasă.

Poe sesiză o vagă dezaprobare, ca de fiecare dată când venea vorba despre regimul lui alimentar. Shimo ar fi fost mult mai fericit dacă l-ar vedea mâncând fasole încolțită, însă aromele care veneau de la bucătărie îi risipiră orice culpabilitate.

— Ai dreptate, spuse Poe. Știu că ai dreptate. Dar mie îmi plac tare mult cârnații.

Se așeză la masă, savurând atingerea netedă a șervetelor de in, delicatețea aproape translucidă a porțelanului de Limoges, masivitatea și proporțiile ideale ale tacâmurilor vechi de argint, senzația minunată, de lux și ordine, a existenței lui privilegiate. Și mai spun unii că nelegiuirile nu rentează, își zise el. Ce imbecili.

Georgette se dădu jos din pat la scurt timp după revărsatul zorilor; se trezise de nerăbdare și de curiozitate, nemaireușind să adoarmă la loc. Se îmbrăcase repede și se dusese să dea o raită pe la casa lui Bennett, ca să fie sigură că nici o muscă moartă și nici un fir răzleț de praf nu căzuseră în timpul nopții, riscând să întineze dalele, geamurile și mobilele lustruite perfect. Voia ca indiferent cine urma să vină în această dimineață — fie el președintele republicii în persoană — să găsească locuința lui Bennett imaculată, spre lauda ei și a satului. Așa și era.

Se întoarse acasă și scoase servieta din culcușul ei de sub pietriș. După o ultimă tentativă zadarnică de a dezlega misterele cifrului, frecă și lustrui învelișul de aluminiu cu nervuri, până când îl făcu să lucească frumos. Servieta o însoți la micul dejun, stând acolo pe masă, în timp ce Georgette înmuia o felie prăjită din pâinea de ieri în

cana cu *café crème,* privind limbile de pe cadranul ceasului, care se târau agale, și gândindu-se cu plăcere la momentul când le va împărtăși lui Papin și celorlalți noutățile din acea dimineață. Le va povesti totul cu țârâita, trecând de la un detaliu fascinant la altul și păstrând ce era mai bun — indiferent ce anume — pentru final. Termină de mâncat, spălă vasele și se puse pe așteptat.

Unul câte unul, mușteriii matinali veneau la Café Grillon. Anny și Léon, atenți și nerăbdători în spatele barului, încercau să lase impresia că totul decurgea normal, ca în oricare zi de duminică. Nu reușiră însă să-1 convingă de asta și pe cel mai bătrân dintre cei vârstnici, moșul-șef, bătrânul despot pe care Léon îl poreclise *chef des pépés.* La urma urmei, el era președintele autonumit al mesei din fundul sălii.

Or, bătrânul simțea că se punea ceva la cale. Se opri imediat după ce trecu pragul și privi în jur cu o profundă suspiciune, ca dulăul bătrân căruia îi miroase a pisică pe-aproape.

Obișnuit să se scoale cu noaptea-n cap de când îi spusese doctorul să renunțe la păhărelele de *marc* administrate seara după cină, moșneagul devenise un mare morocănos din cauza lipsei spirtoaselor, combinată cu insomnia. Stătea în picioare, sprijinit în baston, cu capul zvârlit înainte, cu pieile de pe gât întinse bine, în așteptarea veștilor urâte.

— *Eh, alors,* zise el. *Eh, alors.* Ce se întâmplă aici?

Anny făcu pe neștiutoarea.

— La ce te referi, *pépé?*

Bătrânul își agită bastonul, arătând spre vasul cu flori de la bar, spre ordinea neobișnuită în care erau așezate mesele și scaunele, fiecare masă fiind împodobită cu un păhăruț în care se afla o singură floare frumos colorată.

— La chestiile astea, zise el. Flori. Farafastâcuri.

Porni încet spre masa lui din fundul sălii, ţăcănitul bastonului pe ciment răsunând în contrapunct cu târşâitul papucilor de pâslă.

— Şi preţurile, zise el. Precis le-aţi umflat ca să vă scoateţi pârleala pentru toată această *friperie.*

îşi duse mâna până în zona unde avea ficatul, mârâi şi se lăsă jos, pe scaun.

— Ba deloc, spuse Anny. Florile înveselesc atmosfera. In plus, e duminică.

— *Bof* făcu moşul. Şi ce crezi, c-o să treacă Al-de-Sus pe-aici după slujbă, ha? pufni el. Flori! Nu mai e mult şi-o să aduceţi şi candelabre. Ia dă-mi un *rosé.* Unde sunt piesele de domino?

Căutarea pieselor de domino se întrerupse brusc, când se auzi zgomotul unor maşini care opriseră în stradă.

— Ei sunt! exclamă Léon, ieşind de după bar şi zbughind-o pe uşă.

— Care „ei"? făcu moşul, păcănind cu bastonul în podea, când văzu că şi Anny fugea grăbită pe urmele lui Léon. *Dieu et Jésus,* moare omul de sete în cârciuma asta!

Léon dirijă cele trei maşini în curtea din spatele cârciu-mei, unde camioanele cu bere de la Mutzig şi Kronenbourg descărcau marfa. îl îmbrăţişă pe Bennett, dădu mâna respectuos cu Moreau şi îi conduse, prin spate, în magazie.

— *Voilà,* zise el. Nu e prea confortabil, dar e izolat. Şi de aici — făcu el, deschizând oblonul unei ferestruici — îi vezi pe toţi care vin în sat.

îl pofti pe Moreau să inspecteze priveliştea spre strada principală şi spre parcarea auto.

— Vedeți, Monsieur? Este exact cum v-am spus la telefon. Sper să fiți satisfăcut.

Moreau se zgâi pe fereastră, pocnind ușor din buze în jurul pipei. Aprobă cu o mișcare a capului. Da, era satisfăcut.

— Bonfils, scoate oamenii din mașini. Pune patru dintre ei la mesele de-afară — dar nu împreună, ai grijă — și restul înăuntru, în față. Voi rămâneți aici, cu mine, zise el, întorcându-se spre Anna și Bennett. Dar ce-i asta? făcu el apoi, aplecându-și capul pe-o ureche.

Bufniturile constante ale bastonului cu care moșul izbea în podea deveneau tot mai zgomotoase și mai insistente. Léon deschise ușa care dădea spre bar.

—J'arrive, j'arrive. Anny, vezi tu ce-ar vrea să servească prietenii noștri — *pastaga,* poate un pic de *Calva.*

Bufniturile continuau. Léon clătină din cap.

— Merde! J'arrive!

Cruntul *pépé,* care uitase cu totul de domino, se holba fioros la subitul aflux de tineri cu ziare, care se instalau în fața cârciumii. Venetici, absolut toți. Mârâi către Léon, care îi puse în față un pahar cu *rosé.*

— Se aglomerează, zise el. Nici măcar duminica nu mai poate omul să bea liniștit un păhărel. Cine-s ăștia?

— Turiști, spuse Léon. Turiși, pur și simplu.

— Străini.

Comitetul de supraveghere al babelor din St-Martin, instalate acum pe scaune în fața caselor din juiul pieței, ca să nu piardă din ochi venirile și plecările din acea dimineață, găsea că noii clienți ai

cârciumii erau extraordinar de interesanți. Atâția tineri curăței, și atât de devreme. Și de ce de fiecare dată când intra vreo mașină în sat, ziarele erau lăsate jos, ca la un semn? Nu era normal. Nu era *deloc* normal.

Anna și Bennett stăteau la locul lor de lângă fereastră, în magazie, bând cafea și încercând să ignore plescăitul

lui Moreau, care își fuma veșnica pipă, și prezența furioasă a lui Bonfils. Moreau ședea pe o ladă de bere, cu două cutii de carton pline cu vin pe post de birou improvizat, pe care își aranjase notițele și punga de tutun. Aproape că nici nu-și mai lua ochii de la ceas, până când nu se mai putu abține și înhăță telefonul celular, cu mâna pregătită de mult deasupra lui, exact pentru asta. îl sună pe Chevalier.

După o convorbire scurtă, dar evident încununată de succes — emoția lui urcând cu fiecare *„Ah, bonV,* până când vocea prinse un falset — veni la fereastră să le împărtășească Alinei și lui Bennett din buna lui dispoziție.

— Parisul este mulțumit de cum evoluează chestiunea, zise el. Extrem de mulțumit. Nivelul cel mai înalt este direct interesat. O să fie la birou, așteptând vești de la noi. Nostimă conexiune, nu credeți? Camera din dos a unei cârciumi provinciale și Palatul Elysée.

Se uită la ceas și fredonă încetișor. Acum, imediat, din clipă în clipă, gata.

Georgette scoase capul pe ușa casei, cu o infinită precauție, verificând din priviri ferestrele vecinilor. Liniște totală, perdelele de dantelă nici nu se clinteau la geamuri. De fapt, mai toți vecinii ei, atrași de magnetul supozițiilor lansate de cucoanele din jurul pieței, își descoperisă o nevoie imperioasă de a se duce la cârciumă, unde de ani de zile Anny și Léon nu mai avuseseră atâția clienți duminica.

Mulțumită că deplasarea ei avea să treacă neobservată, Georgette își înfundă șapca pe ochi, luă sacoșa de plastic în care pusese servieta și o tuli după colț, pe Allée des Lices. Intră în casă și așeză servieta pe masă, cum îi spusese Bennett, având grijă să nu zgârie luciul ca de oglindă al lemnului ceruit. Netezi cu palmele niște crețuri iluzorii

de pe canapea și se duse la bucătărie. Acolo, se puse pe așteptat.

Range Rover-ul verde închis pătrunse în sat și parcă lângă monumentul închinat eroilor morți în primul război mondial. In fața cârciumii, ziarele coborâră în bernă. In jurul pieței, babele își întrerupseră conversațiile mormăite ca să-i studieze pe pasageri. Ceasul bisericii începu să bâzâie și să zbârnâie, numărând bătăile până la zece.

Cu ochii la mașină, Bennett văzu cum se deschid portierele și cum dinăuntru coboară Shimo, apoi Poe. Dând din cap spre Moreau, care stătea exact în spatele lui, spuse: „Ăla e Poe." Anna se uită la fostul ei amant, îmbrăcat elegant în bej și negru, și îl luă de mână pe Bennett, care îi zâmbi.

— E punctual nemernicul, ce zici?

Moreau nu-1 slăbea din ochi pe Poe.

— Bonfils? îl lăsăm cinci minute și pe urmă îl umflăm. Vreau să-1 prindem cu servieta în mână, *d'accord?*

Poe și Shimo, fără să se sinchisească de privirile holbate ale sătenilor din jur, considerând că așa era lumea de la țară, curioasă și băgăreață, înaintară pe stradă și cotiră pe Allée des Lices. Shimo deschise ușa casei de la numărul 3 și păși amândoi înăuntru. în bucătărie, Georgette își ținea respirația, ascultând zgomotele discrete ale pașilor lor pe pardoseala de ciment.

Poe se aplecă deasupra servietei.

— Hai să ne convingem că totul e aici, înăuntru, da? învârti rotițele încuietorilor, apăsă pe cele două clapete și deschise servieta, lăsând-o pe masă.

Cu urechile bine ciulite, Georgette auzi mai multe țăcănituri, apoi scârțâitul anemic al balamalelor. *Deschideau servieta.* La nici trei metri distanță, secretul era scos la iveală — secretul pe care numai ea din tot satul îl putea vedea

și descrie ulterior, cu toate detaliile lui fascinante. Păi, cum să reziste la așa ceva?

— *Bonjour, bonjour, bonjour! făcu* ea, țâșnind din bucătărie, cu ochii pironiți pe servieta deschisă. *Un petit café pour les messieurs?*

Cei doi bărbați pivotară în loc, Shimo adoptând instinctiv poziția de luptă și sesizând abia pe urmă că aveau de-a face cu o cumătră scundă și deloc amenințătoare, care purta pe cap o șapcă galbenă de baseball.

— Cine naiba mai e și asta? zise Poe.

Shimo se relaxă.

— E angajată *ca femme de ménage,* zise el, mutându-se din loc ca să se interpună între servietă și privirea lui Georgette. Nu, nu vrem cafea, zise el, dând din cap spre bucătărie. Treci înapoi acolo.

Căscând ochii mari, Georgette se retrase de-a-ndărate-lea spre ușă. Poe se apucă din nou să studieze conținutul servietei.

— *Bon,* zise Moreau. Haideți, să mergem.

Jandarmii lăsară ziarele din mână și se ridicară la unison, ieșind cu toții din local, pe strada principală, sub ochii întregului sat St-Martin. Ce mai tura-vura, nici că se mai pomenise o asemenea duminică vreodată.

Mercedesul lui Tuzzi, condus cu elan de tânărul Benito, își făcu intrarea triumfală în sat și parcă în fața cârciumii.

— Hei! strigă Tuzzi din mașină. Auzi, pe unde vine Allée des Lices?

Jandarmul uluit abia apucă să arate drumul cu mâna, că Benito călcă apăsat pe accelerație, demarând în forță și lăsând în urmă cicatrici de cauciuc pe asfalt și pe Bennett cu gura căscată de uimire.

— Păi, ăsta-i Tuzzi, îi spuse el lui Moreau. Ce naiba caută aici?

Benito opri mașina la intrarea pe uliță și ridică din umeri. Era prea îngustă ca să încapă pe-acolo cu Merce-desul.

— Stai aici, zise Tuzzi. Vin în două minute.

Din grabă, lăsă deschisă portiera din dreapta, iar când Benito se aplecă peste scaun ca s-o închidă văzu în oglinda retrovizoare un grup de oameni care veneau pe drum. Câtă animație pentru un sat atât de mic. își fixă aparatul pe Radio Monte Carlo și începu să viseze la fete.

Ușa de la numărul 3 era ușor crăpată. Tuzzi o deschise complet, se opri în hol și porni spre salonaș, pășind fără pic de zgomot cu espadrilele pe pardoseală. Poe și Shimo deveniră conștienți de prezența lui abia când acesta se pregătea să intre în cameră.

Timp de o secundă, poate două, rămaseră cu toții înlemniți — Poe în picioare, cu servieta în mână, Shimo lângă el, Tuzzi postat în pragul ușii. Poe se mișcă primul. Despicând lateral aerul cu mâna liberă, ca și cum ar fi vi*ut să gonească un câine enervant, spuse:

— Ocupă-te de el, Shimo.

Japonezul se ghemui pe rine și se întoarse. Procedeul lui favorit — o lobotomie administrată cu piciorul, prin răsucire, drept în tâmplă — nu putea fi realizat. Tuzzi era protejat de rama ușii. Va trebui să

recurgă la lovitura *mawashi-gerigedan,* cu piciorul în osul pubian, urmată de *hadaka-jime,* o sugrumare cu mâinile goale. Făcu doi pași înainte, văzând ca într-o scenă filmată cu încetinitorul cum Tuzzi ridică mâna de la șold, ținând un pistol.

Pentru mulți ani și spre satisfacția multor ascultători vrăjiți, Georgette va descrie ulterior întâmplările din următoarele secunde așa cum le văzuse din ușa bucătăriei. Piciorul lui Shimo, cu o velocitate incredibilă, obținută prin ani lungi de antrenament, îl izbi pe italian în locul țintit. Urmă o detunătură, în momentul în care Tuzzi se curbă de la mijloc în jos, cu glonțul țâșnind din revolver, prin

spasmul involuntar al degetului lui pe trăgaci, și ridicân-du-se înainte de a-și atinge destinația accidentală. Cres-cându-i un al treilea ochi în cap, Poe muri fără să-și piardă expresia de uimire totală.

Jandarmii intrară vijelios în casă, îndreptându-și armele spre toți cei aflați la vedere. Shimo stătea în picioare, cu spatele la perete și cu brațele încrucișate la piept. GCQF-gette ridică mâinile. Poe sângera în tăcere pe covor. Tuzzi, ca un fat supradimensionat, scâncea pe podea.

Moreau nici nu și-ar fi putut dori un final mai spectaculos al acestei acțiuni. Uitând până și de pipă, se îndreptă spre mijlocul camerei și îngenunche lângă cadavrul lui Poe.

— Bonfils, sună la omucideri în Avignon. Fotograf. Ambulanță. Tot tacâmul.

Georgette, care începea să-și revină din șoc, încercă să profite de ocazie ca să se implice și ea în operațiune.

— Monsieur? Aristide, vărul meu, e *ambulancier* *n* sat. Poate să-1 aranjeze el pe mort. La fel și pe celălalt, ăsta care geme pe jos. Ambulanța e foarte mare, încap patru persoane culcate în ea.

Moreau se ridică în picioare, privind în jos spre Poe.

— El constituie probă în anchetă, Madame. Nu trebuie sub nici o formă să fie mutat din loc până nu se fac niște fotografii și măsurători.

Georgette se apropie ca să se uite mai bine la cadavru.

— Și covorul meu? Cum rămâne cu covorul meu? Uită-te și dumneata cum se pătează.

Moreau oftă exasperat.

— Calmează-te, Madame. O să-ți dea statul altul. Bonfils! Notează, să nu uităm de covor. Ei, și acum, Monsieur, făcu el, uitându-se la Bennett. Din câte știi dumneata, asta e servieta autentică?

Bennett o lăsă pe Anna lângă ușă și se îndreptă spre cadavrul lui Poe.

— Așa cred. Pot s-o deschid?

Georgette întinse gâtul ca să vadă mai bine, în timp ce Bennett umbla la încuietoare. 36-24-36. Flacoanele, cuibărite bine în alveolele lor de cauciuc buretos, dosarele, hârtiile trase la imprimantă, totul era cum își amintea el că fusese, când lăsase servieta la Georgette. își ridică privirea spre Moreau și dădu din cap.

După ce lăsară doi oameni să păzească mortul, ieșiră cu toții din casă. Sătenii din St-Martin avură apoi plăcerea de a asista la spectacolul unei procesiuni care se mișca lent de tot, avându-1 în frunte pe Tuzzi, care abia își târșâia picioarele, sprijinit de Benito și urmat de Shimo, toți trei ținuți la respect de armele câtorva *gendarmes.* Comerțul duminical fu lăsat de izbeliște când măcelarul, brutarul și Madame Joux de la *épicerie se* alipiră grupului din spate, bombardând-o pe Georgette cu întrebări la care, cu o plăcere enormă, aceasta refuză să răspundă.

Bennett își petrecu brațul pe după umerii Annei și simți cât era de încordată.

— Ești teafără?

— Da, o să-mi treacă. Nici nu și-a dat seama când a murit, nu-i așa?

Bennett se gândi la expresia de consternare de pe chipul lui Poe, la gaura apărută pe fruntea acestuia, deasupra sprâncenei, la gura rămasă căscată de uimire.

— Nu, nu și-a dat seama.

— N-am putea pleca mai repede de-aici? Mi s-a făcut lehamite să văd numai arme și polițiști.

Mai erau însă de îndeplinit câteva formalități, cum le spuse Moreau, jubilând, când ajunseră la cârciumă, prima fiind să-i telefoneze lui Chevalier. îi lăsă pe Georgette, Anna și Bennett la bar, unde Léon, extrem de ceremonios, ținu morțiș să le umple păhărelele cu una dintre cele mai bune șampanii pe care le avea.

Cârciuma nu fusese niciodată atât de plină; sătenii se strânseseră ciorchine în jurul lui Georgette, care, în rolul ei principal de martor ocular, își drămuia răspunsurile mai ceva decât consumul de șampanie. Bătrânii din fundul sălii nu o auzeau prea bine și-i zbierau să vorbească mai tare. Anna și Bennett reușiră să evadeze la o masă de-afară, unde puteau fi mai liniștiți.

Moreau ieși și se apropie de ei, radiind de satisfacție.

— Nu cred că are rost să vă mai reținem, zise el, pu-nându-le pe masă cheile mașinii și pașapoartele. Un șofer o să vă ducă până la Les Beaumettes, ca să vă luați mașina. Nu-mi mai rămâne decât să vă spun...

— Monsieur Moreau? îl strigă Léon din ușă, îmbujorat la față, cu ochii mari de emoție și cu mâna la ureche, imitând forma receptorului. Vă caută de la cabinetul Președintelui.

Cârciuma amuți, toate urechile fiind acum ciulite ca să audă ce vorbea Moreau la telefon. Moreau lua poziția de drepți și încuviință din cap de câteva ori. Iar când puse telefonul în furcă, mai crescuse deja în înălțime cu câțiva centimetri.

— Ei bine, le zise el Annei și lui Bennett. Trebuie să vă spun că Președintele Republicii este mulțumit. Nu numai de reușita totală a operațiunii — Moreau făcu o pauză, ridicând din umeri cu modestie —, ci și de contribuția voastră pozitivă la această acțiune. *Entre nous,* continuă el, coborând vocea, se vorbește despre o recunoaștere oficială a serviciilor pe care le-ați adus agriculturii franceze. Să nu uitați să-i lăsați adresa voastră căpitanului din Beaumettes. Și-acum, făcu el, uitându-se la ceas și oftând demonstrativ, vă rog să mă scuzați. Mai am multă treabă. Un mort presupune multă hârțogăraie, știți și voi.

După ce dădu mâna cu amândoi, se întoarse la grămada de la bar, unde Georgette, cu șepcuța cam șuie acum,

F

peter mayle

povestea cum simțise răsuflarea morții când glonțul fatal îi trecuse atât de aproape de obraz.

Arma și Bennett plecară cu mașina de la *gendarmerie,* așteptându-se parcă din clipă în clipă să audă o sirenă de poliție. Bennett rămăsese cu ticul fugarului care se simțea vinovat, aruncând mereu câte o privire în oglindă. Abia când ajunseră la ruinele de lângă Buoux, începură să creadă că erau liberi de-adevăratelea.

Bennett scutură servieta de praf și o aruncă pe bancheta din spate. Un milion de dolari, minus prețul unui tractor.

— Ne-ajunge pentru un prânz, zise el. Cred că-1 merităm din plin.

De câte ori nu se gândise la asta în ultimele zile — unde aveau să meargă, cât de fericiți aveau să fie amândoi că scă-paseră teferi și că puteau fi iarăși împreună — până când totul căpătase amploare, depășind semnificația banală a unui simplu dejun. Masa aceasta va marca un sfârșit și un început, o sărbătorire și o răsplată. Or, pentru asemenea ocazii, nici un loc din lume nu era mai potrivit decât Franța, la amiază, într-o splendidă duminică de vară. Singura problemă era că nu știai ce să alegi. Bennett optă în cele din urmă pentru un restaurant care îi plăcea de mult timp, Le Mas Tourteron, o fermă bogată, pe drumul care trecea sub Gordes, unde bucatele și curtea alcătuiau o combinație irezistibilă.

Intră în parcare și vârî Peugeotul între un Jaguar cu număr de Elveția și un Renault 5 hărtănit, de prin partea locului. Anna coborî din mașină și privi în curte — mese acoperite cu pânzeturi albe și albastre, o lumină blândă, ghivece uriașe de flori lângă ziduri, clienți studiind meniurile ca pe niște cărți de rugăciuni. își trecu mâna prin păr, privi în jos și clătină din cap.

— Păi, cum să mă lase să intru așa într-un local ca ăsta?

Bennett se uită la cizmele ei pline de praf, la pantalonii mototoliți, la tricoul care dădea semne de uzură. Și pe urmă la chipul și la ochii ei care sclipeau minunat. Numai dacă ești orb poți să reziști în fața ei, își zise el.

— Pari flămândă, spuse el. Or să te lase să intri.

Ridică servieta și o luă de mână pe Anna. In curte îi întâmpină zâmbitor soțul lui Elisabeth, bucătarul, care îi pofti la o masă din colț, unde cei mai apropiați vecini ai lor erau niște mușcate.

— Vreți să vă iau servieta, pe timpul mesei?

Bennett zâmbi în direcția Annei.

— Nu, spuse el. Mulțumesc. Preferăm s-o ținem aici.